

Кристина Скай

Открадни сърцето ми

ПРОЛОГ

Норфък. Англия, Август 1809

Уилям Сейнт Клеър се бе втренил в последната бутилка на писалището си. После се намръщи и вдигна бледо златистата течност към потрепващата светлина на свещта.

Да, лавандуловата реколта беше наистина превъзходна тази година. Доходът от парфюмените му масла щеше да бъде двойно по-голям от очаквания, достатъчен да му даде възможност да засее още два хълма и да пробва великолепна нова разновидност на бялата лавандула.

Сейнт Клеър въздъхна и премести гарафата, после се облегна назад и прокара ръка по врата си.

Фини капчици вода напръскаха стъклените стени на оранжерията. Клеър усети уханието на свежия вятър, който се носеше откъм брега, примесен с мирис на лавандула и рози.

Беше изминал едва месец, откакто бе пристигнало първото предупредително писмо. Оттогава му се струваше, че е остарял с десет години. И нещата щяха да се влошават с потайното приближаване на врага му без лице.

Погледът му падна върху миниатюра в рамка, поставена в единия край на писалището. Красивото му, строго лице потъмня от тревога, докато се взираше в лицето на дъщеря си. Устните ѝ бяха пълни и дръзки, буйните ѝ кестеняви къдри изразяваха същата жизненост, която бележеше решителната ѝ малка брадичка. Едва шестнадесетгодишна, тя вече имаше излъчването на майка си.

Уилям нежно докосна портрета, рисуван с маслени, бои, замислен за съпругата, която бе загубил твърде млада и за дъщерята, която изглеждаше вече толкова голяма.

Някъде зад гърба му се чу звук от изпращяване на сухо клонче. Високият плантатор бързо се извърна към прозореца. Сърцето му биеше силно.

Да пукне, ако им се даде без бой! Това бе сигурно! Който и да се криеше в сенките, щеше да научи това достатъчно скоро. Клеър благодари на Бога, че бе изпратил Сузана и малкия Брандън на юг, при по-големия си брат в Кент. Старият Арчибалд беше почти глух, но беше безпогрешен стрелец и мразеше непознати. Да, при него двете деца щяха да бъдат в безопасност, помисли си Уилям. По-голямата му дъщеря,

Джесика, беше мъртва от дванадесет месеца и може би така беше по-добре. Съпругът ѝ, сър Чарлз Милбанк, както личеше по-всичко, се превръщаше в закоравял негодник. Сейнт Клеър бе изказал своите съмнения за Милбанк още в самото начало, разбира се, но Джесика бе останала непоколебима.

Трябваше да бъде по-твърд, мрачно си помисли мъжът с посивяла коса. Беше твърде късно за Джесика, но не и за Сузана и Брандън.

После извади пистолет от джоба си, мълчаливо предизвиквайки своя враг да се разкрие.

Но от тъмнината не дойде друг звук. Нищо не помръдна с изключение на едно мишле с вирнат нос и гордо щръкнала опашка, което изпипка по топлите червени керамични плочки.

Уилям бавно плъзна пистолета обратно в джоба си. Трябваше да се погрижи за себе си в името на децата.

Той седна отново на стария плетен стол. Подреди купчината доклади за семената, после ги пхна в едно чекмедже. Сега трябваше да помисли за Сузана и Брандън. Трябваше да им остави нещо, за да противодейства на лъжите, които бяха обречени да чуят. Ако не действаша внимателно, те щяха да изгубят всичко. Враговете му щяха да се погрижат за това.

Трябваше да бъде практичен и хладнокръвен. Нямахме време за губене в напразни надежди.

Сейнт Клеър извади от едно чекмедже кутия от абанос, инкрустирана с корали и перли. Той дълго се взира в полираното дърво, подарък от любимата му съпруга, починала преди четири години. После взе писалката и започна да пише.

15 вгуст 1809

Моя скъпа Сузана,

Вероятно ще изминат много седмици, преди да намериш този дневник, а може би дори години. Но има неща, които трябва да знаеш, тайни, които трябва да предам, без враговете ми да ги открият.

Преди да прочетеш това, ще си чула много неприятни истории за мене. Без съмнение хората ще говорят, че съм сложил край на живота си от отчаяние. Това ще бъде лъжа, разбира се, но понякога от лъжите боли най-много. Ще се опиташ да предпазиш малкия Брандън от най-лошото, нали?

В този дневник е истината, дъще моя. Пази го добре, тъй като има мъже, които биха убили, за да го притежават. Разучи това, което съм ти казал и добре си помисли как да го използваш. Бъди смела и умна.

Бъди смела. Изживях пълноценно живота си, изпълнен с приключения и рискове. Работата ми беше моята радост, ти и Брам – моят живот.

Съвсем наскоро разбрах за грозящата ни опасност. Заради тебе и Брандън взех това решение.

Знай, че не ми е лесно да напиша всичко това. Но когато го прочетеш, ще бъде прекалено късно, защото вече ще съм мъртъв...

ПЪРВА ГЛАВА

Пустоша Норфък, Англия, Май

Луната беше пълна, духаше силен вятър. Великолепна нощ за отмъщение.

Той седеше на коня си, отпуснал юздите и наблюдаваше далечната сребриста лента там, където пътят извиваше към брега на Норфък.

Облеченият в черно ездач познаваше всяко кътче от местността. Беше я преброял открай докрай. А сега беше време да осъществи злокобните си планове.

Той плъзна върху лицето си маската от черна коприна точно над белега, който проблясваше край устните му.

Нямаше време за мечти и съжаление. Не и тази нощ.

Тази нощ тъмнината зовеше. Църковните камбани бяха отмерили полунощ и всичко наоколо бе потънало в мрака на сенките.

Беше време най-страшният норфъкски разбойник отново да яхне коня си.

Малката кръчма бе претърпана с хора. Из въздуха се носеха дим и тръпчива миризма на евтин алкохол.

– Каква е цената за момичето?

Пианско мърморене посрещна това предизвикателство.

– Хайде, приятели! Вие мъже ли сте, или голобради момчета, за да пропуснете такъв шанс? Момичето е превъзходно, кожата му е гладка като сатен.

Петимата мъже, скупчени около разнебитената маса, се изправиха. Кръвясалите им очи се присвиха в стремежа им да различат по-ясно жената, която се виждаше през дупката на стената. Завесата беше прозрачна, но те виждаха само един пищен силует.

– Кой ще каже, че тя е това, което твърдиш, Милбанк? Добре ни ошушка миналия път, знаеш го. Платих ти триста лири за недокосната девица. Вместо това получих пъпчива нахалница от Фалмът!

– Джентълмени – каза мъжът, който седеше начело на масата. Вулгарните му черти се отпуснаха в заучена усмивка. – Дребно недоразумение, уверявам ви. Предлагам ви недокосната девица – добави сър Чарлз Милбанк и дръпна завесата.

Жената решише дългата си тъмна коса. Беше облечена с прозрачен пеньоар.

– Ще бъде ли послушна? – попита плешив мъж. – Да не вземе да се разкреши, като разбере какво ще и се случи.

– Не се безпокойте, тя ще бъде добре подготвена.

– Не твърде добре подготвена, надявам се – каза пияно конте със сурови черти и студени очи. – Не си заслужава да имаш момиче без борба.

– Сякаш се готвиш да спечелиш наддаването, Ренуик. Чувам, че доста губиш напоследък.

– Имам достатъчно, за да победа всеки мухльо като тебе!

– Стига, джентълмени! По-добре кажете цената затова парче в съседната стая. Триста лири? Четиристотин?

– Ами Силвър Сейнт Клеър? – провикна се плешивият мъж и се наведе напред с блеснали очи. – Нея искам!

Останалите замърмориха. Думата Силвър се предаваше от уста на уста.

– Ами да, какво става със Силвър? – попита плешивият. – За да я вкуся, бих платил два пъти по – четиристотин лири, че и повече!

Милбанк се намръщи при споменаването на красивата му балдъза. Отново и отново бе опитвал да пречупи духа ѝ, но тя устояваше всеки път. Проклетата да е арогантността ѝ! Проклетата да е красотата ѝ, която беше истинско мъчение за него!

Но опърничавата му балдъза скоро щеше да научи кой е господарят. Най-накрая щеше да се откае и да му се подчини, помисли си самодоволно сър Чарлз.

– Когато му дойде времето, ще наддавате за Силвър Сейнт Клеър – каза той мрачно. – А дотогава залаганията продължават. Разбира се, ако не се по-грижите да наддавате сега, няма да бъдете информирани, когато малката ми балдъза бъде изложена на пазара. И ви уверявам, че това е нещо, което много ще ви липсва, джентълмени.

Стаята бе изпълнена от пронизваща тишина. Всеки един от мъжете бе престанал да диша, представяйки си красотата на Силвър Сейнт Клеър, дрезгавия тембър нагласа ѝ и великолепието на косата ѝ с цвят на бренди и един-единствен сребърен кичур на едното слепоочие.

– За Бога, залагам двеста.

Един от мъжете скочи на крака и хвърли куп банкноти.

– Триста! – Лорд Ренуик го последва, не позволявайки да бъде надминат.

Тъй като залозите бясно нарастваха, сър Чарлз се облегна на стола. На устните му играеше тънка усмивка, а дебелиите пръсти на двете му

ръце бяха събрани.

Тази вечер стръвта, която представляваше красивата му балдъза, щеше да му донесе много пари. Скоро щеше да види надеждите ѝ разбити и любимата ѝ лавандулова ферма – отнета. Тогава тя щеше да му донесе дори повече от пари...

Гъста мъгла се спускаше над степта. В среднощната тишина се чуваха само пронизителните кръсъци на враните и шумът на вятъра. Самотен ездач отчаяно препускаше в мрака.

Силвър Сейнт Клеър беше далеч от дома си до късно тази нощ, твърде до късно, за да мисли за безопасност и спокойствие. Тя знаеше, че трябва да навакса закъснението, пресичайки направо през Уорингтънската гора.

Или Дяволската гора, както бе известна в тази частна Норфък.

Пръстите ѝ не бяха много уверени, когато докосна брошката от слонова кост на гърдите си.

Нищо, че се носеха слухове, че гората била обитавана от духове.

Нищо, че разправяха как някаква карета изчезнала в сенцестите ѝ дълбини преди седмица.

Нищо, че сърцето ѝ биеше като църковните камбани в Норидж на Коледа. Съкровището, което носеше изискваше храброст.

Ами ако срещнеш лорд Блакууд? Това е негово владение.

Въпросът отекна в главата ѝ. Силвър напипа пистолета си. „Блакууд, а? И така да е. Просто ще изпратя един куршум в главата на бандита, както някои трябваше да го стори много отдавна!“ – помисли си тя.

Силвър потрепери, придърпвайки пелерината върху раменете си. Беше студено за май. Обзе я тревога. Беше се трудила толкова много и не можеше да си позволила изгуби скъпоценната лавандулова реколта, заради прищевките на студения вятър.

В този момент в тъмнината зад нея закънтяха копита. Нямахме никаква надежда за бягство. Защото само един човек се осмеляваше да препуска през този пустош посред нощ само един мъж, чиито очи светеха като сярата в самия пъкъл.

Черният лорд. Облечен в дантели разбойник, който говореше като джентълмен и убиваше с хладнокръвната прецизност на закоравял главорез.

И тъкмо той сега преследваше Силвър.

Тя диво пришפורи кобилата си, насочвайки се към гъстата гора, и

измъкна пистолета от маншета си.

Зад гърба ѝ копитата къртяха като удари на метал в метал. Черен кон и черен ездач заплашително се приближаваха в черната нощ.

Сподавайки един вик, Силвър продължи да пришпорва кобилата си.

Но нямаше кон, който да се мери с черния жребец, за който се говореше, че произхожда от легионите на ада.

Десет ярда до дърветата. Само ако можеше...

Но в следващия момент надеждата ѝ се разби. Черният ездач се изравни с нея.

И тогава Силвър полетя нагоре, уловена от железни пръсти, а ужасената ѝ кобила се втурна в гората. Забила диво нокти, тя се бореше с ръцете, които я метнаха отпред на седлото.

– Пусни ме, свиня такава! Псе!

– Хо, Дябло!

Мъжки глас прекъсна протестите ѝ.

– Сега си имаме компания, така че обърни внимание на маниерите си.

Силвър установи, че краката ѝ са заклещени под бедрото на мъжа, а китките ѝ са в железната хватка на ръката му. В съзнанието ѝ проблесна предупреждението, често повтаряно от дойката ѝ.

„Не поглеждай в очите му! Един поглед в тези демонски очи от запален кехлибар и си изгубена, момичето ми. Да, той е толкова хубав, колкото и безчестен, този син на дявола!“

Но всичко това бяха празни суеверия. Сега я държеше тяло от плът и кръв.

А плътта и кръвта можеха да бъдат усмирени – или поне ранени.

Тя пхна ръка в маншета си, измъкна пистолета и се прицели в черната маска.

– Свали ме долу, звяр такъв, или ще опиташ вкуса на барута ми!

Устните на разбойника се разтеглиха в усмивка.

– Май съм заловил фурия, а?

Плътният глас погали Силвър като димните торфени огньове, които горяха тук през студените есенни нощи.

Той беше груб и нежен. Тя не можа да не потръпне.

– Кой се осмелява да нахлува във владенията ми посред нощ?

– Няма да отговоря. Не и на тебе! – отвърна Силвър.

– Не, така ли? Дори няма да ми кажеш името си, красавице?

– Нямах право да произнасяш името ми, престъпнико!

Ездачът отметна глава назад и се засмя.

– Значи славата на Черния лорд върви и пред него, така ли!

– Достатъчно! Репутацията ти е добре известна, престъпнико. Сега махни ръцете си от мен или ще изпратя куршум в ухиленото ти лице!

Разбойникът накара коня си да премине в тръс. Все още усмихнат, той се изтегли назад на седлото, дръпна Силвър към себе си.

– Пусни ме! Кълна се, че иначе ще те застрелям!

– И къде смяташ да се прицелиш, красавице? Във върха на носа ми? Между веждите? Или целта ти е окоето ми?

Разбойникът ѝ се подиграваше!

Всички ѝ се бяха подигравали, когато преди две години, след като баща ѝ почина, настоя да се грижи за лавандуловата ферма. Първо алчният ѝ зет, сър Чарлз Милбанк се бе опитал да измъкне земята от контрола ѝ, но условията в завещанието на Уилям Сейнт Клеър бяха ясни: Силвър щеше да управлява Лавендър Клоуз, докато брат ѝ, Брандън достигнеше пълнолетие.

И Силвър бе показала на всички, че грешат – всяка година реколтата беше чудесна.

Беше им дала да разберат. И този мъж също щеше да си го получи!

Кръвта ѝ закипя, когато Погледът му се плъзна по едрите ѝ гърди. Стискайки пръсти, тя насочи пистолета към врата му.

– Тук ще е чудесно, надявам се.

– Давай! Дръпни спусъка, сладка моя! Тъй като вече съм опитал всички наслади в живота, време е да вкуся и смъртта.

Студенината и безразличието в гласа му накараха Силвър да потръпне.

– Едва ли искаш да умреш.

Блакууд сви рамене.

– Животът е доста скучен, след като си опитал всички пороци. Дори не можеш да си представиш.

– Тук си прав – сковано каза Силвър.

Гърдите ѝ докосваха ръката му и това я смути. Изчерви се, когато се опита да се извърти и усети, че бедрото ѝ е върху неговото.

Всичко това не убягна от вниманието на прочутия разбойник.

Той се размърда под нея и тя почувства възбуждения му член.

Силвър ахна. Тя направи усилие да седне, но не успя. Искаше ѝ се да вика за помощ, но кой ли можеше да ѝ помогне в пустошта?

– Пусни ме, грубиян такъв!

– Мисля, че няма да го направя, красавице – каза мъжът. –

Кехлибарените му очи пламтяха през прорезите в коприната. – Не и докато не узная името ти. А може би и да получа повече от това...

– Няма да получиш нищо от мене тази нощ! Знам да стрелям с това оръжие. И със сигурност ще го използвам!

– Няма съмнение – бе отегченият отговор. – Стреляй.

Очите на Силвър заискриха, ярост в зелено и златисто.

– Ах ти, проклето същество! Ще стрелям, предупреждавам те!

– Разбира се, че ще го направиш – спокойно отвърна разбойникът. – Веднага, щом пръстите ти престанат да треперят. Нали ще уцелиш от първия път, моля те? Ще бъде израз на лошо възпитание, ако ме оставиш да лежа тук окървавен и полумъртъв.

– Едва ли бих могла да не улуча от това разстояние!

– Мислиш, че няма, така ли?

– Боя се, че няма да успееш. Не си правила подобно нещо преди, нали? – В тона му се долавяше съжаление.

Силвър погледна треперещата си ръка. Той беше прав, разбира се.

– О, мътните да го вземат!

Ала разбойникът, който бе заставал лице в лице със смъртта, изведнъж замръзна. Пръстите му се стегнаха около талията на Силвър.

– Мълчи!

– Защо изобщо трябва да ти се подчинявам?

– Мълчи, казах!

Черния лорд обърна коня и заоглежда пътя, който блестеше под бледата лунна светлина.

И тогава Силвър чу чаткането на конски копита, които бързо се приближаваха.

Пистолетът бе измъкнат от ръката ѝ за толкова кратко време, че тя едва успя да мигне. Опита се да си го вземе само за да почувства една твърда ръка върху устата си.

– Тихо сега, любима. Изглежда, че за втори път през тази нощ някой си позволява да броди из владенията ми. И бих те посъветвал да не мърдаш. Твърде прелестна си и е възможно да не те е грижа за последствията.

Силвър ахна, като почувства, че бедрото му притиска нейното.

Не го гледай, повтаряше си Силвър трескаво. Не поглеждай в очите му!

Но беше твърде късно. Тя се обърна. Беше изгубена.

Тези странни, пронизващи очи...

Докато потъваше в дълбините им, Силвър усети как сърцето ѝ се

блъска в гърдите.

Блясък сред сянка. Не беше това, което бе очаквала.

Топлина заля лицето ѝ. Нощта се превърна в мистерия, в буря и ярост.

Пълните устни на разбойника се извиха във веща усмивка.

– Гибелна грешка, малката. Ти ме погледна в очите и това те прави моя. Тъй като всичко е вярно, моя красавице, всяка мрачна история и безмилостно деяние, в които ме обвиняват. Лорд Блакууд е извършил всички тези неща, уверявам те, така че не си и помисляй да си играеш с мен.

И сякаш за да потвърди думите си, мъжът плъзна ръце към талията ѝ.

Миг по-късно иззад дърветата изскочиха трима ездачи. Лицата им бяха прикрити с тъмни кърпи и всеки един размахваше пистолет.

– Проклятие, къде изчезна момичето? Бих се заклеял, че...

– Конят ѝ! Ей там е!

– Не ми трябва конят, искам проклетата женска! Трябва да е тук някъде. Той се закле, че тази нощ тя ще мине по този път!

Страх стегна гърлото на Силвър. Ужасена наблюдаваше как ездачите спряха кобилата ѝ и претършуваха чантата ѝ. Какво правеха? Тя не носеше нищо ценно. Нищо освен...

Лицето ѝ побеля, когато един от мъжете срязва с нож кожената ѝ чанта. Опита се да се раздвижи, но пръстите на разбойника предупредително се стегнаха около кръста ѝ.

– Да, храбро парче е тази кучка на Сейнт Клеър. Но дори тя не би се осмелила да броди из дяволския пустош толкова късно. Трябва да е долу под хълма. Може конят ѝ да я е хвърлил.

Спътниците му грубо се разсмяха.

– Каква гледка, а! С вдигнати над задника поли! Да вървим да ѝ се порадваме!

Ужасът на Силвър нарастна. Те знаеха името ѝ. Бяха я преследвали дотук! Но защо?

– Приятели, а?

Тя поклати глава, старасейки се да отбягва изпитателния поглед на разбойника.

– Нямам представа кои са.

– Изглежда, те знаеха точно какво да търсят. Да не носиш някакво сълковище, което да е убягнало от вниманието ми?

Той бързо скочи от седлото заедно със Силвър. Девојката отметна

кестенявите кичури от лицето си и се запрепва към пътя. И тогава усети леко убождане в рамото. Обърна се и бавно се втренчи сребристото острие. Мъжът прокара рапирата около врата ѝ, после по красивата брошка на гърдите ѝ.

– Доста хубава дрънкулка, но едва ли е достойна за вниманието на онези главорези.

С тези думи той плъзна острието надолу.

Следващата секунда стоманата отрязва две копчета. Жакетът ѝ за езда и елечето отдолу се разтвориха, откривайки млечнобяла кожа.

– Спи!

Той не ѝ обърна внимание и срязва ризата ѝ. После кадифената панделка под нея. С бързо движение мъжът откри малката ленена торбичка, която тя носеше, и я улови с острието.

– Не! Върни ми я! Не можеш да вземеш това! Очите на разбойника се присвиха.

– Би ли продължила, скъпа моя. Дълбоко ме заинтригува. Какво има в тази торбичка, та е толкова ценно?

– Н-нищо – едва промълви Силвър и стисна устни. – Абсолютно нищо, мътните да те вземат!

Блакууд се намръщи, докато опипваше малкото парче лен. Носът му се сбърчи, като помириса торбичката.

– Лавандула?

– Върни ми го! – извика Силвър и посегна към маскираното лице. – Мое си е!

В яростта си тя бутна торбичката от пръстите му. Обзе я ужас, докато наблюдаваше как скъпоценните семена, плод на внимателна селекция, се пръскат върху тъмната земя. – О, не! Не бива да бъдат загубени!

Плантаторът от Вирджиния, с когото се беше срещнала тази вечер в Кингс Лин, беше толкова впечатлен от семената, че бе решил да дойде в Лавендър Клоуз с предложение. С тези пари можеше да си купи няколко месеца свобода от кредиторите, които се трупаха като рояк пчели след смъртта на баща ѝ. Силвър успяваше да се разплати ту с един, ту с друг, но всеки месец ставаше все потрудно.

Сега беше твърде късно. Семената бяха загубени.

Сълзи бликнаха от зелените ѝ очи.

– Значи са толкова ценни? – каза намръщено похитителят. – Спомен от любим, вероятно? Семейна ценност?

Силвър ядосано се нахвърли върху него.

– Разбира се, че бяха ценни! Но какво би могъл да знае престъпник

като тебе за усилен труд? За дни, прекарани под палещото слънце или под студения норфъкски дъжд?

Очите на разбойника проблеснаха.

– Вероятно ще се учудиш, скъпа моя.

– Всичко свърши! Без тези семена не мога да се надявам някога да... – Ридания задавиха гърлото на Силвър.

– Хайде, не може да бъде чак толкова лошо.

Но беше. Сега отново трябваше да връща кредиторите си. Щеше да наложи работниците да чакат за надниците си. Щеше да се наложи да откаже на брат си инструментите, от които се нуждаеше за опитите си.

Разбира се винаги би могла да помоли за помощ със Чарлз Мил-банк. Беше ѝ обещал. Беше казал и цената – да притежава тялото ѝ.

Изведнъж Блакууд взе ръцете ѝ и огледа здравите загрубели от работа длани.

– Ето че пак ме озадачаваш, малка красавице – прошепна мъжът, който я бе пленил. – И така, ти наистина си свършила всички тези неща, за които говореше.

– Устните му докоснаха дланта ѝ.

– Ти работиш за Сейнт Клеър, нали? Сигурно те карат да се трудиш здраво, щом имаш такива мазоли. Да не си взела костюма за езда на господарката си тази нощ? Затова ли бързаше за вкъщи, да го върнеш, преди да открие кражбата ти – и семената заедно с него?

– Не беше никаква кражба!

– Не, разбира се – отвърна мъжът и целуна пръстите ѝ.

Силвър потръпна. Какво ставаше с нея? Защо коленете ѝ трепереха?

Мъжът я привлече към себе си. Пръстите му се заровиха в разкошната ѝ кестенява коса.

Трябваше да се махне! Трябваше да стигне у дома преди...

– Как се казваш? – попита с прегракнал глас разбойникът. – Трябва да знам по кого съм изгубил сърцето си.

– Силвър.

– Моля?

Тя разтвори широко очи.

– Да не си французин?

Белегът блесна край плътните му устни.

– Не е твоя работа, малката. Що за име е това?

Тя не му каза повече. Щеше да бъде по-безопасно, ако той я смяташе само за прислужница.

– Силвър – повтори мъжът. – Необикновено име за необикновено създание.

За момент Сузана Сейнт Клеър забрави за злобния си зет, за бедността, която се влачеше по петите ѝ след смъртта на баща ѝ. Забрави дори за скъпоценните лавандулови семена, които се бяха пръснали по земята. Толкова завладяващ бе чарът на този мъж. Сега тя разбра точно как маскираният лорд Блакууд се беше сдобил с легендарната си слава на съблазнител. Трябваше да избяга, но още усещаше докосването на устните му по ръката си. Краката ѝ бяха омекнали като портокалово желе.

– Какво ще стане, ако възстановя тези лавандулови семена, които толкова цениш?

В нея се прокрадна надежда.

– Можеш ли? О, би ли го направил?

– Мога, но срещу малък подарък.

– Какъв подарък? – попита тя.

Нотката в гласа ѝ накара очите на мъжа да блеснат. Накара тялото му да се напрегне и пръстите му да се заровят дълбоко в нейната топла, червеникава като бренди коса. Накара го да копнее да я притегли под себе си върху тъмната земя.

Но той не го направи. Очевидно тя бе невинна. Най-известният разбойник на Норфък си каза, че все още не е паднал толкова ниско.

– Подарък? Не и брошката ти, разбира се. Едва ли можеш да си позволиш да я изгубиш, тъй като тя също трябва да е на господарката ти.

– Тогава какво искаш от мене? Гласът ѝ го накара да се навъси.

– Нито бижутата ти, нито пък добродетелта ти, малка глупачке. Не похищavam девици.

Тя ококори очи.

– Но всички казват...

– Прекалено много вятърничави жени ми се хвърлят в краката. Те са толкова негърпеливи да предложат телата си, когато всичко, което искам, е да ги освободя от бижутата им.

– О! Но как разбра, че аз съм? Тоест...

– Девствена ли? По руменината, която обагря лицето ти. Не е сложно за опитен мъж като мен.

В гласа му имаше горчивина и съжаление. Силвър се намръщи.

– Трябва да е голямо изпитание за тебе този див живот, изпълнен с опасности. А пък и по петите ти да се влачат влюбени жени, които само чакат да бъдат прелъстени. Едва ли е много... комфортно.

– Комфортно ли? – изсмя се мъжът. – Тук си права. Уви, тези дни но главния път се е навъдила такава паплач и всички те приписват на мене престъпленията си. Но какво би могло да знае малко създание като тебе за прелъстяване и влюбени жени?

Силвър сви рамене.

– О, не чак толкова много. Като прислужница на Сейнт Клеър си живея много тихичко.

– Радвам се да го чуя, Слънчев лъч.

Силвър онемя от нежността в гласа му. Изведнъж се почувства замаяна. Кръвта ѝ се втурна лудешки из вените, гореща, после студена. Никога преди не се бе чувствала по този начин в присъствието на мъж.

– Защо ме наричаш Слънчев лъч?

Блакууд я огледа внимателно.

– Защото около теб има някакъв блясък, честност, каквато не съм виждал често.

Силвър разбра за намерението му да я целуне още преди да го стори. Но не помръдна, нито извика, както беше редно.

– Не – прошепна тя. – Не би трябвало дори да си помисля за...

Очите му заблестяха.

– Всичко това е вярно, малката. Не би трябвало. Но е твърде късно за бягство. Прекалено късно.

И той притисна устни към нейните. Тя затвори очи и сякаш започна да потъва точно както я бе предупреждавала дойката.

А когато устните му се разтвориха, Силвър престана да мисли... Устните му станаха по-настойчиви и уверени.

Изведнъж мъжът се дръпна.

– Мисля, че е напълно достатъчно, малката.

– Трябва да си много добър в това нещо – каза Силвър.

– Какво имаш предвид?

– Е, прелъстяването на невинни жени, разбира се. Всички в Кингсдън Крос говорят за подвизите ти.

– Наистина ли?

Силвър го зяпаше, хапейки устни.

– Не трябва да ми се доверяваш, защото те грози опасност. Не, не мисли за мен и недей да си мечтаеш да ме промениш. Никой никога няма да погледне под тази маска. А да ме допуснеш в сърцето си би било много по-опасно, отколкото можеш да си представиш.

– Та аз дори повече няма да те видя.

Блакууд кимна мрачно.

– Това ще е най-мъдрото решение. По-добре да тръгваш. Онези главорези сигурно са открили, че не си паднала, както се надявах.

Блакууд свирна с уста и жребецът му се понесе в тръс към него, послушно следван от кобилата на Силвър.

– Хо, Дябло! Направил си завоевание тази нощ, така ли?

Красивият жребец изпръхтя и взе да рие земята.

Силвър застана до кобилата си, обзета от желание да си отиде, да бъде в безопасност в леглото си, преди този сън да изчезне.

– Позволи ми да ти помогна, малката.

Ръцете му бяха силни. Щеше да усеща допира им дълго след тази нощ.

– Тогава... довиждане.

– Може би, Слънчев лъч. А може би трябва да си кажем само Бог да е с теб и бон воаяж.

Силвър се сепна, усетила отново чуждия акцент.

– Бог да е с теб, тогава. И благодаря – добави тя.

– Благодаря? За целувката ли?

Лицето на Силвър пламна.

– Имам предвид останалото. Благодаря ти, че ме спаси от онези мъже.

– Бъди по-внимателна за в бъдеще. С такива мъже не може да се играе.

Гърлото ѝ се стегна от суровата загриженост в гласа на Блакууд. Усещането беше чудесно и опасно.

– Трябва да тръгвам – каза тя и бързо обърна коня си.

Да, наистина трябваше да тръгва. Преди да е започнала да задава въпроси.

Защото на Силвър ѝ беше ясно, че никога вече не трябва да го види. Беше прекалено опасно. И без това вече бе замаяна от магията му.

Блакууд се метна грациозно на коня си.

– Ще проверя пътя. Изчакай, докато чуеш повикването ми – каза той и издаде пронизителен писък на керкенец. – Това ще значи, че всичко е наред.

– Защо? Защо искаш да ми помогнеш?

Очите му се впиха в лицето ѝ.

– Защо ли? Защото така ми харесва, малката. Не че това ще продължи. Когато настъпи утрото, не разчитай на щедростта ми. Ще бъда безмилостен и зъл.

– Не ти вярвам – отвърна Силвър с ярост в гласа.

– Не знам защо, но това не е вярно. Ти не си такъв.

– Не ми обръщай внимание. Чакай тук и не издавай звук. Няма да се бавя.

Той праметна дългата си пелерина и миг по-късно изчезна в мрака.

Силвър се чувстваше странно. Не след дълго писъкът на керкенец оповести безопасността ѝ. Тя се измъкна от прикритието си и препусна.

Когато стигна до главния път, мъжът вече го нямаше.

Зад хълмовете, на половин долина разстояние, трима мъже сезираха в тъмнината. Ядосани, те очакваха да чуят чаткането на копита и да видят уплашено женско лице.

Нищо не откриха.

Значи малката кучка им се беше изплъзнала. Дявол го взел, но за този провал щяха скъпо да си платят.

– Няма значение – изръмжа единият. – Скоро ще я спипаме. Тогава ще вземем от нея всичко, което трябва!

Докато ездачите обръщаха конете си на изток, Силвър Сейнт Клеър вече бе в леглото си. Саксия с лавандула разнасяше уханье из въздуха, а луната изливаше светлината си върху лъснатия под в стаята ѝ.

На следващия ден трябваше да подрязва растенията и да засажда пръчките. Трябваше да проверява ароматните масла и да изпълнява поръчки. И трябваше някак си да намери още семена, за да замени тези, които изгуби в пустошта.

Но Силвър не мислеше за нито едно от тези неща. Тя мислеше за един мъж с блестящи кехлибарени очи.

Мъж с устни, които я караха да се чувства замаяна и сладостно безразсъдна...

ВТОРА ГЛАВА

– Госпожице Силвър, съжалявам, че ви безпокоя, но...

– Не сега, Тинкър.

Силвър Сейнт Клеър изглеждаше елегантна в износените бричове и бялата батистена риза. Вятърът развяваше великолепната ѝ коса изпод сламената шапка. След нощ на тревожни сънища, усиленият труд ѝ бе помогнал да се почувства по-спокойна.

Но споменът за двете блестящи кехлибарени очи още не бе изчезнал.

– Знаеш, че трябва да засади тези храсти, преди да изсъхнат. Още вчера му беше време.

Прислужникът се намръщи.

– Но, Госпожице Силвър...

– Наистина съжалявам, Тинкър – каза тя с раздразнение и се захваща за работа.

Старият прислужник се обърна и се заизкачва нагоре по хълма към хубавата къща, която служеше за работно помещение на фермата Лавендър Клоуз и за жилище на семейство Сейнт Клеър. Онзи противен сър Чарлз Милбанк отново се бе домъкнал да търси госпожица Силвър. Напоследък доста често ѝ досаждаше. Но Тинкър знаеше, че когато госпожица Силвър се хванеше за робата, никакви приказки няма да помогнат.

Два часа по-късно Силвър бе приключила с едната редица храсти. Гърбът ѝ болеше, бузите ѝ бяха зачервени. Когато се измъкна изпод растенията, косата ѝ беше пълна с нежни пурпурни пъпки.

Тя се отпусна на колене и огледа добре прекопаната земя. След смъртта на баща ѝ преди две години спасяването на фермата Лавендър Клоуз беше почти всичко, което имаше значение за нея.

Въздишайки, Силвър върза косата си на опашка и изчезна в следващата редица. Когато от хълма зад гърба ѝ се понесе облак прах, тя дори не погледна.

– Съжалявам, Тинкър, но имам да довърша още две редици. Ако все още желаш да ми говориш, ще се радвам ако...

– Сил?

Гласът бе тих и колеблив.

– Нямах намерение да те безпокоя, но наистина си мисля, че това може да е от полза.

– Брам?

– Силвър се показа на секундата с раздърпана риза и напрашени бузи. Като видя дванадесетгодишния си брат, лицето ѝ се озари от усмивка.

– Да не би да е време за обяд?

– Време беше преди цял час, Сил – каза Брандън Сейнт Клеър, който стоеше нетърпеливо сред лавандулата. Панталоните му бяха потънали в прах, а единият ръкав на жакета му беше скъсан, но той изглеждаше щастлив. – Ти беше толкова заета, че не исках Тинкър да те безпокои. Но, Сил, погледни това. – Той измъкна от джоба си цяло снопче смачкани растения. – Изучавам ги цяла сутрин и мисля, че накрая разбрах какво не им е наред.

Силвър погледна с обич брат си.

– И какво може да е то, малко генийче?

– Изобщо не съм гений, Сил. Просто имам подход към растенията.

– Подход, а? – нежно го смъмри Силвър. – Така ли се казва, когато човек може да накара стеблата да оживеят за една нощ или да ускори цъфтежа почти с две седмици. Аз наричам това чудо, а не подход.

Брам замълча, после тихо каза:

– Сил, понякога не се ли чувстваш самотна тук? Не искаш ли някой ден да си имаш собствен дом и семейство?

Силвър сведе глава.

– Ти и Тинкър сте моето семейство, Брам. Какво повече бих могла да искам?

Пръстите на Брам доверчиво се плъзнаха в ръката на сестра му.

– Щеше ми се да имаш повече хубави неща. И повече места, където да ги носиш – сериозно каза брат ѝ. – И Тинкър, и аз го искаме.

– Да, ама аз не го искам. Нямах да знам как да нося красива рокля и бижута, дори и да ги имах. Много по-щастлива съм си в ризата и бричовете.

– Така ли е? Честно?

– Разбира се. А сега върви, защото трябва да свърша някои неща тук.

Силвър наблюдаваше как Брам се отдалечава към покритата с глицинии къща в края на алеята.

Тя въздъхна, погълната от спомени. Натрапчиво сладки, те ѝ напомниха какви бяха нещата, когато Лавендър Клоуз беше щастливо място, огласяно от смях.

Преди смъртта на родителите ѝ.

Преди да умре Джесика. Преди сър Чарлз Милбанк да започне да души наоколо и да я притеснява.

Спомни си за перлената огърлица, която баща ѝ беше дал на майка ѝ и за ръчно изрисуваното ветрило от инкрустирана слонова кост, за което той бе казал, че е дошло чак от Китай.

Тях ги нямаше сега.

И нищо нямаше да ги върне.

Силвър прогони болезнените спомени. И без това нямаше време за перлени огърлици и ветрила от слонова кост. Преди да се стъмни, имаше да плеви лехи с лавандула и да подрязва още дузина рози.

ТРЕТА ГЛАВА

Над долината се стелеше мъгла, когато те внезапно изникнаха иззад гъсто насадените брястове, бележещи границата на розовите насаждения. Бяха четирима, всички облечени в мръсни работни панталони.

Силвър присви очи, опитвайки се да ги види по-ясно.

Мъжът начело беше висок над шест фута. Тя бързо се обърна, но останалите трима вече я чакаха, тъмни силуети на фона на пурпурните цветни пъпки.

– Какво искате? – попита Силвър, като се опитваше да овладее гласа си.

– Да искаме, а? – отвърна груб глас зад импровизирана маска. – Е, не много. Само тебе, госпожичке.

Силвър понечи да избяга, но те бяха твърде близо и твърде много. Можеше да извика, но Тинкър никога нямаше да я чуе. Дявол го взел, защо не ги видя по-рано? Дали това не беше работа на сър Чарлз?

Нямаше значение. Трябваше някак си да ги разкара.

– Гледайте си работата и ме оставете да върша своята!

– Дръзко, малко парче, а? Ама и красиво – каза мъжът. Той се приближи. Мръсните му пръсти сграбчиха косите ѝ.

Силвър преглътна. Тя плъзна ръка зад гърба си и напипа ръба на малката градинарска лопатка, напъхана в задния ѝ джоб. Отблизо би могла доста силно да поразтърси тази свиня.

– О, слушам ви – хладно каза тя. – Само се надявам да си струва да ви изслушам.

Покрити те с мърсотия пръсти се стегнаха.

– И е най-добре да слушаш внимателно. Имам намерение да кажа това само веднъж. Вие напускате Лавендър Клоуз, разбрахте ли, Госпожице Сейнт Клеър? Всички вие. Това значи вие, момчето и всички, които работят тук. Сандъци, бурета и карети. Който остане, може да пострада. Наистина зле да пострада.

Силвър прогони страха си.

– Защо? Защо да правим това? Какво се надявате да постигнете, като...

– Никакви проклети въпроси! Ако не слушате, ще си имате неприятности. Всякакви неприятности.

Смаяна, Силвър го гледаше как кимва на един от спътниците си,

който вдигна от земята едно буре и изсипа съдържанието му върху лавандуловите храсти.

Мъжът забърника нещо по земята и след миг крехките листа избухнаха в пламъци.

– Спрете! – извика яростно Силвър.

– Затваряй си устата и слушай! След три дни започват големите неприятности. И след още четири дни нещата ще започнат да изчезват. Сечива, сандъци. Всичко.

– Няма да посмеете! – озъби се Силвър.

– О, така ли? – попита мъжът. – Искаш ли да се убедиш?

– Но защо? Кои сте вие...

– Млъкни или аз ще те накарам да млъкнеш!

Силвър почувства как коленете ѝ започват да треперят. Само с усилие на волята успя да не се стовари на земята.

– Ако ви трябват семената, ще ви ги дам. Веднага ще ги донеса. Ако ви трябва лавандулово или някое друго от ароматните масла, тогава...

Мъжът с маската само се изсмя.

– Семена, мистър Харнър. Безочливото малко парче мисли, че са ни потрябвали семената ѝ! – каза той и едрото му тяло се разтърси от смях. – Мили Боже, хубава работа! Ето какво мислим за скапаните ти цветя, госпожичке!

Той кимна и следващият храст пламна.

Силвър с ужас наблюдаваше как друг облак от пурпурен цвят се превърна в червен оранжев, а после стана на пепел. Кои бяха те? Защо правеха тези ужасни неща?

Обзета от ярост, тя се нахвърли върху мъжа, забивайки нокти във врата и раменете му. За секунда маската му се свлече и ноктите ѝ срещнаха кожа.

Ругаейки дивашки, мъжът я сграбчи и я захвърли в леа с рози. Трънните се впиха в ръцете и краката на Силвър, но тя бързо скочи на крака и се втурна към другия мъж, който се готвеше да подпали още един храст.

Той я улови за рамото и я изви сякаш беше стъбло на глухарче.

– По-добре стой настрани, госпожичке. Нали няма да ти хареса това хубаво лице да бъде изгорено?

От очите на Силвър бликнаха сълзи. Острата миризма на лавандула се смеси с горчив пушек и пепел. Заболяха я гърдите, едва се държеше на краката си.

Мъжът с маската само се изсмя.

– Седем дни, Госпожице Сейнт Клеър. Запомнете това. В противен случай следващия път всички цветя ще идат зян. Като това.

Той подпали друго растение, после всички поеха обратно към гората.

Силвър почти нищо не чу. С пулсиращи слепоочия тя скочи и изтича към потока, молейки се да може да спаси любимите си цветя.

На десния му ботуш имаше дупка. Силвър ясно си спомняше това. Значи не беше прецизен човек. Може бе просто блъфираше. Може би щеше да прояви небрежност, също както се бе отнесъл с ботушите си. Може би щеше да забрави всичко. Ала това бяха празни надежди

Изведнъж всичко потъна в мрак...

– Сил, събуди се!

Ръце. Разтърсват я. Силно.

Студена земя и камък, който се забива в реброто ѝ.

– О, Господи, Сил, какво не е наред?

Силвър бавно отвори очи. Вкуси кръвта, която се стичаше по устните ѝ, в главата си усещаше тежест.

„Седем дни, Госпожице Сейнт Клеър. Помнете това.“ Лицето ѝ беше побледняло от страх.

– Брам, ти ли си? Добре ли си?

– Разбира се, че съм добре. Но някой е изгорил половината лавандула и е изравнил със земята два розови храста. По дяволите, Сил, какво си сторила с главата си?

Видът ѝ бе ужасен. Тялото я болеше. „Следващия път всички цветя ще идат зян.“ Мили Боже, защо? Брам я докосна по бузата.

– Кой, за Бога, Сил? – попита той с треперещ глас, глас на момче, опитващо се за една нощ да стане мъж.

– Скицирах Уолдън Хол, когато видях пушека. Това ме накара да дойда тук.

– Не би трябвало да ходиш там, Брам. Знаеш, че това вече не е наша земя. Казах ти, че нещата сега са различни. Ти... ние не можем повече да скитаме където си искаме – каза Силвър механично. – Дори и собственикът, както изглежда, никога не е там, но това не означава...

Брам я гледеше втренчено.

– Какво се е случило тук, Сил? Не ми дрънкай за Уолдън Хол и тайнствения му собственик!

Силвър се поколеба. Трябваше да внимава какво да му каже.

– Ами... нищо. Грешка, това е всичко.

– Грешка ли? Не ме лъжи, Сил!

Силвър се опита да се усмихне.

– Вярно е, Брам. Просто исках да бъдат изгорени някои от новите насаждения. Болните, нали помниш? Помолих няколко души от селото да ми помогнат. – Изглежда, те изгориха не това, което трябваше.

– И просто така те събориха и разкъравиха челото ти, докато вършеха тази работа? Разбира се, много логично. Толкова е логично, че не мога да си обясня защо не се сетих.

– Брам, моля те. Ти не...

Той скочи на крака.

– Права си. Аз не разбирам! Аз не знам какво, за Бога, е станало тук. Не знам за какво бърбориш. И със сигурност не знам защо ме лъжеш!

Силвър го погледна. Стоеше с ръце на кръста, с разрошена коса. Беше блед. Беше слаб, да. Но в очите му имаше огън и в ядно стисната му челюст личеше смелостта на Сейнт Клеър.

Тогава тя разбра, че трябваше да му каже. Фермата Лавендър Клоуз принадлежеше повече на брат ѝ, отколкото на нея. Тя просто я пазеше до неговото пълнолетие.

Силвър въздъхна, отпусвайки безпомощно ръце.

– Бяха четирима. Не знам дали бяха същите, които ме проследиха миналата нощ в пустошта, когато се връщах от Кингсдън Крос.

Брам се намръщи.

– Знаех си, че нещо се е случило, но ти и тогава не ми каза.

– Не исках да те тревожа. Никога не съм и помисляла дори, че ще дойдат тук. Тези мъже ми казаха, че трябва да напуснем. Всички. Или щели да започнат да ни се случват нещастия. Нещастни случаи като този.

Очите на Брам блестяха.

– Какво търсят те тук? Всъщност няма значение. Ще им дадем да се разберат!

Момент по-късно дългурестата фигура на Тинкър се появи на върха на хълма. Кромуел лудо залая.

– Какво, по дяволите, сте забъркали вие двамата. Видях пушека от долината и... – Стариият прислужник замръзна на мястото си, като видя раздраната бяла риза на Силвър и кръвта, която засъхваше върху дясно-то ѝ слепоочие.

– За Бога, ще го убия! Ще заловя този човек и ще го разкъсам на парчета. Ще видите!

– Грешисш, Тинкър – каза Силвър. – Бяха четирима мъже. Четирима непознати. Те искат да ни прогонят от Лавендър Клоуз.

Тинкър зяпна от изненада. После мрачно огледа хаоса наоколо и дима, който все още се носеше над хълма.

– Какво ли искат тези хора? – каза глухо той. Силвър обви с ръка раменете на Брам.

– Това може да се окаже най-добрата ни реколта, Тинкър. Може би те просто искат контрол върху лавандулата и парите, които ще донесе.

– Може би.

Силвър си пое дълбоко дъх.

– Няма значение какво ще правят, ние няма да напуснем – твърдо каза тя. – Това е всичко, което имаме от родителите си и никой няма да ни го отнеме. Никога. А сега да вървим у дома и да помислим как ще се справим.

Те поеха към къщи, хванати за ръце, докато слънце, то бавно потъваше зад хълма.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Далеч в пустошта самотен ездач спря коня си и се ослуша. Нищо не се чуваше. Скочи от коня, легна на земята и допря ухо до песъчливата почва. По устните му плъзна усмивка. Бе чул далечно трополете на колела.

– Малкото ни гълъбче се носи със скоростта на вятъра тази нощ, Дябло. На по-малко от четири мили е. Трябва да побързаме.

Разбойникът уви юздите на Дябло около един клонест тис, после огледа по-ниските храсти.

Поваленият дънер беше точно там, където го бе оставил.

Той извлече дървото на пътя, поставяйки го там, където се виждаше най-добре.

С мрачна усмивка разбойникът на Норфък отново яхна коня си. Провери пистолетите и затегна ремъците на чантата зад седлото. В този миг от другата страна на хълма се появи мъж с черна маска на лицето.

– Много съм доволен, че успя да дойдеш, приятелю.

– Хъм. Добре, че те харесвам, иначе отдавна да съм изпратил куршум в главата ти, момче. Трябва да научиш някой и друг урок.

Разбойникът тихо се засмя и кехлибарените му очи блеснаха.

Скоро една карета зави по песъчливия път на север към Кингс Лин. Отзад яздеше въоръжен пазач, а до кочияша висеше пушка.

Значи те не смятаха да рискуват, а?

Блакууд отпусна ръка върху врата на Дябло. Докато преценяваше най-правилната посока, от която да се появи, от джоба на пелерината му се подадоха две глави.

– Не още, хубавичките ми – прошепна той, напъхвайки двата опитомени пора обратно в техния неприкосновен рай.

Когато кочияшът видя дънера, проснат напъряк напътя и посегна за спирачките, разбойникът беше готов. Щом спирачките изскърцаха върху сплиците на колелетата и пазачът скочи на земята, Блакууд рязко кимна на Джонас и накара Дяболо да препусне по хълма.

Пушката му проблясваше на лунната светлина.

– Неподходяща нощ за пътуване, господа. Вероятно бих могъл да ви бъда от полза.

– Велики Боже, това е Блакууд! – извика кочияшът и замръзна на седалката. Пазачът обаче се извърна издигна пушката си.

С един хладнокръвен изстрел разбойникът отнесе пушката във въздуха.

– Това, приятелю, беше възможно най-неразумното. Слушай добре или следващият ми куршум ще попадне между очите ти. И двамата хвърлете оръжието си. После, кочияшо, ще спуснеш стълбичката на каретата. След това и двамата ще легнете на земята. Ако не се подчинявате, много ще съжалявате.

Джонас се появи от другата страна на каретата с пистолет, насочен срещу пазача, който хвърли оръжието и легна на земята. Вцепенен от страх, кочияшът го последва, а Джонас улови юздите и накара конете да застанат неподвижно. През цялото време пушката бе на рамото му.

– Отлична работа, приятели. Сега вярвам, че трябва да се запозная с пътниците ви.

Разбойникът отвори джоба си. Двете животни се спуснаха но седлото и скочиха на земята. Той усмихнато наблюдаваше как удължените им тела изчезват в сянката под каретата.

Чак тогава Блакууд насочи Дябло към тъмната карета.

– Отворете вратата! Никакъв отговор.

– Ще се съпротивлявате, така ли?

Блакууд обърна Дябло и насочи пистолета си към кочияша.

– Колко са пътниците ти, човече?

– Трима.

– Мъже или жени?

– Един мъж. Другите са жени, сър.

Изведнъж откъм каретата се разнесоха пронизителни писъци. Вратата се отвори с трясък и се появи много дебела жена, която притискаше с една ръка тежката си гръд.

– Звяр! Плъх с отровни зъби, казвам ви! Не стреляйте по мене, сър. Ще ви дам каквото поискате, само ме спасете от този звяр!

Леко усмихнат Блакууд направи знак на жената да заеме мястото до кочияша на земята.

В рамката на вратата се появи друга жена. Главата ѝ бе отрупана с пера, а скочаните ѝ рамене бяха покрити с фин копринен шал.

– Не съм въоръжена, сър. Моля, не стреляйте.

– Не убивам невинни жени.

Жената го изгледа подозрително, стиснала дамската си чанта.

– Откъде да знам, че мога да ви вярвам?

– Отникъде. А сега на земята, точно до приятелката ви.

Жената с перата се вкамени.

– Тая ли? Тя не ми е приятелка, уверявам ви.

Имала е късмет, помисли си разбойникът.

– Освен това не бих искала да си изцапам роклята. Предпочитам да стоя права.

– Уви, вашите предпочитания не ме интересуват.

– Как смеете!

След миг на рамото ѝ се появи черна сянка и малки остри зъбки прегризаха фините шнурове на чангичка ѝ, която падна на земята. Порът скочи и я грабна.

– Браво любимце! Хайде, тук! Добре обученото животно се стрелна по земята, премина като стрела по гърба на Дябло и изчезна в джоба на господаря си.

– Проклет крадец! Ще те накарам да отговаряш пред закона – извика жената. – И когато те обесят, ще бъда там и ще се смея, чули?

Блакууд цъкна с език.

– Какъв език за благородна дама! А сега лягайте на земята. Освен ако не искате куршум в белите си рамене.

Жената въздъхна. След един бърз неуверен поглед към вътрешността на каретата, тя се обърна. Разгърна копринения шал и разкри неприлично дълбокото си деколте.

– Бихме могли да постигнем някакво съгласие, сър. Не съм против да обсъдим как да обединим интересите си, за да постигнем по-добри резултати – каза жената и сложи ръка на гърдите си.

– Наистина ли? И какво точно имате предвид, мадам?

Очите на жената засвяткаха. Изпод сведените си клепачи тя бавно огледа разбойника.

– Може би трябва да ви предложи това, милорд.

Блакууд почувства отвращение.

– Хиляди извинения, но се боя, че трябва да отхвърля щедрото ви предложение. – Той посочи с пистолета. – А сега – на земята, преди да изгубя търпение.

Лицето на жената позеленя от яд. Събирайки полите си, тя се спусна по стълбичката и се присъедини, мърморейки, към останалите.

– Чудесно! Поздравления за доброто ви поведение! – Блакууд тихо се засмя. После каза с твърд глас:

– А сега и последният ни пътник. Излизай! Тази малка драма въобще не ме забавлява.

Показа се мъж. Рединготът му беше скроен по последна мода, а блясъкът на новите му ботуши намекваше за шампанското, използвано

при лъскането им. Лицето му беше издължено и надменно.

– Значи най-накрая срещнах нашия велик разбойник.

Блакууд направи ироничен поклон над главата на Дябло.

– И към кого имам честта да се обърна, сър? – попита мъжът.

– Не мисля, че името ми наистина ви интересува – бе студеният отговор.

На лунната светлина проблесна метал.

– Тук мненията ни се различават. Повтарям, към кого да се обърна?

– Ренуик, проклет да сте! Лорд Ренуик.

Устните на Блакууд се разтегнаха в призрачна усмивка.

– Предполагам, че би трябвало да съм впечатлен – каза той и се отпусна на седлото с обидна незаинтересованост. – Много добре. А сега вие, лорд Ренуик, ще се присъедините към спътниците си на земята.

Мъжът се намръщи и спусна ръка към джоба си. До главата на Ренуик се понесе тънка струйка дим.

– Неправилно решение, милорд. Ако направите още нещо от този род, куршумът ми ще ви засегне по-болезнено и никога повече няма да можете да се движите. Сега слизайте!

С ледено презрение благородникът се отправи към земята, както му бе посочено. Под наблюдателните очи на съучастника си Блакууд скочи от коня и се упъти към каретата. Прокара пръсти по кадифените възглавнички, но не откри скривалище. И тогава от сенките дойде пронизително цвърчене.

– Какво има, малкото ми?

Малка муцунка побутна ръката му, после животинчето скочи обратно на пода. Блакууд бавно проследи с пръсти дървената рамка на седалките и беше възнагаден с очертанията на вградена дъска.

– Браво! Можеш ли да го отвориш?

Вместо отговор опитоменият пор застърга парче метал, което бе леко издадено над пода. Дъската се отмести с леко скърцане, разкривайки отвор, добре прикрит под седалките. Вътре Блакууд намери два заредени пистолета, кожена чанта и кесия, в която издрънчаха златни бижута.

Чантата бе това, което най-много интересуваше Блакууд. Ренуик имаше връзки с Адмиралтейството и достъп до военна информация. Ако някога се наложеше да се пазари за живота си, тази информация можеше да се окаже много полезна.

Но сега нямаше време да проучва съдържанието на чантата. Разбойникът с мрачна усмивка прибра всичко в джобовете си, после погали копринената козина на пора.

– Ти също влизай вътре, пакостнико. Не бих искал да тероризираш гостите ни – каза Блакууд и пъкна животното в джоба си. После излезе навън.

Ренуик хладно го измери с поглед.

– Нищо не намери, мошенико. Не съм толкова глупав, та да нося богатството си със себе си.

– Съвсем правилно – отвърна Блакууд и повдигна рамене. – Разбирам колко сте умен, милорд. Да, много хитро ме изиграхте. Разбирам, че ще трябва да бъда доста по-находчив, ако мисля да ви надхитря.

Той се поклони дълбоко и тъкмо се канеше да яхне коня, когато откъм съучастника му долетя предупредителен вик.

Блакууд не можа да избегне куршума, който премина през рамото му. Веднага Последва втори изстрел от малкия пистолет, който Ренуик бе скрил в ръкава си.

Гърбът на Блакууд пламтеше болезнено. Проклинайки, той стреля, запращайки далеч в тъмнината оръжието на Ренуик.

– Направихте грешка, милорд.

– Единствената грешка бе, че не улучих!

Блакууд сви устни. Без да говори, извади кесията, която бе взел от каретата. Металът зазвънтя.

– Проклет да си, как ги намери?

– Не е моя заслугата. А сега ще си позволя да използвам каретата ви.

– Не можете да направите това! – извика жената с червените пера. Ще висим тук с часове. Може би цяла нощ!

– Точно така, мадам – отвърна хладно Блакууд. – Малко хора се осмеляват да навлизат в пустошта на Блакууд след здрач. Малко честни хора поне.

Обзе го умора. Раната му кървеше и го разкъсваше от болка. Трябваше да побърза.

– Удоволствие беше, че се запознахме. Вярвам, че ще прекарате незабравима нощ.

Ренуик стисна юмруци и изруга яростно, докато разбойникът се качваше на коня.

– Ще те открия! Няма да се спра, докато не го направя. Този път стигна твърде далече, защото попречи на официални дела на короната. Но ще живееш достатъчно дълго, за да съжаляваш за това!

– Грешите, милорд – отвърна учтиво Блакууд. – Надявам се, че нощният хлад няма да влоши подаграта ви.

– Да влоши? – каза Ренуик през зъби. – Какво знаеш ти за моята подагра?

– Всичко, което трябва да знам. И много други неща, които предпочитате да пазите в тайна. Но вече е време да ви кажа сбогом.

Блакууд пришпори в галон. Съучастникът му го последва с каретата.

ПЕТА ГЛАВА

Силвър въздъхна и огледа бутилката с лавандулово масло. Зад стъклените стени на оранжерията пурпурният залез обливаше долината.

Силвър се вириаше в тъмнината, наблюдавайки светлинките, които танцуваха по главния път. Може би карета или конник, които искаше пътят му да бъде осветен.

Тя се обърна към отрупаното писалище пред нея. Вече бяха взели предпазни мерки срещу завръщането на четиримата мъже, които бяха опустошили част от растенията онзи следобед. Следващия път нямаше да намерят Лавендър Клоуз незащитена!

Но Силвър се тревожеше повече от чувството за нещо несвършено тук, в Лавендър Клоуз. Нещо недогледано. Нещо, което беше много важно. Тя огледа красивата работна стая, където баща ѝ бе направил всичките си тестове и бе дестилирал първите ароматни масла. На същото това място Уилям и Сара Сейнт Клеър бяха създали неповторимия парфюм, станал известен като „Милфлорс“. Но защо този прецизен човек не бе оставил никакви записки на децата си?

Силвър прокара ръка по старото дъбово писалище на баща си, също както бе правила стотици пъти преди. Беше го претърсила чекмедже по чекмедже, но не намери нищо освен прах. Къде бяха прецизно водените бележки? Къде бяха списъците с основните масла, с които беше експериментирал, за да създаде „Милфлорс“?

Съдията бе казал, че Сейнт Клеър е бил потаен човек, който не е доверявал на никого откритията си. Но Силвър не можеше да повярва. Трябваше да има друго обяснение, но така и не можеше да го открие.

За момент я обзе гняв. Щеше да бъде трудно дори и с най-богатата годишна реколта. Цената на горивото беше нараснала и трудно се намираха опитни работници. А и тези заплахи сега...

Силвър ядно срита старото писалище.

Приглушено проклетие се изтръгна от устата на Силвър, когато тя тегли един доста не подходящ за дама ритник на чудесното старо писалище. Дали така ѝ се струваше, или писалището наистина се бе наклонило? Тя се наведе и го погледна отблизо. Съвсем сигурно беше, че задният ляв крак бе хлътнал. Силвър опипа задната част на писалището, но не откри нищо друго освен полирано дърво. Едва тогава разбра. Не писалището не беше наред, а подът.

Ритникът ѝ явно бе размърдал някоя от дъските. Затаила дъх, Силвър избута писалището към стената и издърпа дъската под него, която откри шест инчова дупка. По тялото ѝ преминаха тръпки. Нима щеше да намери отговорите на хилядите въпроси, които я преследваха след смъртта на баща ѝ? Първото нещо, което видя, бе торба от мушам. Последва я кутия от абанос, инкрустирана със слонова кост. Беше мушната дълбоко в дупката и бе покрита с дебел слой прах. С треперещи пръсти Силвър отвори мушамената торба. Записки за семената и растенията, написани с грижливия почерк на баща ѝ, паднаха на пода. Те ѝ бяха много по-скъпи от най-ценното бижу. Липсваше обаче формулата за парфюма „Милфлърс“.

И тогава Силвър съзря кутията. Прах покриваше финото дърво, а медната ключалка бе рждясала. Тя натисна секретата.

Вътре, сгушена върху кадифена възглавничка, лежеше малка книга. Кожената обвивка се беше напукала от годините, а страниците бяха придобили цвета на слаб чай.

Дневникът на баща ѝ!

Силвър си спомни колко често го бе наблюдавала как се мръщи над някоя страница, стиснал перото между зъбите си.

Пулсът ѝ се ускори. Тя обърна на първата страница и започна да чете...

Полунощ.

Навън луната помръква.

Пиша на писалището си, откъдето мога да чувам как вятърът въздиша, играейки си с лавандулата. Отворил съм вратите на работилницата, така че мога да помириша прелестния аромат на нощта. Преди да умре, моята любима Сара обичаше да седи тук. Тя можеше да назове всяко цъфнало цвете.

Сега аз също опитвам. Ето го сладкия дъх на лавандула, смесен с уханието на теменужки, жасмин и орлови нокти.

Мили Боже, колко много ми липсва Сара! Те убиха любимата ми Сара, защото не исках да върша нещата, които те искаха. Бях глупак, влюбен до уши, и убеден, че съм невидим. Мислех, че мога да я защитавам.

Но не можах.

И сега, мили Боже, те идват отново. Миналата седмица намерих друго писмо...

Силвър гледаше втренчено страниците. Значи баща ѝ е бил в опасност. Той е бил толкова потаен през онези последни месеци, винаги притеснен и въпреки това се е опитвал да прикрие тревогата си от нея и от Брам.

Бе предприел пътуване в чужбина. Тялото му бе намерено в зимника две седмици след завръщането му. Вкочанените му пръсти стискаха бележка, в която се извиняваше на децата си. Според съдията това беше ясен случай на самоубийство.

Силвър не бе повярвала на това нито за миг.

Сега знаеше мрачната истина: и двамата ѝ родители бяха убити от престъпници. Може би сега щеше да има шанс да докаже подозренията си. Може би сега тя и Брам щяха да намерят формулата за „Милфлорс“, да намерят убийците на родителите си и...

От отсрещната стена на работилницата нещо се пропука. Силвър бързо пхна кутията в скривалището ѝ, върна дъската на мястото ѝ и издърпа обратно писалището.

После изпищя.

Нещо полетя насреща ѝ, счупвайки стъклената стена. Беше камък, увит в лист хартия. Съобщението бе кратко и грозно.

„Следващият е Брам.“

Блакууд яздеше по тъмния планински хребет, който се издигаше над пустошта. На върха спря и отвори кожената чанта, праметната на седлото.

На лунната светлина разбойникът прегледа военноморските сведения, които бе взел от каретата на лорд Ренуик. Нямахше нищо интересно в информацията. Поне на пръв поглед това представляваше обикновен списък на факти, свързани с корабоплаването. Но нещо свързано с тези цифри, безпокоеше Блакууд. Повечето от цифрите бележеха локациите на крайбрежието на Испания и Португалия. Имаше нещо, което събуждаше мрачни спомени, но колкото и да се опитваше, Блакууд не можеше да определи какво точно беше то.

Той мрачно напъха документите в чантата, После прокара ръка по блестящия врат на Дябло.

Болката в гърба бе утихнала, а раната не кървеше. Блакууд беше изпратил Джонас да закара каретата на главната улица на Кингсдън Крос. След като я откриеха, щяха да изпратят някого да търси пътниците, а дотогава лордът и неговите дами можеха да се забавляват както

намереха за добре.

На изток небето бе започнало да просветлява, а звездите да бледнеят. След около час щеше да се зазори. Блакууд знаеше, че трябва да си отиде у дома, но не го направи. Вместо това пое на юг. Оглеждаше тъмните хълмове, мислейки за невинността, мислейки за младостта, мислейки за жена със зелени очи и устни като коприна.

Жена, която щеше да му носи само неприятности. Трябваше да я забрави. Щеше да я прогони от съзнанието си по суров начин. По безчувствен начин. По единствения начин, който знаеше.

„Грийн Ман“ беше опушена, миризлива и евтина кръчма.

В миналото това винаги се харесваше на Блакууд. Никой не задаваше въпроси, лицата оставаха скрити и единственият звук, който имаше значение, беше звънът на златни гвинеи. По време на редките си посещения той се бе представил като войник на половин заплаща, тръгнал да търси късмета си, и никой не беше оспорил историята му.

Но тази нощ, седнал до една мръсна маса в слабо осветен ъгъл, се чувстваше неспокоен.

– Какво да бъде, шефе? – попита собственикът.

– Бутилка и чаша – кратко каза разбойникът, смъквайки шапката по-ниско над лицето си.

Докато чакаше, Блакууд се облегна на стола и огледа помещението. То бе пълно с обичайната пасмина работници, пътници и жени, които предлагаха услугите сина непретенциозните клиенти на кръчмата.

„Грийн ман“ бе място, където можеха да се чуят местните клюки.

И Блакууд бе дошъл точно с тази цел. Искаше да разбере кой бе платил на тримата мъже, които препускаха през пустошта предната нощ. Искаше да научи защо преследваха жената.

Той се наведе над масата, когато собственикът донесе бутилката. Напълни чашата, вдигна я в мълчалив поздрав към две незабравими зелени очи и отпи. Брендито приятно затопли гърлото му. Това го накара почти да повярва, че може да я забрави.

Той се облегна назад и напълни още веднъж чашата си. Една жена пресече помещението и подпря лакът на масата, разкривайки пищната си гръд, която заплашваше да се изсипе от дълбокото деколте.

– Не си спомням да съм те виждала наоколо, скъпи, но и аз съм нова тук. Искаш ли компания?

Беше задимено и Блакууд започваше да усеща приятна топлина от

изпитото бренди. Придърпа още по-ниско шапката си, любопитен да получи някаква информация от нетърпеливата си компаньонка.

– Да – каза той с усмивка. – Защо не?

ШЕСТА ГЛАВА

Силвър се взираше в думите, надраскани върху смачканата хартия. „Следващият е Брам.“

Мили Боже, те сякаш да убият Брам! Силвър прехапа устни. Не знаеше какво да стори. И тогава й хрумна отговорът.

Беше безразсъдно. Беше лудост.

Но тя нямаше избор. Това беше единственият начин да спаси Брам и фермата си.

– Какво се каниш да направиш? – попита Тънкър. – Ти си полудяла, момиче, това е. Да не чувам повече такива неща!

Силвър въобще не вдигна поглед от стария сандък, в който ровеше.

– Напротив, идеята е чудесна, Тинкър. Всичко съм обмислила.

Силвър вдигна глава. Държеше стара черна рокля и плътен воал.

– Той е най-подходящият човек за тази работа. Не си ли съгласен?

– Да – навъдено отвърна Тинкър. – Но не е прекалено подходящ. Това е целият дяволски проблем.

– Просто те е яд, че не се сети пръв за това.

– Как смяташ да го откриеш?

– За това също съм помислила – спокойно каза Силвър. – Направила съм списък.

– Списък ли? Какъв е този списък?

– На всички отвратителни места в Кингсдън Крос. Имам намерение да ги посетя едно по едно докато го откроя. Но първо ще опитам в пустошта.

– Ще го направиш през трупа ми.

Силвър мина зад паравана, смъкна батистената си риза и нахлузи през глава черната рокля. Беше и малко тясна, но щеше да свърши работа.

Когато се появи след миг, черният воал бе спуснат над лицето й.

– Как изглеждам?

Тинкър се намръщи.

– Като гувернантка, тръгнала да търси проклетия си късмет.

– Не е чак толкова лошо. Ще свърши чудесна работа.

– О, да, когато свинете вземат, че полетят!

– Трябва да избягваш подобни изрази, Тинкър. Това е сигурен знак, че си ядосан.

– Ядосан съм, мътните го взели! Ти говориш глупости, момиче. Ще намерим друг начин. Остави всичко на мен.

Не, това бе единственият начин. Беше взела решение. Просто трябваше да бъде малко по-хитра.

– Никъде няма да ходиш! – продължи да нарежда Тинкър.

Силвър с въздишка се отпусна на изтъркания стол, който някога стоеше в гостната им.

Когато имаха гостна. Когато имаха голяма къща. Когато имаха пари и сигурност.

Внезапно тя подскочи в стола.

– Чу ли това?

– Какво да чуя?

– Чу ми се, че Кромуюел лае. И някакъв глас долу, до склада.

Без да каже нито дума повече, Тинкър се завъртя на пети и затрополи надолу по стълбите, като вече си мечтаеше как ще стисне с ръце гърлото на нападателя.

„Прекалено е лесно“ – помисли си Силвър. Почувства вина, но бързо я отпъди. Нямахме време за вина, не и тази нощ.

Имахме да върши работа.

Тази нощ вятърът духа откъм морето, носейки дъха на изгоряло дърво и приближаваща буря. Но аз не трябва да се бавя. Имам още много неща за казване, а зная, че нямам много време. Те скоро ще ме намерят. Твърде скоро.

Моя скъпа Сузана, мисли добре върху всичко, което съм написал тук. Има тайни в тези страници, тайни, които не се осмелявам да разкрия дори сега, тъй като тази книга може да попадне в ръцете на враговете ми.

Чети внимателно тези страници и мисли за всичко нова, на което съм те учил. Това са тайни, за които хората убиват.

СЕДМА ГЛАВА

Нямаше го в пустошта, не беше и на главния път. Тя преброди пътеките от предишната нощ, но не попадна на никого освен на един нетърпелив свещеник, който се връщаше в Кингс Лин. Остана Кингсдън Крос.

Силвър спря малката двуколка на една поляна до реката, провери грижливо воала си, оправи полите си и се увери, че pistolетът е в ботуша ѝ.

Доволна, тя скочи долу и хвърли юздите върху близката ограда.

Винаги се бе чудила какво представлява боят с петли. Нещо ѝ подсказваше, че ще се наслади на това преживяване.

Силвър си проправяше път бавно през тълпата, сблъсквайки се с мъже с жестоки очи и жени, които със сигурност не бяха дами. Отвсякъде се носеха възгласи и псувни.

– Мога ли да ти помогна, госпожице? – попита висок мъж, опрял гръб в едно дърво.

– Може би – отвърна Силвър. – Аз съм госпожа Браун, вдовицата на Арчибалд Браун от Лондон. Покойният съпруг имаше завещание за човек, за когото ми е казано, че посещава това място.

– Нима?

Мътните кафяви очи на мъжа се присвиха подозрително.

– Съпругът ми почина, преди да открие получателя на това завещание.

– И как е името на този човек?

– Блакууд.

Лицето на мъжа стана безизразно.

– Не си спомням да съм го чувал. Направо съм сигурен, че не съм.

– Добре – каза Силвър. – Напълно ви разбирам. Трябва да внимавате, понеже човекът е разбойник. Но сумата е доста голяма, сър. Много голяма. Сигурна съм, че мистър Блакууд би искал да знае за това и се надявах да можете да предадете съобщението. Ако го видите, разбира се.

Пронизващите кафяви очи не казаха нито да, нито не.

Но Силвър нямаше намерение да се откаже толкова лесно.

– Вярвам, че той ще ви бъде благодарен. Може и да ви възнагради за услугата.

Едно пламъче проблясна в замъглените очи.

– Може и да го направи. Ако го познавам, разбира се.

– Моля ви, ако мине оттук до довечера, предайте му съобщението.

Ще отседна в „Крос енд Армс“ до утре.

Силвър мина през града, докато стигна до елегантна къща, която се намираше на малък площад срещу църквата. Останалите къщи бяха тъмни в този час на нощта, но тази бе ярко осветена от два богато украсени фенера.

Силвър се усмихна. Проблемът беше решен. Скоро щеше да бъде вътре. Винаги беше искала да види истинско комарджийско свърталище.

Тя слезе от двуколката. Както бе очаквала, отне ѝ само няколко минути да си уговори влизането вътре. Обясни на забързания прислужник, че си търси работа като готвачка. После една навъсена жена я въведе в стая точно срещу кухните.

Силвър оглеждаше покритите с коприна стени и тежките кадифени мебели, когато вратата се отвори.

Собственикът беше човек, когото познаваше само от репутацията му. Вървеше му на карти, но уискито не му понасяше. Така ѝ беше казал веднъж Тинкър.

Той я огледа внимателно, опитвайки се да проникне с поглед през плътния воал.

– Разбрах, че търсите работа като готвачка. Съжалявам, но тук нямаме свободни места. Трябва да има някаква грешка.

– Да, разбира се. Дошла съм по дребна работа, която засяга покойния ми съпруг, Арчибалд Браун.

– Никога не съм чувал за него – отвърна троснато мъжът. – И какво общо имам аз с това?

Силвър го погледна с неприязън, благодарна, че воалът прикрива лицето ѝ.

– Съпругът ми бе упълномощен да изпълни завещанието на клиент. За нещастие скъпият Арчибалд почина, преди да изпълни задачата си и аз дойдох да поправа тази грешка. Това е най-малкото, което бих могла да направя за бедния Арчибалд – тъжно каза тя.

Това, изглежда, заинтересува собственикът.

– Наследство, а? Голямо ли е?

– Доста голямо.

– И кой е късметлията? Сигурно не съм аз?

– Боя се, че не. Не и ако името ви не е Блакууд.

– Блакууд? – Мъжът се навъси. – Какво ви кара да мислите, че бих приемал тук такъв известен престъпник? Това е достойно за уважение заведение!

– Престъпник ли? Никога не съм знаела това. О, не, сигурна съм, че грешите, сър. Съпругът ми говореше за този човек с голямо уважение.

– Тогава той е сгрешил – грубо каза собственикът. – Нямам работа с престъпници. А сега мисля, че е най-добре да продължите по пътя си, мадам.

В този момент на вратата се почука. Една жена с прозрачна рокля се появи на прага.

– Горест имам нужда от вас, Господин Филдинг.

– Да, да. Идвам. Погрижете се вдовицата да си отиде.

И този опит на Силвър пропадна. В спящия Кингсдън Крос имаше само още едно място на порока.

Къщата беше красива. От прозорците ѝ струеше ярка светлина. Силвър бързо се изкачи по стълбите и влезе вътре. Посетителите бяха толкова развеселени от погълнатия алкохол, че почти не ѝ обърнаха внимание. Промъквайки се през тълпата, стигна до голям салон с огледала и разкошна мебелировка. За момент тя се огледа объркано. Сигурно бе направила грешка. Това не беше вертеп. Жените, които видя, бяха много елегантни, а мъжете – така изискано облечени, като онези, които бе виждала по време на малкото си пътувания с баща си в Лондон.

Тя обаче забеляза, че жените бяха с прекалено дълбоки деколтета, а седналите до тях мъже свободно опипваха прелестите им. Силвър бързо извърна поглед и се заоглежда за някои, които бе на служба тук. В този момент в салона влезе красива руса жена, която нареждаше нещо на мъж с черна превръзка на окото. Сега или никога, каза си Силвър. Тя се приближи до жената и каза:

– Извинете ме, мадам. Мога ли да разменя няколко думи с вас?

Блондинката се обърна и хвърли на Силвър преценяващ поглед.

– Работа ли търсите? Виждам, че за вас са настанали лоши времена. Е, ще трябва да поговорим. Качете се при Мари – Последната стая на втория етаж. И свалете този грозен воал. С него изобщо не става. Преди да решим, ще трябва да ви поогледаме.

Силвър преглътна.

– Боя се, че грешите. Тук съм във връзка със съпруга си, Арчибалд Браун.

Жената се вкамени.

– Тук имаме всякакви мъже. Едва ли се очаква от мене да знам

имената им. Ако мъжът ви е сгазил лука, това не е моя работа. А сега мисля, че е по-добре да си вървите.

Силвър бързо я прекъсна.

– Не, наистина не разбирате. Съпругът ми умря, преди да успее да изпълни завещанието на един от клиентите си. Обвързах се да свърша работата, разбирате ли?

Русата жена постави ръце на бедрата си.

– Завещание казвате? Съмнявам се, че е за мене. През последните шест месеца, че и повече, късметът ми никакъв го няма. Но кажете кой е щастливецът?

– Мъж на име Блакууд.

Блондинката присви очи.

– Блакууд? Какво ви кара да мислите, че имам нещо общо с този приятел?

– Е, не знам съвсем точно. Но ми беше казано... хората в града казват, че...

– О, да, хората в Кингсдън Крос говорят какви ли не неща за моето заведение, но всичко това са лъжи. Те лъжат зад гърба ми, но са достатъчно бързи да приберат парите ми. Добре, ето и отговорът на въпроса ви – не съм виждала Блакууд. Не и от седмици, което е жалко, тъй като плаща добре. Така че, не мога да ви помогна.

– Ако случайно се отбие, ще му предадете съобщението, нали? Сумата е значителна и съм сигурна, че той ще бъде много... благодарен.

Жената погледна Силвър.

– Предполагам, че може да се уреди. Къде може да ви намери, ако случайно мине насам?

– Ще бъда в „Крос енд Армс“, но само тази нощ. Имам малко време, преди завещанието да стане невалидно, разбирате нали?

Жената присви очи.

– Разбирам. Ако намине, ще му кажа.

Силвър въздъхна. Мислеше, че няма да е толкова трудно. В този момент тя усети, че един мъж с тъмночервена жилетка я наблюдава. Стисна устни и забърза към вратата. Не си струваше да предизвиква съдбата.

„Дяволите да го вземат, коя ли нещастна жертва преследва Шерингейл тази вечер?“ – мислеше си Блакууд, наблюдавайки мъж в тъмночервена жилетка, който бавно се отпращаше към някаква жена в

елегантния салон на публичния дом в Кингсдън Крос. Жената не изглеждаше много доволна от приближаването му. И нищо чудно – този човек имаше лоша репутация.

Разбойникът огледа помещението. Рядко идваше тук, воден повече от страст към информацията за богати посетители, отколкото към женска компания. Когато се появяваше, стоеше близо до задния вход, за да се увери, че не го следят.

Блакууд продължи да наблюдава как Шерингвейл се приближава до новата си жертва, този път стройна жена с черен воал и черна рокля. Вдовица все още в траур? Мътните го взели!

После Блакууд присви очи.

Вдовица ли? Тази, за която бе чул, го търсеше из целия град.

Имаше нещо в начина, но който жената стискаше чантичката си. Имаше нещо в начина, по който се обърна, и без да трепне, огледа преследвача си.

Не беше невъзможно! Но докато си казваше това, Блакууд видя как Шерингвейл сграбчи рамото на жертвата си и я затегли към задните стълби, които водеха към стаите.

За Бога, жената се съпротивляваше! Но това беше тя, жената, която бе спасил миналата нощ в пустошта! Жената, която не можеше да изхвърли от мислите си. Какво правеше тя тук?

Намръсен, той си сложи маската и се отправи към задните стълби. Долавяше натрапчивото ѝ ухание във въздуха, смес от рози и лавандула.

Ляво кроше и удар в стомаха щяха чудесно да свършат работа, реши Блакууд, докато изкачваше стъпалата по две наведнъж. Мисълта да спаси честта на една дама, го привличаше.

Но когато изкачи стълбите, Блакууд внезапно сиря, и се втренчи безмълвно в пода, където лежеше Шерингвейл, свил се от болка.

Жената в черно оправяше полите си.

– Какво направи, застреля ли го? Жената вдигна поглед изненадано.

– Най-последно! Търсих те навсякъде.

Блакууд поклати глава.

– Не трябваше да идваш тук. Не е място за тебе. Какво му се случи? Да не би да се е спънал и паднал?

Силвър сви рамене.

– Ритнах го в деликатната област.

Блакууд знаеше всичко за тази деликатна област. Тя доста го измъчваше в момента.

– Ти... го ритна?

– Чичо ми казваше, че трябва да знам за тези работи. Аз обаче не знаех, че бедният човек ще страда толкова.

– Така ли?

– Разбира се. Освен това да нападаш невъоръжен човек, е много унижително.

Междувременно Шерингвейл бе започнал да се светява. Блакууд го погледна и изруга.

– О, Боже, нещо лошо ли направих?

– Всичко е наред, надявам се. И се съмнявам, че „бедният човек“ ще бъде много доволен, когато дойде на себе си – сухо каза разбойникът.

Силвър прехапа устни.

– Не, предполагам.

– И така, скъпа моя, да чуем защо си искала да ме видиш. Чух, че една вдовица ме е търсила из целия град, но никога не съм си помислял, че може да си ти. А и нито за секунда не съм повярвал на брътвежите за наследството. Какво толкова важно има, та си тръгнала да ме издирваш из целия Кингсдън Крос?

– Трябва ми усамотено място, за да можем спокойно да го обсъдим.

– Може би аз не искам да говоря. Може би не съм дошъл тук за разговори.

В този момент Блакууд си припомни защо беше дошъл. По дяволи-те, та той се опитваше да я забрави. Огъня ѝ. Натрапчивото ѝ уханье.

Мътните го взели, ето че пак започваше!

По задните стълби отекнаха стъпки. Появи се сър Чарлз Милбанк с жена под ръка.

Мърморейки, разбойникът сграбчи пленницата си и я задържа по коридора.

– Къде ме водиш...

– Млъкни!

– Пусни ме! – изсъска Силвър.

В края на коридора Блакууд намери отворена врата. Той бутна вътре беснеещата „вдовица“ и затвори вратата.

– Какво си мислиш, че правиш?

– Опитвам се да намеря безопасно място за разговор. Нали дойде да говорим, скъпа? – Сега Блакууд беше наистина ядосан. Беше му съсипала вечерта. Беше на път да я забрави, а сега това бе невъзможно. Как можеше да забрави такива очи? А ароматът ѝ? Напомняше му за нежни лета от младостта му, за лениви следобеди и кадифени залези, за розите,

които майка му береше и подреждаше в гостната на Суолоу Хил. Трудно му беше да отмести очи от стегната дреха, опъната върху пълната ѝ гръд. Стори му се, че вижда твърдите ѝ малки зърна. Как успя тази жена да му влезе под кожата?!

– Защо просто не си тръгнеш? – попита той с глас, станал дрезгав от надигашото се желание.

– Не мога. Още не. Не и докато не си свърша работата тук.

– Работа ли? Каква работа?

Силвър не го чу. Тя разглеждаше статуетка на голи мъж и жена, застанали един срещу друг. Блакууд издърпа статуетката от пръстите ѝ и я върна обратно на камината.

– Кажи ми какво правиш тук! В противен случай щете накарам безкрайно да съжаляваш, че изобщо си стъпила на това място!

– Мислиш ли, че можеш? – попита Силвър.

– Мога, по дяволите!

В този момент вратата се отвори и един мъж надникна вътре.

– Заета ли е тази стая?

Сър Чарлз Милбанк се люлееше на прага, като крепеше бутилка с едната ръка, а с другата държеше през кръста жена.

Блакууд духна свещите в свещника и дръпна Силвър към себе си. Тъмнината щеше да ги прикрие от любопитството на Милбанк.

Тя трепереше. Той го усещаше ясно. Най-после тази твърдоглава жена бе осъзнала опасността.

– Разбира се, че е заета – обади се Блакууд. – Затвори вратата, мънците да те вземат. Надолу по коридора има достатъчно стаи.

Милбанк се захили пиански.

– Не се ли интересувате от публиката? Тя може да бъде дяволски възбуждаща, не знаете ли?

Блакууд усети как Силвър потръпна до него. Той изруга цветисто.

– Ще запаля свещите – продължи сър Чарлз. – Тогава какво ще кажете вие, малката ви приятелка и аз... Блакууд извади пистолета от джоба си и го насочи.

– Махай се, преди да съм стрелял!

– Само предложение. Няма нужда да се лее кръв. Нямах предвид никакви... Проклет да съм, ако този аромат не ми е познат. Не може да бъде, разбира се, но...

Той се втренчи в гърба на Силвър. Блакууд избута Силвър зад себе си.

– Махай се, Милбанк! Прекалено много си пил. Не можеш да

видиш дори носа си.

– Може и така да е, но тя ми се струва позната. Почти бих могъл да се закълна.

– Моята компаньонка не те интересува, разбра ли?

– Дяволски неучтив сте – измърмори сър Чарлз и се затътри към вратата. Жената, увиснала на ръката му, измрънка разочаровано.

Блакууд трясна вратата и я заключи. Запали свещите и се обърна към Силвър със сериозно изражение на лицето.

– А сега искам да знам какво правиш тук?

– Няма нужда да ми крещиш – сърдито каза Силвър.

– Че кой крещи? Просто се опитвам да получа малко отговори. И ако ги нямам до десет секунди, ще те извлека оттук!

Силвър сви рамене.

– Имам нужда от мъж.

Блакууд тръсна глава. Не вярваше на ушите си. Но той грешеше.

– Искам да наема някой мъж. Само за няколко нощи, разбира се.

Да наеме мъж? Тя ли беше луда, или той? Тя погледна Блакууд. Думите ѝ го влудяваха. Напрежението в слабините му беше болезнено.

– И за какво точно ти трябва този мъж? – изръмжа той, надявайки се тя да признае, че всичко е шега.

Но тя не призна. Само го оглеждаше внимателно, изопнала рамене.

– Трябва ми мъж да ме съсипе, разбира се. Тръгнах да ви търся, лорд Блакууд, защото, изглежда, вие сте най-добрият кандидат за тази работа.

ОСМА ГЛАВА

Блакууд изруга.

– Да те съсипе ли? Ти си луда! А сега, ако ме извиниш, ще си тръгвам. Някъде в този град трябва да има някоя карета за обирание – мрачно завърши той.

– Не, не можеш да си тръгнеш – отчаяно каза Силвър, препречвайки пътя му.

– Не мога ли? Тръгвам си, и то веднага!

Тогава тя протегна ръка. Той усети трепета на пръстите ѝ. Вече едва се сдържаше. Дръпна воала, жаден за лицето ѝ. Само така можеше да е сигурен, че тя го слуша.

– А сега ме чуй, жено. Възможно е това да е най-възмутителното, най-смешното...

Той спря. Обзе го гняв при вида на подутината.

– Кой го направи, Слънчев лъч? Казах ти, че места като това са опасни. За Бога, ако това е сторил Шерингвейл, ще...

Силвър поклати глава.

– Не, не беше Шерингвейл. Беше друг. Виж, много е сложно.

Блакууд сви устни.

– Изобщо не е сложно. Каж ми името и аз ще го убия.

– Точно там е работата. Не знам името му. И не знам защо го направи.

Силвър седна на пухеното легло. После погледна Блакууд с любопитство.

– Няма ли да свалиш маската си? Тук никой не може да те види.

– Ти можеш.

– О, разбира се. Забравих, че си обезобразен. – Блакууд бе шокиран.

– Какво?

– Не е необходимо да го криеш от мене. Зная как се е случило. Сигурно е било ужасно.

Грижовността ѝ го дразнеше все повече. Лицето му бе съвършено, но той нямаше намерение да поправя грешката ѝ. Може би това щеше да я държи на разстояние.

Но Силвър Сейнт Клеър имаше други намерения. Тя се изправи и се опита да свали маската му.

– Сигурна съм, че не може да е толкова лошо. Може би ако аз...

Блакууд отмести пръстите ѝ. Близостта ѝ раздвижи кръвта му. Тя стоеше до него в публичен дом, за Бога. Чуваше пиянски смях по коридора. В съседната стая скърцаше проклето легло. Мисълта за това, което ставаше на него, го накара да изпитва неудобство.

– Не, благодаря – изръмжа той.

Силвър изглеждаше разочарована. Отметна назад гъстите си коси.

Блакууд се питаше какво ли ще стане, ако допре устни до тях. Знаеше на какво ще ухаят – на лавандула и теменужки. А устните ѝ щяха да бъдат меки и да имат вкус на... Дяволите да го вземат!

В това време Силвър взе от камината кристалната гарафа. Отпи голяма глътка. Главата ѝ се завъртя за момент, но всъщност топлината, която се разля по тялото ѝ, беше доста приятна. После отпи още веднъж.

– Цялата работа е много проста. Ще бъде съсипана, и то съвсем скоро.

– Това е смешно.

– Не е смешно. Заплашиха ме хора, които искат да напусна лавандуловата ферма. Но аз не мога да напусна, не и сега.

– Бих казал, че си дошла не при когото трябва, Слънчев лъч. Отиди при съдията. Това е негова работа.

– Не мога. Лорд Крисъл е за три седмици в Лондон.

– Тогава го изчакай да се върне.

– Няма време!

Силвър бръкна в чантичката си, извади бележката и я подаде на Блакууд.

– Разбираш ли? – нетърпеливо попита тя, стана и отпи от гарафата.

– Кое е момчето?

– По-малкият ми брат, Брам. Те ще му причинят зло, ако не напусна.

Очите на Блакууд се присвиха.

– Значи ти си Силвър Сейнт Клеър, а не отрудена прислужница, за каквато те взех.

– Да, но съм също така и отрудена и през повечето време се чувствам като прислужница.

– Хм. Е, има само едно нещо, което можеш да направиш. Просто напусни, по дяволите!

– Не мога! Не и сега.

– Чуйте ме, Госпожице Сейнт Клеър. Аз не мога да ви помогна. Дори не си го мислите.

– Разбира се, че можеш да ми помогнеш! Много внимателно съм го

обмислила. Тези престъпници няма да се откажат. По някаква причина те са готови да умрат, но да имат фермата ми. Така че единственото нещо, което можем да направим, е да отвърнем на удара с удар.

Блакууд дори не искаше да чуе за това. Силвър въодушевено продължи.

– Те искат да ме уплашат и да ме прогонят. Много добре, тогава аз намирам някого, който е ненадминат в тази работа. Някой още по-безскрупулен, зъл и хладнокръвен от тях...

– Благодаря за комплимента – сковано каза той.

– Това не беше комплимент. Не виждаш ли, че точно ти си човекът, който може да ги изплаши? Те няма да посмеят да стъпят на моя земя, ако прочутият лорд Блакууд вече е предявил претенциите си над нея. И после, след като цялата работа отшуми, аз ще разпространя историята, че си ме принудил да ти стана любовница. Е, какво ще кажеш?

– Всичко е точно с изключение на един малък проблем. Ако те видят с мене, името ти ще бъде съсипано завинаги. Независимо колко хитри истории ще им пробуташ.

– Наистина ли? Нямах представа, че си толкова лош.

– Е, сега знаеш – мрачно каза Блакууд. – Нека да не говорим повече за тази глупост.

– Но планът е свършен! Репутацията ти е толкова лоша, че ще изплаши до смърт онези престъпници.

Блакууд имаше усещането, че го носи вятър. Планът ѝ наистина започваше да му звучи разумно.

Той намръщено се изправи на крака. Трябваше да направи нещо, за да се махне от тези предизвикателни очи. Да се махне от сладкото, чисто, лавандулово ухание и пълните устни, които го караха да копнее да вземе Силвър в прегръдките си.

– Достатъчно!

– Тогава значи си съгласен?

– Разбира се, че не съм! Това е лудост. И аз трябва да съм луд, че слушам!

Силвър го изгледа за момент, после каза:

– Сега разбрах. Ти се безпокоиш за мене. Мислиш, че няма да мога да се погрижа за себе си. Е, грешиш. Имам богат опит с мъжете, уверявам те.

– Разбирам. И ето как си научила за мъжките страсти.

– Точно така.

– За страсти си имала тези предвид. Всички ли мъже ги имат?

– Уверена съм.

– Мен включваш ли ме?

Тя се изчерви.

– Не виждам защо не.

– В такъв случай – каза Блакууд с мрачна усмивка, – откъде знаеш, че наистина няма да те съсипя?

– Не знам със сигурност. Онази нощ в пустошта ти би могъл да ме нараниш или ограбиш, но не го направи.

Гърлото на Блакууд се стегна. Тя нямаше представа с какво се беше захванала. Той беше студен и безскрупулен и колкото по-бързо го разбереше тя, толкова по-добре.

– И мислиш, че това ме прави мил и добродушен? Познавала си много мъже, нали така?

– О, стотици – безгрижно каза Силвър.

– И предполагам, че си им позволявала волности. Да те целуват и други подобни неща?

– Само на тези, които харесвах – каза тя.

– А какво ще кажеш за мене?

– О, тебе не те харесвам – отвърна Силвър. – Просто се нуждая от тебе.

– Ето това се казва откровеност. Но ти ме помоли да те съсипя. За да направи това, един мъж се нуждае от...

– Един мъж се нуждае от какво?

Това вече беше прекалено.

В следващия миг той я притисна до себе си и зарови пръсти в блестящата ѝ коса. Блакууд си помисли, че тя ще закрещи или ще се дърпа. По дяволите, молеше се да го направи.

Но тя не го направи. Просто се взираше в него, очите ѝ питаха, устните ѝ се разтваряха.

Това бе унищожително за мъж, който от дълго време не бе познал нежност.

– Не ме гледай така – изръмжа той.

– Но аз ти дължа живота си. Вярвам, че трябва да направя всичко, което поискаш от мен – тихо каза жената в ръцете му.

В нея имаше откровеност, която го остави без дъх. Мили Боже, тя наистина имаше предвид това. Вратата беше заключена. Бяха на място, където никой нямаше да задава въпроси за виковете ѝ. Накратко, можеше да направи с нея всичко, което си поискаше.

А тя стоеше, предлагайки му тъкмо това. Блакууд се сети за хиляди

места, откъдето да започне.

Първо щеше да смъкне тази грозна черна рокля, за да види кожата, за която знаеше, че ще бъде нежна като уханието ѝ. После щеше да опита трапчинката на бузата ѝ. След това щеше да се спусне по-надолу, прокарвайки език по едрите гърди, които изопваха черната тъкан и направо го влудяваха.

Той се дръпна назад.

– Невъзможно е.

– Съжалявам, че те ритнах. Проклет темперамент, наследила съм го баща си – прошепна Силвър.

Тя леко се олюля.

– Съжалявам за лицето ти. Трябва да е било ужасно.. Разбирам как това може да те накара да загубиш вяра в хората.

Тя си го мислеше, за Бога.

Блакууд я гледаше, а главата му пулсираше. Тя беше в най-известния публичен дом в Кингсдън Крос, в ръцете на най-нечестивия разбойник в областта и се тревожеше за него! Тази жена нямаше ли никаква представа какъв риск поемаше?

Тя премигна.

– Чувствам се... странно.

Преди Блакууд да предприеме каквото и да било, Силвър припадна в ръцете му. Брендито, което бе изпила, най-после си свърши работата.

Блакууд я понесе към вратата. Огледа празния коридор. Нищо не му оставаше, освен да я откара във фермата ѝ. Не можеше да я остави тук. Щеше да стане жертва на някой пияница, тръгнал на лов за нощни удоволствия.

Това беше краят. Не можеше да се обвърже с тази жена. Щеше да я остави в началото на алеята и толкова. След това щеше завинаги да освободи съзнанието си от Силвър Сейнт Клеър!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Силвър се събуди от някакво разтърсване.

Студен въздух обливаше лицето ѝ. Виеше ѝ се свят. Тя отвори очи с усилие и осъзна, че е в двуколката. Знаеше, че дължи това на Блакууд и трябваше да му благодари, но само извика:

– Сири веднага! Къде ме водиш?

– У дома – изръмжа Блакууд. – Там, където ти е мястото. Може би някой ще има достатъчно разум да се погрижи да стоиш там.

– Не мога да си отида вкъщи. Не още. – Силвър изстена. Главата ѝ щеше да се пръсне от болка.

– Облегни се назад – каза Блакууд. – Изпи почти половин бутилка бренди. Главата ще те боли на сутринта.

– Вече ме боли – отвърна тя с раздразнение.

– Това ще ти бъде урок.

Блакууд я погледна и отмести кичур коса от лицето ѝ.

Странна топлина нахлу в гърдите на Силвър. Когато я гледаше по този начин, когато я докосваше толкова внимателно...

Тя се навъси.

– Бренди ли? Значи съм пила бренди. И точно колко време не бях на себе си, разбойнико? А ти какво правеше, докато спях?

– Не можеш да си спомниш? – каза през смях Блакууд. – Мислех си, че търсиш мъж да те разсипе, Слънчев лъч? Не беше ли тази работата, която ми предлагаше?

Силвър усети как се изчервява.

– Разбира се, но само формално.

– Формално ли? Опасно, много опасно. Няма много мъже, които да чуят такова предложение и да не го вземат за истина. Да, бих казал, че при такова предложение ще вземат всичко или нищо.

В гласа му имаше нещо, което я караше да остава без дъх. Също като онази нощ в пустошта.

Мътните го взели този мъж! Нямаше намерение да се поддаде на проклетия му чар! Не, просто щеше да го използва.

– Ето ти един урок, скъпа моя – обади се Блакууд. – Много внимавай какво пожелаваш, тъй като можеш да си го получиш.

Нахалник! Силвър се обърна и опипа пистолета в ботуша си. Помисли дали да не прати един куршум в гърба му. Но не можеше, дори

той да беше разбойник.

Когато стигнаха до тесния път, водещ нагоре по хълма към Лавендър Клоуз, Силвър каза:

– Е, вечерта беше чудесна. А сега можеш да спреш тук. Ще продължа сама.

Той скочи от двуколката и тихо се изсмя.

– Какво е толкова смешно?

Той поклати глава, неспособен да говори.

– Да не си пропуснала нещо, Слънчев лъч?

Силвър можеше и да го мрази, но трябваше да признае, че гласът му можеше да накара камъните да запеят. Тръпки преминаха по цялото ѝ тяло.

– Ако чакаш целувка за лека нощ, ще стоиш тук, докато адът замръзне! – сепна се Силвър и дръпна юздите.

Блакууд се намръщи. Лицето му беше напрегнато. Не направи опит да я спре, когато тя пое в нощта.

Силвър трябваше да свърши хиляди неща. Но тя небе свършила нищо. Седеше в стария стол на баща си, заровила лице в ръцете си.

Мразеше Блакууд. Искаше ѝ се той да умре. Но всъщност не беше така.

Мразеше себе си, защото той я караше да се чувства безразсъдна, любопитна, жадна за нещата, които никога нямаше да изпита. Тя беше отговорна за Брам и Лавендър Клоуз. Никога нямаше да забрави това.

Разбира се, тя бе привлечена от него, защото той бе показал неочаквано внимание в момент на ужас. Но докато седеше в тъмното, Силвър започна да разбира колко много се лъжеше. Тя знаеше, че животът ѝ вече никога нямаше да бъде лек.

– Това, което искам да знам, е къде беше и какво прави там?

С блеснали очи Тинкър стоеше наред оранжерията и се мръщеше. Ръцете му все още бяха прашни от изсушените цветя, които бе сортирал.

Силвър примигна от светлината на фенера му, чудейки се колко дълго е седяла в тъмното. Чудейки се. Отричайки.

Надявайки се. О, мили Боже, надявайки се с цялото си сърце...

– Казах ти, Тинкър. Отидох да намеря Блакууд. Това беше единствената ни надежда и не ме интересува, ако не ти харесва. Трябва да направим нещо, нали? Дори и този арогантен, нетърпим човек да си мисли,

че може...

Силвър замълча.

Загрубели от работа ръце уловиха раменете ѝ.

– Недей, Силвър, момичето ми. Ядосваш се на мен. Твоят стар, Тинкър, спомняш ли си?

Миг по-късно и тя беше в прегръдките му и ридаеше. Старият човек беше достатъчно мъдър да я остави да се наплаче.

Тинкър размаха пред лицето ѝ смачкана носна кърпа.

– Хайде сега да ми разкажеш всичко.

– Имаше друга бележка. Почистих стъклата и сложих една саксия пред дупката, но все още можеш да видиш откъде дойде камъкът.

Тинкър изруга.

– Защо не ми каза, момиче?

– Защото не исках да те тревожа. Мислех, че сама мога да се справя. Мислех, че той ще разбере колко добра е идеята.

– Той? Имаш предвид Блакууд?

Силвър кимна.

– Боже мой, не ми казвай, че си отишла да търсиш този разбойник!

– Разбира се, че го направих.

– На бой с петли?

Тя смело кимна.

– В онзи игрален дом?

Друго кимване.

– Мили Боже, не и в...

– Точно. Намерих го там. Само дето няма да ми помогне. Не иска и да чуе за моя план.

– И добре е сторил.

Силвър ядосано задържа кърпичката в ръцете си.

– Онова псе, Милбанк, също беше там. Щеше да ме види, но Блакууд ме дръпна до себе си тъкмо навреме.

Тинкър се намръщи.

– Какво е направил?

– О, не е това, което си мислиш – нетърпеливо отвърна Силвър. – В действителност проклетникът нямаше търпение да ме махне оттам. Изобщо не се интересуваше. Нито дори след като Милбанк искаше аз... той искаше ние да... – Тя млъкна, изчервявайки се.

Тинкър се вкамени от ярост.

– Ще убия това мръсно магаре. Омръзна ми от развратническите му номера! Вече няма да ходиш никога без мен! Особено нощем.

– Знам, знам – измърмори Силвър и се усмихна. – Само че съм изгубена.

– Не, не си! Да не чувам повече такива приказки.

– Добре, Тинкър.

– Хм. Така е по-добре. Защото ако още един път се измъкнеш по този начин, ще се погрижа цяла седмица да не можеш да седнеш!

– Наистина съжалявам. Знам, че Брам и аз сме само бреме за тебе след смъртта на татко.

– Бреме ли? Ти прекали, Силвър. Имаме малко неприятности, но ще се справим. Само почакай и ще видиш

– Винаги се справяме, нали? – каза с усмивка Силвър.

– Разбира се. А сега, марш в леглото, непослушнице! Имаме толкова работа на сутринта. Ще доведе хора от града да ни помогнат. Не смятам да седя тук и да чакам завръщането на онези грубияни.

Луната вече залязваше, когато Блакууд премина през таен отвор в оградата от тисове и подкара Дябло през ливадата към Уолдън Хол. Сред горичка от брястове се издигаше красива къща, чиито широки прозорци бяха осветени единствено от луната.

Рози и жасмин пръскаха уханието си сред нощния въздух.

Ароматът им напомняше на разбойника за жена със зелени очи.

Блакууд отвори вратата, която водеше към градината. Раната го болеше, но беше в безопасност.

Никой в Кингсдън Крос не знаеше, че той беше собственикът на Уолдън Хол. Люснен Рийд Тиберий Фицджералд Деламиър, най-големият син на херцог Девънхам много внимаваше да не се разчуе. Дори предишният собственик на Уолдън Хол вярваше, че купувачът е богат търговец, току що завърнал се от Индия, човек с нестабилно здраве, който желае спокойствие.

Имението беше чудесно скривалище. Както се бе надявал, тук Люс бе необезпокояван от никого. След среднощните си приключения той се промъкваше безпрепятствено през скритите входове на имението.

Сега това беше домът му. Не и Суолоу Хил, великолепното, норфъкско имение, главната резиденция на семейството му от осем поколения. Нито пък елегантната градска къща на площад Бъркили. Нито ловната хижа в Шотландия.

Уолдън Хол бе добро убежище за най-прочутия разбойник на Норфък. Единствено довереният придружител на Люс, Джонас, знаеше тайната за благородническото потекло на разбойника.

И Люс имаше намерение това да си остане така.

Той смъкна маската си. Като си помисли за Силвър Сейнт Клеър, върху изваяното му лице се появи усмивка. Жената беше голяма неприятност, в това нямаше съмнение. Но Люс бе мъж, който обичаше неприятностите.

Той се опита да разбере с какво го привличаше тя. Кръвта му забушува, когато си спомни как се бе разтопила от целувката му. Как само бе повалила Шерингвейл. Храброст, невинност и страст. Беше страшно вълнуващо.

Бе имал много жени през годините. Красиви. Умни. Скромни. Страстни.

Но нито една от тях не бе го привличала толкова много, както Силвър Сейнт Клеър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Силвър крачеше неспокойно в оранжерията, наблюдавайки как залезът се стопява до здрач и здрачът се превръща в тъмна нощ.

Кой я мразеше толкова, че да ѝ причини това? Кой толкова много искаше Лавендър Клоуз? И защо? Дали не беше някой в Кингсдън Крос, тръгнал по следите на изгубената формула за „Милфлорс“? Или някой парфюмерист от Лондон, алчен за богатството и успеха, които някога бе имал Уилям Сейнт Клеър?

Или някой още по-зъл, някой, за когото се намекуваше в дневника на баща ѝ? Все още не знаеше.

Силвър се канеше да подреди мускалите и записките си, когато в оранжерията нахлу сър Чарлз Милбанк.

Лицето му беше зачервено и целият миришеше на алкохол.

– Знаех си, че ще ви намеря тук. Отвратително, ако ме питате. Жените не стават за бизнес.

– Вече сте ми го казвали, но мнението ви не ме интересува.

– А може би трябва.

– Най-после трябва да признаете колко глупаво беше да се заемете с управлението на Лавендър Клоуз. Ще бъда повече от щастлив да поема отговорностите ви. Ясно е как ще ми се отплатите за тези услуги.

Силвър знаеше какво има предвид Милбанк. Тя се втрени в похотливото му лице.

– Когато змиите пропеят, може би!

– Още упорствате, а? Добре, но на мен ми омръзна от вашите подигравки. Време е да се научите на малко уважение. Ако не ми се подчинявате, ще изгубите фермата и ще се погрижа учения ви брат да бъде отпратен надалече.

Дъхът на Силвър спря, докато гледаше зачервеното от ярост лице на Милбанк.

Трябваше да се сети, че той ще дойде. Като гладен вълк зет ѝ подушваше болката на всяко ранено същество. А през последните месеци все по-често ѝ досаждаше.

Силвър никога не беше близка със сестра си Джесика. Тя бе умряла отдавна, шест месеца след женитбата си. Милбанк бе направил предложение най-напред на Силвър и тя понякога се чудеше дали Джесика не знаеше повече, отколкото показваше.

Силвър се бе надявала, че времето ще притъпи интереса на Милбанк.

Но се бе лъгала.

– Моля ви да си тръгнете веднага – каза тя. – Преди да сте се направили на глупак.

– Значи ме смятате за глупак, така ли?

– Спестете ми поредната драма – отсече Силвър и се зае с почистването на медната вана.

През цялото време държеше под око медната тръба, която стоеше до стената. Просто за всеки случай.

– Глупачката си ти! Подчини ми се или това място ще ти бъде отнето. Ще го продам на търг!

Силвър се обърна. По лицето ѝ се четеше само презрение.

– Да се подчиня? На вас? По-скоро ще запаля лавандулата и ще ям сажди!

Милбанк се приближи. Похотливият му поглед пълзеше по нея.

– Съмнявам се. Обичате прекалено много тези проклетите поля, за да се разделите с тях. Жената не може да се занимава с подобно нещо.

– Моите дела не ви засягат, сър Чарлз. Имахте възможност да инвестирате, но вие предпочетохте да не го правите. В такъв случай Лавендър Клоуз не представлява интерес за вас.

– О, представлява! Интересувате ме вие. И ще ви имам, чувате ли? Никой няма да ми попречи!

– Вървете си в къщи – рязко каза Силвър.

– Ще видим кой ще се смее последен! – изрева сър Чарлз и сграбчи Силвър за косата.

Силвър пое въздух и се дръпна. Щеше да се наложи да го цапне. Тази мисъл не ѝ харесваше, но той не ѝ даваше друга възможност.

Пръстите ѝ напипаха дългата лъскава тръба.

– За последен път ви казвам да си вървите! – извика Силвър и тъкмо се канеше да нанесе удар на сър Чарлз, когато в оранжерията прогърмя глас.

– Много съжалявам, че ви прекъсвам, Милбанк, но това, което ще направите сега, е да махнете ръцете си от жената.

Блакууд стоеше неподвижен. Очите му искряха от радост.

Като го видя, Силвър престана да диша. Яростта му беше почти осезаема. Но той не знаеше, че тя може сама да се грижи за себе си.

Сър Чарлз направи крачка назад.

– По чия заповед, сър? Внезапно блесна пистолет.

– По заповед на лорд Блакууд.

– Блакууд? За Бога, много сте смел. Но съдията скоро ще ви научи на маниери!

– Съдията ли? Нашият съдия току що се върна от Лондон и вече хърка в салона си след няколко чашки хубаво бренди.

Сър Чарлз изруга, след което се затътри към вратата.

Силвър не помръдна, загледана в стройната фигура на маскирания мъж.

– Благодаря, че ми помогна – каза тя. – Не че се нуждаех от помощ, разбира се.

– Все пак се радвам, че бях наблизко. Правил ли е това и преди?

– Поне не по този начин. Но ти защо си тук?

– Изглежда, че не мога да стоя далече, Слънчев лъч. Винаги ще бъде чест за мене да ти служа, малката.

Блясъкът в очите му накара Силвър да потръпне. Тя се намръщи.

– Премисли ли предложението ми?

– Не.

– Тогавя няма какво повече да си кажем.

– Знаеш, че той може да се върне. Как ще се опазиш следващия път?

Силвър повдигна рамене. Беше й трудно да мисли, когато той я гледаше. Лицето й поруменя.

– Какво има, малката?

– Аз... нищо.

– Да не те е наранил? Закъснях ли? За Бога, ще разпъна на кръст този човек, ако...

– Не – бързо отвърна Силвър.

– Той е опасен. Слънчев лъч. Запомни това.

– Ще се справя – хладно каза тя.

– Опитах се да стоя далече – каза той повече на себе си, отколкото на нея. – Но чух Милбанк да се хвали, че щял да се погрижи за нещата тук. Исках да те предупредя.

– Смятай, че си ме предупредил. Има ли още нещо? – попита безцеремонно тя.

Това не беше реакцията, която Блакууд бе очаквал. В края на краищата току що бе спасил честта й, може би дори живота й.

– Разбира се, че има. Ще те заведа на някое безопасно място и ще те науча да стреляш с пистолет – мрачно каза той.

Силвър се намръщи. Та тя стреляше безпогрешно. Чичо Арчибалд

се бе погрижил за това. Но реши да не съобщава това на разбойника. Изглежда, ролята на защитник му харесваше.

– Ще го направиш ли?

– Разбира се. Това е най-малкото, което мога да направя – рязко каза Блакууд. – След като си решила да стоиш тук без мъж, който да те пази.

– Защо ми трябва мъж да ме пази?

Разбойникът се намръщи.

– Възхищавам се на смелостта ти, Слънчев лъч, но Милбанк може да се върне. А какво ще кажеш за другите, които заплашват тебе и брат ти?

– Не е твоя грижа. И без това отхвърли предложението ми миналата вечер.

– Предложение! Планът ти е твърде лекомислен, а аз не искам да обсъждам повече това.

– Точно така каза и Тинкър.

– Която и да е тази Тинкър, има моето уважение.

– Това е той, а не тя.

– И кой точно е този Тинкър?

– Работеше с баща ми. След като той умря, Тинкър остана да помага на мене и брат ми.

– Предполагам, че... си влюбена в него?

– Влюбена? В Тинкър? Може би, по свой начин. От толкова време сме заедно.

Лицето на Блакууд се вкамени. Силвър видя как в очите му пламва ярост.

– Моите поздравления – каза той с дрезгав глас. – Е, аз по-добре да тръгвам.

Той се поклони бързо и се отправи към вратата.

– Чакай! Не си отивай – извика Силвър. Блакууд застана неподвижен.

– Защо?

– Защото между мене и Тинкър няма нищо. Той е приятел, стар скъп приятел, а не това, което си мислиш. – И тъй като Блакууд все още не помръдваше, тя продължи: – И е на петдесет години.

Разбойникът бавно се обърна. Тялото му не беше вече така напрегнато.

– На петдесет или не, този човек би трябвало да те пази по-добре – рязко каза той.

– Прекрасно мога да се справям и сама.

– Жена като тебе заслужава да бъде пазена. По дяволите, ти трябва да се омъжиш, да имаш деца и богат съпруг, който да те пази от пресъпници като Милбанк.

Блакууд се загледа в лицето ѝ, после погледът му се спусна към гърдите ѝ. Само след миг той се оказа до нея и плъзна ръка към шията ѝ. Пулсът на Силвър се ускори. Сърцето ѝ се мяташе като камъче, подхвърляно от бурни води. Но тя се съвзе и каза:

– Мисля, че е по-добре да тръгваш. Кехлибарените очи на Блакууд заблестяха.

– Започвам да мисля, че съм готов на всякакви рискове, за да бъда до теб, Слънчев лъч.

Силвър усети как сърцето ѝ бие лудо. Тя вдигна ръка и докосна гърдите му. Тогава видя тъмното петно на ризата му. Дъхът ѝ спря.

– Ранен си!

– Само драскотина, уверявам те.

– Драскотина ли? Защо не ми каза по-рано? – Блакууд се усмихна.

– Съмнявам се, че някой мъж може да ти каже нещо, Слънчев лъч.

Той сграбчи ръката ѝ в желязна хватка.

– Не, по-добре е да не виждаш лицето ми.

Силвър въздъхна.

– Много добре, но трябва да седиш, без да мърдаш, докато ти донеса чаша вода. Или малко бренди.

– Нищо ми няма, Слънчев лъч.

В този момент Блакууд наистина се чувстваше замаян. Не от раната, въпреки че тя още го болеше. Беше заради тази неочаквана загриженост на жената, която изглеждаше толкова крехка, че сноп слънчеви лъчи биха я покосили. Та тя се тревожеше за него!

– Няма да мръднеш оттук, докато не прегледам раната ти! Лавандуловото масло прави чудеса.

Блакууд вдигна ръка и нежно я погали по лицето.

– Бих могъл да те направя щастлива. Мога да ти покажа неща, които никога не си виждала, Слънчев лъч, неща, които никога не си си представяла. Бих могъл дати сваля луната и звездите, докато лежиш в прегръдките ми.

– Предполагам – каза тихо тя, – че говориш за онези страсти, които не могат да се контролират. – После вдигна очи и видя неистово желание в очите му.

В този момент Силвър разбра, че той трябва да си отиде, ранен или

не. Трябваше да го накара. В противен случай...

Навън, из покритата с мъгла долина, се понесоха викове.

Силвър надникна през прозореца.

– Съдията и хората му!

Блакууд не помръдна.

– Очевидно съдията е изтрезнял. Какво нещастие!

– Трябва да вървиш! Той води дузина мъже!

– Чудесно! Мисля, че съм в настроение за бой. Но какво става с раната ми?

– О, небеса, трябва да тръгнеш сега, преди да е станало твърде късно! Заради мене, ако не заради себе си. Защото не бих могла да понеса да те заловят като...

– Като обикновен престъпник ли? О, Слънчев лъч, но аз съм точно такъв.

– Не вярвам – възрази Силвър. – Нито за миг. А дори и да си. Бог да ми прости, но пак не мога да намеря сили да. О, върви, просто тръгни. Сега, преди да се изкачат по хълма и да те видят!

Блакууд се намръщи и бавно се надигна от стола.

– Значи те е грижа, че ще ме заловят?

– Разбира се.

Той прехвърли единия си крак през перваза на полуотворения прозорец.

– Изглежда, че това е нощ на изненади.

– Тръгвай, моля те! Те са почти тук!

Отвън гласовете се приближаваха. М ученето на сър Чарлз Милбанк изпълваше нощта.

– Наистина ли ще те е грижа. Слънчев лъч? Ако ме намерят?

– Не те ли е страх? Тръгвай. Тръгвай веднага!

– Не и без отговор.

– Разбира се, че ще ме е грижа.

Сребърният белег край устните му проблесна.

– Тогава го докажи.

– Луд ли си? Те ще бъдат тук всеки момент!

Очите на разбойника заблестяха зад маската.

– Толкова по вълнуващо, нали?

– Ти си луд!

– Много добре, тогава просто ще трябва да почакам – каза той, прехвърли крака си обратно и кръстоса ръце на гърдите си. – Няма значение. Нищо няма да ми хареса повече от това, да науча тези кучета на

добри обноски.

Силвър не го чуваше вече. Тя се хвърли в прегръдките му и ръцете ѝ обвиха врата му.

Очите им се срещнаха. Блакууд обгърна талията ѝ и зарови лице в буйните ѝ коси.

Силвър усети как нещо се надига в гърдите н.

– Покажи ми, Слънчев лъч.

Гласът му беше мрачен, дрезгав. Силвър усети желанието му, диво и необузвано, като страстта, която бушуваше в нея.

– Тръгвай! – прошепна тя, едва поемайки си дъх. Брадичката ѝ се опираше в гърдите му, бедрото ѝ се притискаше до неговото.

– Каза, че ще ти липсвам. Докажи го. Сега.

– Негодник! – прошепна тя, изпълнена и с ярост, и с копнеж.

– Кавгаджийка!

Но думата прозвуча като нежна милувка, като страстно обещание. Тогава Силвър се надигна на пръсти и допря устни до неговите.

Погълна я зной. Усети утринен вятър и среднощна мъгла. Изпълни я силно желание.

Силвър усещаше силното му тяло, ударите на сърцето му.

– По дяволите, Слънчев лъч – простена Блакууд. – Ти си крадецът в тази нощ. Ограби разума ми и накара кръвта ми да закипи. – Господи, колко си сладка!

От моравата под оранжерията се разнесе яростен глас.

– Вътре е. Дръжте готови пистолетите си! Нямаше повече време.

– Тръгвай! Веднага!

– Ще бъдеш ли в безопасност?

– Разбира се. Много по-голяма от твоята.

Блакууд се засмя. В същия миг той се наведе над фенера и духна пламъка.

Оранжерията потъна в тъмнина.

Пръстите му затанцуваха в копринената ѝ коса. Привлече я към себе си и жадно я целуна.

Силвър простена. Пръстите ѝ бяха непохватни, а краката ѝ трепереха.

Когато ръката му се плъзна по бедрата ѝ, всичко около нея сякаш се залюля. Топла вълна се надигна в тялото ѝ и тя разбра, че иска да му даде всичко.

Ръката му погали облите ѝ гърди. Тя се изви към него, стенойки тихо. Това бе само началото на нещо, което можеше да носи радост и

мъка. Но нямаше време. Гласовете отвън се приближаваха.

– Проверете наоколо! Няма да избяга далеч!

Блакууд я отдръпна от себе си.

– Ти ме извади от контрол, изкусителко. Само още няколко секунди и щях да взема това, което искам. За Бога, ти си също толкова жадна и безразсъдна. Улавях стоновете ти с устни и усещах колко здраво те държа в ръцете си. Разбираш ли ме, Силвър? Разбра ли сега опасността? грубо каза той.

Тя стоеше бездиханна в тъмнината с туптящо сърце и виждаше гнева, който гореше в очите му.

Реалността се връщаше, докато лумналите пламъци напускаха тялото ѝ.

– Значи е погрешно? Да се чувствам по този начин? Да искам да ме докосваш така?

Блакууд изруга.

– Ако беше различна, не. Но ти си чудесна! О, Боже, толкова си хубава. Твърде прекрасна си за престъпник като мене. Аз само ще разбия сърцето ти, Слънчев лъч. Ще взема невинността и доверието ти и ще ги оставя разбити на малки късчета. Дали го желая, или не, то ще се случи.

Силвър се питаше какво го е направило толкова суров и изпълнен с безнадеждност.

– Не се страхувам. Не и от тебе.

– По дяволите, трябва да се страхуваш! Опитях се да стоя надалеч, но се провалих. Но този път ще успея. За нас няма бъдеще.

Гласът му сякаш идваше отдалеч. Дълбоко в себе си Силвър знаеше, че той е прав.

– Но ако някога изпаднеш в нужда, Слънчев лъч, остави съобщение за мен в големия бряст до кръстопътя. Има други начини, но този е най-безопасен. Едно стръкче лавандула ще ме призове.

– На добър път, разбойнико – прошепна тя, плъзгайки ръка по лицето му.

Яростни юмруци заудряха по вратата на оранжерията.

– Сбогом, Слънчев лъч – отвърна Блакууд. В гласа имаше и строгост и болка.

После той изчезна в мрака на нощта.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Претърсете къщата! Разпръснете се и огледайте наоколо!

Силвър стоеше като вкаменена, когато вратата на оранжерията се отвори с трясък. Съдията на Кингсдън Крос застана на прага с ръце на кръста.

Зад него стояха петима въоръжени мъже с фенери в ръце.

– Какво означава това нахлуване? – попита дръзко Силвър.

– Не си играй с мене, момиче. Търся проклетия разбойник, ето какво правя! Ще хвана престъпника и ще го видя обесен! Ако нямаш намерение да висиш на бесилото редом с него, отговаряй на въпросите ми.

Миг по-късно се появи сър Чарлз, пухтейки и със зачервено лице.

– Не я слушай, Крисъл. Тя знае къде е той. Той беше тук! Тук с нея, за Бога!

Съдията се намръщи.

– Къде отиде разбойникът, Госпожице Сейнт Клеър?

– Имате предвид човека, когото наричат Блакууд?

– Разбира се, че него имам предвид.

Силвър нямаше време да мисли. Трябваше да даде време на Блакууд да избяга.

Тя вдигна ръка към шията си и драматично потрепери.

– Изобщо не искам да си спомням за това. Беше ужасно! Този мъж е звяр. Не, демон! Пазете се, лорд Крисъл. За Бога, пазете се, тъй като той е прокълнат!

Мъжете наоколо замърмориха уплашено и запрестъпваха от крак на крак, чудейки се дали да се изсмеят, или да се прекръстят.

– Глупости! Докато тя лъже тук, онзи грубиян се измъква – извика Милбанк и се понесе към отворения прозорец. – Трябва да е излязъл от тук. Тя просто се опитва да го предпази.

– Да предпазвам разбойник? Сигурно пак сте си пийнали, сър Чарлз.

– Разбира се, че не съм пил! – сръза я зет и. – И вие го знаете много добре!

Очите на Силвър блеснаха.

– Но откъде бих могла да знам това? Да не би да съм ви виждала по-рано тази вечер?

Милбанк изруга, после махна с ръка.

– Не. Просто аз никога не пия. Когато чух, че разбойникът е бил забелязан наоколо, изпълних своя дълги извиках съдията.

Съдията нямаше време за празни приказки.

– Стига толкова! По дяволите, къде отиде Блакууд?

– Мисля, че пое на север. Бях почти припаднала и едва се свестих.

Съдията присви очи.

– Очевидно е сънувала – отсече той. – Точно каквото може да се очаква от жени. Разпръснете се! Сами трябва да претърсим полята.

– Не и аз, за Бога! – каза побеснелият Милбанк. – Можеш да стоиш там и да въртиш очи, Крисъл, но аз тръгвам след него. Той явно е поел в посока, противоположна на тази, която тя казва.

– Блакууд е мой, Милбанк. Просто помни това! – прогърмя гласът на съдията. Лорд Крисъл добре знаеше каква награда щеше да получи за залавянето на прочутия норфъкски разбойник и нямаше намерение да дели триумфа си.

Сър Чарлз сви рамене и изчезна, мърморейки ядосано. След малко го последваха и останалите. Хора и кучета плъзнаха по хълма, за да търсят плячката си.

Дълго след като си отидоха, Силвър стоя до прозореца, взирайки се в тъмнината. Дори след като утихна и последният глас, тя продължи да стои неподвижна и напрегната.

Когато луната изчезна зад призрачната завеса на облаците, Силвър въздъхна и едва тогава усети, че държеше нещо в ръката си, нещо, което разбойникът ѝ бе дал, преди да си отиде. Това бе малка, муселинова торбичка, също като тази, в която държеше скъпоценните лавандулови семена.

Семената, които бе пръснала преди две вечери в пустота. Безвъзвратно изгубени. Или поне така си мислеше тя.

В същото време един мъж се изкачваше по хълма, отправил се към гората на север. Милбанк, съдията и хората му отдавна си бяха отишли.

Скрит зад розови храсти, Блакууд не направи нищо, за да ги спре. Знаеше, че прислужникът на Силвър е буден и обикаляше въоръжен из фермата.

Да, тя щеше да бъде в безопасност. Поне тази нощ. Вероятно враговете ѝ бяха решили да преследват по-лесна плячка.

Той видя как самотната фигура се изкачи по хълма и изчезна в гората. Реши, че ще е по-добре да не се намесва, а просто тихо да следи мъжа, който явно бе изпратен да шпионира.

Въпреки, че кръчмата „Грийн Ман“ беше претърсена, задната стая

беше празна. Тъкмо за там бързаше сър Чарлз Милбанк.

С едно кимване тон повика лукавия съдържател.

– Подготвено ли е всичко?

– Точно както заръчахте, Ваша светлост.

– Отлично. Останалите ще пристигнат всеки момент. Изпрати някой да се погрижи за жената. Може да се окаже... буйна.

Съдържателят се усмихна лукаво.

– Няма страшно, милорд. Сам се погрижих за нея. Сър Чарлз се намръщи.

– Не грубо, надявам се. Не искам белези по нея, разбираш ли?

– О, да. Нищо, което да се вижда, Поне не на свещ.

Милбанк се усмихна.

– Справил си се добре, както винаги. Тимонс. Много добре, изпрати другите вътре и им кажи, че наддаването ще започне веднага.

След два часа сър Чарлз седеше с натежали от злато джобове. Тимонс си бе свършил добре работата с момичето. Утре то щеше да потегли за Лондон. Там щеше да работи онова, което бе започнала тази вечер.

Жалко, че малката кучка не можеше да бъде два пъти девствена, помисли си Милбанк, облизвайки устни при мисълта колко злато би му донесло това.

Той продължаваше да се усмихва доволно, когато зад гърба му се разнесе глас.

– Мисля, че вие сте сър Чарлз Милбанк?

Беше едър мъж, чието лице имаше цвят на сандалово дърво. На лявото му ухо висеше златна обица. Носеше пелерина от черна коприна, поръбена с тъмночервен ширит.

Милбанк се изправи объркан.

– Може и да съм. Кой иска да знае?

Мъжът го огледа хладно.

– Нека не губим време. По-добре седни да по-говорим.

– Кой сте вие, по дяволите? Откъде знаете името ми?

Очите на непознатия станаха сурови.

– Знам, защото работата ми е да знам. Знам всякакви неща за всякакви хора. Съмнявате ли се?

– Съмнявам се – изгърси Милбанк. – Освен това кой ви дава право да...

Непознатият въздъхна и огледа сплетените му пръсти.

– Колко досадно. Е, добре. Зная, че имате дългове и вкус към красиви жени, както и любовница, която изпразва джобовете ви. Да

продължавам ли?

– Стига, за Бога! Не знам кой, по дяволите, сте вие и как сте научили всичко това.

– Името ми не те засяга, англичанино. А колкото до това как съм научил тези неща, много е просто. Отговорът е тук, в ръката ми – отвърна непознатият. Той измъкна една кесия изпод пелерината си и я хвърли на масата. – Парите правят много неща. Най-вече тези пари.

Сър Чарлз смаяно наблюдаваше златните монети, пръснати върху тъмното дърво.

– Но тук трябва да има хиляда гвинеи!

– Почти улучихте.

– Защо ми ги показвате?

– Защото искам една услуга. Който я изпълни така, че да съм доволен, ще получи тези монети.

Мътните очи на Милбанк издаваха алчност и съмнение.

– Ако искате да ви представя в двора, не ще мога да го сторя. Не се движа в тези кръгове за съжаление.

Непознатият се изсмя.

– Вие наистина сте много забавен. Не, не желая да ме представите в двора.

– Тогава какво искате? Аз съм вашият човек. Само назовете работата. За тези пари ще бъде свършена.

– Токова ли сте сигурен, приятелю? Може би няма да сте толкова уверен, като ви кажа какво искам.

– За хиляда златни парчета бих направил всичко – отвърна Милбанк и очите му заблестяха от алчност.

– Много добре – каза накрая непознатият и седна. – За услугата ще получите тази кесия със злато и още една, когато работата бъде свършена.

Сър Чарлз премигна.

– И каква е работата? – попита той с немощен глас, неспособен да повярва на това смайващо състояние.

– Доведете ми разбойника, наречен Блакууд. Знае се, че често посещава Лавендър Клоуз.

– Боже мили, как разбрахте това?

– Това не ви интересува. Единственото, което искам от вас, е да ми доведете този човек. Жив.

– Блакууд. Жив – тъпо повтори сър Чарлз. – Но защо?

– Това също не ви засяга. Ще направите много добре, ако го

запомните.

Студенината в гласа на непознатия накара Милбанкда пребледнее. Обзе го страх, но той бързо го прогони. В края на краищата имаше дългове. Зестрата на Джесика не бе достатъчна за стила му на живот.

– И кога искате да ви предам престъпника?

– До седем дни. Нито ден повече. Да остана във вашата студена и мрачна страна по-дълго, едва ли ще ми хареса. Разбрахте ли?

Милбанк прехапа устни.

– Напълно. Седмица, не повече. И къде да доведе този приятел?

– В Кингс Лин. Корабът ми е на котва там. Един от хората ми ще ви чака на пристанището.

Сър Чарлз дори не вдигна поглед, прекалено нетърпелив бе да събере златните монети и да ги пхне в джоба си.

– Не си мисли да ме измамиш, англичанино. Ако вземеш парите, трябва да ми предадеш този човек. В противен случай ще умреш вместо него.

Сър Чарлз нервно преглътна, после кимна.

– Много добре. А сега се захващай с работата.

– А момичето? Споменахте Лавендър Клоуз... Е, добре, може би ще трябва да я използвам като примамка.

Непознатият присви очи.

– Интересуваш се от нея?

– Ни най-малко! Всъщност аз...

– Разбирам. Можеш да я имаш в такъв случай. Аз искам мъжа. Той е по-интересен. Да, разбойникът ви е взел страха на всички.

Сър Чарлз се опита да протестира, но Непознатият го прекъсна с махване на ръка.

– Достатъчно. Вече не ме забавляваш. Взе златото ми. Сега ми доведи Блакууд до седмица. Или ще умреш.

– Ще го доведе – мрачно каза англичанинът. Докато се изправяше, той хвърли изпълнен с желание поглед към тъмнокосата хубавица, която стоеше зад непознатия. Беше облечена със златиста коприна. Лицето ѝ бе закрито от воал.

Сър Чарлз присви очи.

– През това време може би ще сметнете...

Остави ме! – прогърмя заповедта.

– Разбира се, ваша... сър. Смятайте, че съм си отишъл.

След като Милбанк си отиде, Непознатият застана до прозореца. Свъсил вежди, той мислеше за човека, когото англичаните познаваха

само като Блакууд. Колко глупави бяха всъщност. Нужни му бяха няколко месеца, за да открие самоличността на разбойника. Но за него самия никой нямаше да разбере. Сър Чарлз щеше да бъде чудесно прикритие. Ако нещо се объркаше, щяха да обвинят тлъстия благородник.

Непознатият мислеше как ще накаже човека, който му беше избягал. Мислеше си за болката, която щеше да понася жертвата му, докато не започнеше да моли за смърт.

– Сега съм близо до тебе, стари приятелю. О, да, много близо. Отмъщението ще бъде много сладко. Най-после ще видя кръвта ти, Люсиен Деламиър.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Утринното слънце сипеше лъчите си върху Силвър, която седеше в оранжерията, мрачно втренчила се в хаоса, който цареше наоколо.

Грубияните бяха удържали думата си. В зори тя беше открила повредите в работилницата си. Бяха счупени стъклени бутилки за дестилационни буркани, порцеланови буркани бяха разбити на парченца, от складовете бяха откраднати ценни кристални флакони с позлатени капачки.

С напредването на деня нещата ставаха все по-лоши. В северния край на фермата беше изкоренена цяла редица с лавандулови храсти и липсваха няколко чувала със сухи цветя. Сградата, в която държаха сечивата, бе останала без врата и прозорци.

Въздишайки, Силвър погледна бутилките с висококачествено лавандулово масло, готови да бъдат изпратени на лондонските парфюмеристи „Кентън и синове“.

Не беше „Милфлорс“. Не, „Милфлорс“ беше изгубен, формулата му бе изчезнала завинаги. Баща ѝ бе отнесъл тайната си в гроба. И с това Лавендър Клоуз бе изгубила най-добрия си шанс за оцеляване.

Спориха по време на обед. Тинкър искаше да се скрие в гората и да залавя бандитите един по един. Искаше Брам и Силвър да бъдат скрити някъде недалече.

– Няма да стане. Те просто ще изпратят други, знаеш това – каза Брам. – Трябва да ги уплашим – наистина да ги уплашим така, че изобщо да се откажат.

Тинкър слушаше замислено, свъсил вежди.

– Може би си прав. Между другото, младият Кентън пристига следобед за поръчката си. Тези пари ни трябват. Ще бъде много неприятно, ако бандитите го изплашат и прогонят.

– Тогава просто трябва да се погрижим нищо да не се случва, докато той не си тръгне. Но какво можем да сторим, Брам? – каза Силвър.

Очите на брат ѝ пламнаха от вълнение.

– Е, можем да ги заблудим, че сме повече, отколкото сме.

Тинкър поклати глава.

– Ще ми се да имаме по-добра идея – каза той. – Трябва да действваме. Нямаме много време до пристигането на Кентън.

– Можем да започнем от отводнителния канал. После можем да заложим няколко капана до столовата. Направил съм карта. Мисля, че ме

бива за това.

Тинкър се наведе напред заинтригуван.

– О, наистина те бива, момче. И откъде да започнем?

Два часа по-късно Силвър оглеждаше внимателно стъклените бутилки с масла, предназначени за един от отбраните клиенти на Кентън. Маслата бяха в отлично състояние, съхранявани в зимника в лед след дестилането им миналия август.

Младият Джеймс Кентън трябваше да ѝ даде чек. Парите щяха да дойдат тъкмо навреме. Силвър вече беше забавила с една седмица плащането на надниците на малкото работници, които все още можеш да си позволи, повечето жени, които ѝ помагаша в най-натоварените моменти, когато цветята се събираха за първото дестилане.

Навън беше готов първият товар с опаковани бутилки, подготвени за двудневното пътуване до Лондон.

Миг по-късно пристигна Джеймс Кентън, любезен и усмихнат.

– Всичко е готово, Госпожице Сейнт Клеър. Поздравявам ви за чудесния продукт. Скоро Лавендър Клоуз ще бъде без конкуренция. Сега, когато „Мичам“ произвежда толкова малко лавандула, „Кентън и синове“ ще се нуждаят от нови доставчици и се надявам, че вие ще бъдете най-добрите. Накратко, имате голям успех, Госпожице Сейнт Клеър. Ще се погрижа жените в Лондон да узнаят това.

„Ако все още сме тук“ – горчиво си помисли Силвър.

– Много сте любезен, мистър Кентън – каза Силвър, опитвайки се да не обръща внимание, на топлотата в очите на джентълмена. – Доволна съм, че нашата лавандула удовлетворява високите ви изисквания. – И тъй като Кентън продължи да я гледа, тя наклони глава и добави: – Има ли още нещо?

В същия миг Кентър се доближи до нея и взе ръцете ѝ в своите.

– Госпожице Сейнт Клеър... Силвър... Простете ми, но трябва да говоря. Когато идвах в Норфък през последните две години и ви виждах сред лавандулата, радост и мъка обземаха сърцето ми. Знам, че ви зададох въпрос миналата година но същото време – спомням си и отговора ви. Надявам се, че не ви досаждам, но трябва да ви уверя, че чувствата ми остават непроменени. Ще ми направите голяма чест, ако се съгласите да станете моя съпруга.

Гърлото на Силвър се сви. Джеймс Кентън бе енергичен и с чувство за отговорност. След две години щеше да бъде пълноправен партньор в процъфтяващото предприятие на баща си.

Но колкото и да харесваше младия мъж и колкото и общи интереси

да имаха, Силвър знаеше, че отговорът ѝ ще бъде същият.

Не можеше да се омъжи, щом не можеше да даде сърцето си. Твърде ясно си спомняше щастието на родителите си, за да приеме нещо по-малко в женитбата.

Тя смутено погледна към вратата, боейки се от появата на Брам или Тинкър.

– Мистър Кентън, аз наистина...

– Не можете ли да ме наречете Джеймс?

– Много добре, Джеймс. Оказвате ми голяма чест, уверявам ви, но уви, отговорът ми е същият. Щеше ми се да беше по-различно, повярвайте, но...

– Има ли някой друг?

– Не.

– Тогава простете, Госпожице Сейнт Клеър, но трябва да ви кажа още нещо. Виждам, че тук не е най-доброто място за вас. Разходите ви нарастват всяка година. Трябва ви повече капитал, който да инвестирате за подобряване на семената и почвата. Мога да ви помогна за всичко това. Кентън и синове са абсолютно готови да...

– Моля не продължавайте. Предложението ви е щедро и интересът ви към нашите няколко акра е очевиден.

– Няколко акра! Та това са най-хубавите лавандулови полета в Англия!

– Много добре, но това не може да повлияе на решението ми. Няма да се омъжа, ако сърцето ми не го иска. Простете моята прямота, но въпреки че много ви харесвам, аз не ви обичам.

Кентън я изгледа замислено.

– Това може да се промени. Надявам се, моля се да започнете да ме обичате. Позволете ми да опитам, Госпожице Сейнт Клеър. Мога да ви направя щастлива. Знам, че мога.

Силвър си помисли за заплахите на сър Чарлз Милбанк. Може би трябваше да се омъжи за Джеймс Кентън. Той бе свестен човек.

Но тя знаеше, че никога нямаше да то обикне. Не можеше и да помисли да се омъжи за човек, на когото да не даде сърцето си.

Защото сърцето ѝ вече принадлежеше на друг.

– Вие сте чудесен мъж и ще станете прекрасен съпруг на някоя жена. За нещастие тази жена не мога да бъда аз – отвърна Силвър с въздишка.

– Но защо? Говорите за любов. Нима това е толкова важно? Ние се чувстваме добре заедно, харесваме едни и същи неща, говорим един и

същ език. Не е ли достатъчно за съвместен живот?

Силвър сви устни.

– Не. Не и за мен. Едва ли ще бъда добра съпруга за вас. Никога няма да се съгласявам с вас, винаги ще искам да правя нещата както си знам. – Тя се усмихна леко. – Нима желаете да се превърна в дявол седмица след женитбата?

– Никога – отвърна с горчивина Кентър. – Но това е заради момчето, нали? Той може да дойде с нас. Може да управлява някой склад в Лондон. Осмелявам се да кажа, че мога да му намеря и учител, ако не искате да бъде изпратен в училище.

– Много сте мил, но това не може да стане.

Кентър внимателно я изгледа.

– Сигурна ли сте, че отговорът ви няма да се промени?

Силвър кимна, неспособна да говори.

– Тогава повече няма да ви досаждам. Разбрах чувствата ви и съм ви благодарен за откровеността. Ще нося спомена за вас в сърцето си – каза Кентър и с лек поклон се отправи към каретата, която го чакаше навън.

Ще има мъже, на които можеш да се довериш, дъще, и такива, на които няма да можеш. Трябва да научиш разликата, докато около тебе опасността плете паяжина. Не се доверявай на делата им, нито на хубавите им подаръци. Остави сърцето ти да те води, тъй като само със сърцето си ще можеш да усетиш друго съществуване.

Вероятно прекарах прекалено много време сред билките и растенията. Бях доверчив, не подозирах измамата, на която са способни хората.

О, да, твърде късно осъзнах грешките си.

Силвър стоеше до прозореца, мислейки за дневника на баща си, когато влезе Тинкър. Погледна я и неодобрително поклати глава.

– Той те попита, нали?

Тя кимна.

– И ти, разбира се, му отказа.

Тя кимна отново.

– Но защо, за Бога?

– Недей, Тинкър. Няма да е честно. Аз не го обичам. Накрая ще

почнем да се ненавиждаме – промълви Силвър. В гласа ѝ се долавяше отчаяние. – Не мога да се омъжа за него, не виждаш ли?

– Не, това не го виждам, въпреки хитрите ти увъртания.

– Недей, Тинкър. Не сега.

– Тогавя кога? Сега имаш пари, но докога? Трябва да се подновява оборудването за дестилиране, трябва да се платят последните насаждения. Тази година трябва да вземем специални мерки, ако не искаме болестта по листата да се разпространи. И сега и тази банда престъпници, които искат да ни прогонят. Как предлагаш да се справим с това?

– Ще се справим. Правила сме го досега – разпалено каза тя.

– Трябва да помислиш и за Брам. Да не говорим за онова магаре, сър Чарлз, който все души наоколо.

Силвър се усмихна накриво.

– Виждам, че си притеснен, стари приятелю.

– Дяволски права си, разтревожен съм! Милбанк беше тук снощи, нали? Тъкмо преди да дойде съдията. Чух ги, като идвах от полята.

Силвър въздъхна.

– Надявах се да се откаже от тези игри и да си намери по-сговорчива жертва.

– О, той си намира много жертви. Кара жени от тук в Саутхолд. Точно сега има...

– Точно сега има какво?

– Няма значение, По дяволите. Не е за ушите на дама като тебе.

Значи Милбанк си има любовница, помисли си Силвър. Беше изненадана, че все още има интереси към нея.

– Какво мислиш да правиш сега?

Силвър повдигна рамене.

– Ще трябва да окопая лавандулата в северния край.

– Не говоря за лавандулата, момиче!

– Тогавя за какво?

– Говорех за сър Чарлз Милбанк и не се опитвай да ме караш да играя по свирката ти по този въпрос.

– Сър Чарлз ще се умори от игрите си, Тинкър. Дотогавя аз трябва просто да бъда по-бдителна.

– Бдителна и въоръжена до зъби! Този човек с опасен. Не знам как ти е влязъл в главата онзи разбойник.

– Разбойник ли?

– Да, разбойник. Видях те как изглеждаше онази нощ, когато се върна от пустошта. И как изглеждаше, когато се върна от града! Така че,

не ми казвай, че не си си и помисляла за него.

– Хайде да се съобрим, Тинкър. Не съм дала сърцето си нито на младия Кентън, нито на смелия и опасен лорд Блакууд. Това задоволява ли те?

– Ни най-малко, защото разбирам по тъгата в очите ти, че разбойникът вече те е пленил. И не се опитвай да отричаш.

Силвър почувства, че гърлото ѝ гори. Внезапно ѝ се прииска да поговори с някого.

– Прав си, Тинкър, той беше тук миналата вечер. Дойде веднага след сър Чарлз. И ако не беше дошъл...

– Значи тази проклетата отрепка те е докоснала! Защо, за Бога, не ми каза снощи, когато съдията и хората му си отидоха?

– Защото щеше да хукнеш след него с пистолет в ръка. Тогава щеше да се озовеш в затвора на Норидж и да чакаш да те обесят.

– И така да е, но първо щях да изпитам великото удоволствие да видя този мръсник мъртъв.

– Стига, Тинкър. Той не заслужава смъртта ти – каза строго Силвър. – Не искам да се люлееш на бесилото над дяволските останки на Милбанк.

Старият човек разтърка потъналото си в прах лице.

– Може и да си права. И все пак ще държа под око нещата тази вечер. Ще взема Кромуюел и тази пушка.

Силвър леко докосна рамото му.

– Внимавай, приятелю. Макар че едва ли слушаш когато ти говоря. Очите на Тинкър блеснаха.

– Искаш да кажеш, че съм инат, така ли? Това е, защото ми омръзна да измъквам теб и брат ти от затруднения.

– Да не си мислиш, че не знам това?

Тинкър се зачерви от удоволствие.

– О, я стига! Проблемът е там, че се опитваш да ме въртиш на пръста си. И, разбира се, успяваш.

Нощта се бе спуснала над тучните ливади на Уолдън Хол. Люс Дедамиър вдигна очи от лъснатите си ботуши.

– Защо не ограбиш някой норфъкски богаташ и да ме оставиш на мира?

– Защото се отказах от този живот преди години, господарю Люс – отвърна Джонас Фъргюсън, жилав шотландец с пронизателни очи. – И

вие добре знаете това.

Изпод завивките на леглото се появи малка главичка. Две умни очи погледнаха Люс, който взе писукащото зверче и го погали. После въздъхна.

– Виж докъде стигна, Джонас. Стана съучастник на най-прочутия разбойник в страната и дават награда за главата ти – каза Люс. Очите му се присвиха при вида на черната копринена маска на леглото. – Откога продължава това?

– От... онази нощ – промърмори Джонас, сякаш му бе трудно да говори за това.

Онази нощ, когато животът му бе на косъм.

– Да, онази нощ.

– Вече четири години от тогава.

– Грешеш. Пет – отсече Люс. – Пет години, три месеца и двадесет и един дни.

После остави любимеца си на леглото и стана. Пресегна се да вземе ризата си.

Навън луната плуваше хладна и присмехулна сред сребристи облаци.

– Казвам ви отново, господарю Люс, не отивайте!

– Трябва да отида. Ти най-добре от всички знаеш това, Джонас.

– Няма ли да се откажете? Нима ще живеете все така? Върнете се у дома в Суолоу Хил, където ви е мястото, където е мястото на всички Деламиър.

Люс се усмихна тъжно.

– Не мислех, че знаеш толкова добре историята на Деламиър, Джонас. Но след като я знаеш, ще си спомниш, че Деламиър никога не лъжат. Не ограбват карети и не препускат посред нощ.

Той метна елегантната си черна риза на широките си рамене и добави:

– И никога не са били изменници на страната си.

– Дори и когато са ги принуждавали?

– Дори тогава – отвърна Люс. Гласът му звучеше сурово.

– Но на вас се случи – каза Джонас. – Вината не е ваша.

Разбойникът сви рамене.

– Така или иначе, то се случи, приятелю. Първо Саутхолд, после Руан и Алжир. Не мога да се преструвам, че не е станало, нито пък мога да простя на онзи, който стои зад това.

Люс взе пелерината си от махагоновата табла на леглото. Очите му

блестяха. Кехлибарени, котешки.

– Знаеш ли, че е имало един Деламиър при Агинкорт? И друг с Марлбъро в битката при Бленхайм през 1704? Питам се какво биха казали те за наследника на Девънхам, който е станал разбойник.

– Кажы му, Люс. Андрю Деламиър е добър човек. Мътните да го вземат, той ще разбере. И ще намери начин да ти помогне.

– Не мога да се върна там, Джонас. Не и докато не отмъстя на човека, който ми причини това. Може би дори тогава няма да се върна. Ако не можеш да го приемеш, по-добре си иди. Няма да се върна до сутринта – добави сухо Люс и праметна кожената си чанта през рамо.

Джонас изглеждаше разтревожен.

– И кой е наред тази нощ? Лорд Крисъл? Лорд Клейдън? Или пък сър Чарлз Милбанк?

Люс замълча.

– Милбанк ли? Да ограбя този мръсник, за мен ще бъде удоволствие, но уви. Не, тази нощ ще навестя добрия Господин Абъркромби.

– Бижутерът, който живее в Кингсдън Крос? Да не си си изгубил ума? Нима ще обереш магазина като обикновен престъпник?

– Лорд Блакууд не е обикновен престъпник. Освен това той е невидим, не знаеш ли? Не го лови куршум, нито сабя го сече.

И преди Джонас да успее да възрази, Люс вече беше на стълбите.

Не искаше да мисли за миналото. Бе се опитал да забрави зелените поля на Суолоу Хил.

Сега пред него бе реалността – сурова и жестока. В съзнанието му имаше само едно – скъп пръстен от ковано сребро с инкрустирани смарагди във формата на фантастично животно.

Люс бе видял този пръстен преди пет години, миг преди да загуби съзнание. После бе завързан и отнесен на английски затворнически кораб, където бе оставен да умре.

Но съдбата се беше намесила. Бе успял да избяга от кораба и беше спасен от френска фрегата. Там го хранеха, лекуваха, движеше се свободно. И в отплата бе служил доброволно на французите. Така бе станал изменник на страната си. За няколко месеца от изтънчен благородник се беше превърнал в закоравял моряк с дива жажда за мъст. Единствената му грижа бе да отмъсти на човека, който се бе погрижил да бъде отведен онзи вонящ кораб и да бъде обречен на бавна смърт, човека, който се бе погрижил да остане там, макар че беше напълно невинен.

Никой не го бе изслушал дори.

Тази нощ, ако имаше късмет, Люс щеше да открие името на този

човек. Но преди това трябваше да изпълни едно задължение.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Силвър наблюдаваше как мракът се спуска над хълмовете. Някъде из дърветата се чуваше песен на славей. Луната бавно се изкачваше над развълнуваните лавандулови полета.

„Следващият е Брам.“

Сега всичко зависеше от Силвър. Тя измъкна набързо направената скица на пътя до „Грийн Ман“. Един от работниците ѝ беше казал как да намери кръчмата, която се намираще на края на пустата земя. Беше ѝ казал, че там е място, където можеш да наемеш хора срещу злато и където не се задават въпроси.

Силвър огледа картата. Щеше да отиде в „Грийн Ман“ и да разбере кой се опитваше да я накара да напусне. После просто щеше да се справи с него.

Съвсем сама. Имаше пистолет. Знаеше да стреля. Не ѝ трябваше ничия помощ.

Тя пхна картата сред книгите на етажерката до прозореца. Докато премисляше плановете си, свали старата си ленена риза и износените бричове. После дръпна едно чекмедже и извади нежна като облак бяла рокля. Беше на майка ѝ.

Силвър седна на леглото си и метна роклята на раменете си, после започна да маха фибите от косата си, която се разпиля по раменете ѝ. Опитваше се да не мисли за мъжа, чието име бе произнасяла шепнешком, за мъжа, който може би много пъти бе убивал.

И тогава го видя.

Тъмен силует. Черна маска.

Отражението изпълваше огледалото ѝ. Той стоеше до прозореца неподвижен, една сянка в тихата стая.

Силвър едва не извика. Обърна се и роклята се плъзна от раменете ѝ. Вдигна ръка към гърдите си, придърпвайки прозрачната тъкан.

– Слънчев лъч.

Две думи, които проникнаха в душата ѝ. Две думи, изпълнени с надежда, копнеж и мечти.

Но Силвър вече не беше глупаво момиче, повече не. Или поне така се опитваше да си каже. Тя отстъпи назад.

– Ти?

– Опитах се да стоя далече. Не можах.

– Ти... си гледал – едва промълви Силвър. Не беше въпрос. Тя усети мрачния му поглед. Може би някаква част от нея е знаела, че той е там. И го е приветствала.

Бузите ѝ пламнаха. Брадичката ѝ едно се вирна.

– Ти си бил там? Ти си ме видял!

– Беше прекрасно – каза той. – По-прекрасно и от сън.

Очите ѝ се разшириха. Тя го гледаше как прекоси стаята и застана зад нея. Огледалото отразяваше всяко движение. Бяло и черно, жена и мъж.

Пръстите му се плъзнаха в косата ѝ.

– Исках да те гледам. Исках да бъда като лунната светлина и да те докосвам навсякъде.

Силвър не знаеш какво да мисли. Беше толкова объркана.

– Но защо? В Кинсдън Крос ти се държа така, като че ли искаше да си отида.

– Така беше. Но тогава бях пиан. А тази нощ, о, тази нощ съм пиан от това, което виждат очите ми. Слънчев лъч. Стоя толкова близо до теб! И съм много опасен! Аз съм само един престъпник, тръгнал по следите на нежна и лесна плячка.

– Не трябваше да идваш тук.

– Разбира се, че не трябваше. Но аз исках да дойда – добави той рязко.

Твърде рязко.

– Прекалено е опасно.

– Да, така е. Можеш да вземеш пистолета и да го използваш.

Силвър издаде приглушен вик.

– Не е опасно за мене, а за тебе! Милбанк може да е оставил някой да наблюдава.

Кехлибарените очи станаха бездънни.

– Ти си луда, глупачке! Опасност грози теб, не мен. Не разбираш ли? И тази опасност идва от мен. От това, което чувствам, което искам да направя. Това не те ли плаши?

Силвър усети как гърлото ѝ се свива.

– Да, плаши ме.

– Аз трябва да те плаша.

– Не, не ти. Плаши ме начинът, по който ме караш да се чувствам. Нищо не разбирам. Всичко е толкова странно.

Блакууд изруга.

– Нима никой не те е научил да не бъдеш откровена? Че не бива да

издаваш чувствата си?

Силвър преглътна, опитвайки се да събере мислите си.

– По-добре да си вървиш. Някой може да дойде. Може да те заловят.

– О, Слънчев лъч, много ще им бъде трудно да ме заловят, уверявам те.

– Не се шегувай с това! – извика Силвър. – Мразя го! Мразя те, чуваш ли?

– Разбира се – бавно каза той и нежно я погали по косата. – Напълно те разбирам.

– Не, не ме разбираш! Ти си отиваш, когато ти хрумне и се връщаш пак, когато ти хрумне. Не знам кой си. Не знам нищо за тебе. И през цялото време не мога да престана да мисля, да се чудя, да се тревожа...

Той обви кръста ѝ с ръце. Устните му бяха в косите ѝ. Силвър потърпна, обхваната от чувства, които не бе познавала преди.

– Не, те никога няма да ме хванат. Може би ще ме убият, но никога няма да ме заловят.

– И все пак трябва да тръгваш. Тук не е безопасно.

– Да, права си. Скоро ще си тръгна – прошепна той и прокара пръст по лицето ѝ, очерта устните ѝ, които копнееше да целуне.

Опитваше се да не гледа надолу, където тънката материя обгръщаще пълни, сочни пъпки.

Блакууд затвори очи и се потопи в деликатния аромат на лавандула и рози.

– Ухаеш като сладък, безкраен летен следобед, Слънчев лъч. Не мога да мисля за нищо друго, дявол да го вземе. Виждам само твоята кожа, твоите очи. Всичко, което чувам, е твоят глас, нежен и задъхан.

Той се загледа в отраженията в голямото огледало. Неговото сурово и силно, нейното – деликатно и изящно.

И младо. Господи, толкова младо! Но какво да прави с нея? С чувствата, които събуждаше в него? Които го вълнуваха и сега?

– Замини с мен – прошепна той. Искри заблестяха в очите на Силвър.

– Но защо?

Блакууд се усмихна.

– Защо ли? – отвърна той, прокарайки пръст по долната ѝ устна. – Защото ти имаш значение за мен. И отдавна някой не е имал такова значение за мен.

– Не е достатъчно, разбойнико! – дръзко каза Силвър и очите ѝ

отново заискриха.

– По дяволите! Не се ли боиш от мен?

Тя поклати глава.

– Тогава трябва да се боиш. И сега ще ти покажа защо.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това беше лудост и грешка.

Изкушение и безразсъдство.

Но Силвър изви глава назад и се втренчи в суровото, изваяно лице, усещайки, че потъва надолу, надолу, все по-дълбоко...

Той внимателно докосна бузата ѝ.

– Ти ме караш отново да се чувствам млад. Никога не съм се чувствал така. Затова винаги ще ти бъда благодарен.

Докосването му бе нежно като лунната светлина. Обзе го желание – силно, горещо, непреодолимо. Това бе страст, която мислеше, че може да владее. Но сега откри, че не може.

– Ти все още не ми вярваш, нали? – каза той и очите му потъмняха. После притисна гърба ѝ до стената.

– Не, недей!

– Така ще повярваш – отсече мрачно той. Хвана ръцете ѝ и ги изви зад главата ѝ. Телата им се притиснаха едно до друго, изпълнени с копнеж. – Скоро ще ме мразиш.

– Никога – прошепна тя.

Той съзря желанието в погледа ѝ. Прокара палец по жадните ѝ устни и видя как страстта замъглява очите ѝ.

– Искаш ли това. Слънчев лъч?

Тя потръпна леко, разтваряйки устни. Пръстите ѝ се заровиха в тъмните му коси.

Блакууд изстена. После докосна с език долната ѝ устна и усети как тялото ѝ потрепери. Леко я захапа, а после всмукна нежната ѝ плът.

Можеше да я има тук и веднага. Знаеше го. Тя щеше да го приеме нежно, пламенно, страстно.

Ръцете му я обгръщаха. Тялото му намери нейното – изящно и топло. Тънката ѝ дреха потрепваше като паяжина между тях. Мили Боже, колко много я искаше!

Той дръпна главата ѝ назад и я накара да почувства страстта му, все още молейки се тя да се отдръпне.

Но Силвър не го направи. Тя се разтвори за него – откровено, невинно, влудяващо. Караше го да стене, неспособен да контролира желанието.

Тя впи пръсти в раменете му. От устните ѝ, притиснати до

неговите, се изтръгна стон.

На Блакууд му се струваше, че умира. Трябваше да спре. Веднага. Преди да е направил нещо, за което и двамата щяха да съжаляват.

Езикът ѝ много нежно докосна неговия. Тялото му изгаряше от желание. Искаше я сега. Бързо, тук, до стената. Искаше гладките ѝ бедра да се разтворят около кръста му. Тогава осъзна, че бе започнал да сваля тънката дреха, изпълвайки ръце с меките ѝ зрели гърди. Тя тихо въздъхна, после се тласна към него.

Зърната ѝ бяха твърди и стегнати. Той искаше да опита вкуса им. Наведе се и пое бавно нежното връхче между зъбите си.

Тя застана.

Блакууд плъзна поглед надолу. Дъхът му спря като видя бялата плът на бедрата ѝ, тъмния триъгълник между тях. Ръцете му галеха сочните ѝ гърди. И ето, че нещо го спря. Нежните гърди в грубите му ръце. Ръце, които бяха познали толкова много жестокост и бяха понесли толкова много жестокост.

– Не мога да ти сторя това. Слънчев лъч. Не и на теб – каза дрезгаво той. – Аз съм последният човек на света, който би трябвало да те докосва така.

Тя премигна, сякаш не бе чула.

– Не разбираш, нали?

Очите ѝ бяха замъглени, неразбиращи. Той го виждаше ясно. Господи, беше прекалено невинна, за да разбере пожарът, който изгаряше тялото му.

Но тялото ѝ знаеше. И се извиваше в жажда за освобождение.

Той почувства напрежението ѝ, сляпото ѝ желание.

И знаеше, че има само един начин да утоли този копнеж. И като се проклينا, плъзна пръсти към копринените къдри и проникна в стегнатата влажна плът под тях.

Дъхът ѝ се превърна в тих, дрезгав стон. Той подпря чело в нейното, борейки се с желанието.

– Хайде Слънчев лъч. Разтвори се за мен. Нека чувствам цялата тази сладост.

– Не разбирам...

Пръстите му проникнаха по-дълбоко, побеждавайки протеста, за да ѝ дадат онова, от което тя още не знаеше, че се нуждае.

Но Блакууд знаеше. Той бе майстор в страстта. Пръстите му се промъкнаха през плажната плът, галеха твърдата пъпка на чувствеността.

Главата ѝ се изопна назад. Тялото ѝ се изви.

– О, не, не мога!

Изведнъж очите ѝ се разшириха. Ръцете ѝ се впиха в гърба му.

Той видя как дъхът ѝ спира. Видя как очите ѝ заискриха. Гледаше я как тръпне от страст, обхванала я като огнена вълна.

Болка. Беше сигурен, че ще ѝ причини болка, но как можеше да се спре? Сега Силвър щеше да разбере. Сега той можеше да си отиде и да я остави. Следващият път тя щеше да внимава, когато прави безразсъдни предложения на непознати мъже.

Но само мисълта, че може да я има друг мъж, го накара да потрепери от ярост.

Тя отвори очи. Очакваше несигурност и съжаление. Болка, дори гняв. Но видя в тях само радост и откровение.

– О, Слънчев лъч, недей! Не ме гледай така!

– Не трябва ли?

Тя обвини ръце около врата му и въздъхна.

– Просто е опасно. Прекалено опасно, за да бъде изречено с думи. – Той притисна устни до челото ѝ, борейки се с желанието.

– Не разбирам – прошепна Силвър.

– Знам – отвърна с въздишка той, опитвайки се да потисне желанието, което продължаваше да изгаря тялото му. Изведнъж остра болка прониза гърдите му и Блакууд леко се опря в стената, надявайки се болката да премине.

Силвър застина от уплаха.

– Боли те! Защо не ми каза?

– Не беше необходимо. Болката е слаба – излъга той.

– Но аз можех да прегледам раната. Имам масла, лавандула.

Гласът ѝ трепереше от тревога. Поток топлина премина през тялото на Блакууд.

– Не се тревожи. Ще се оправя.

Нещо изшумоля зад завесите. Две странни същества с шръкнали уши и пухкави опашки.

– Какво има, красавци?

Животинките изприпкаха по пода и скочиха в ръцете му.

– Но какво е това?

– Моите порчета. Красиви са, нали? По-умни са от повечето хора, които познавам.

– Порчета ли?

– О, те не са обикновени животни, Слънчев лъч. Запознай се с двамата най-добри крадци в областта. Стой. Предай се.

– Стой... и Предай се – повтори Силвър през смях. В същия миг Блакууд присви очи. Двете животинки тихо записаха. Той се взря през прозореца.

– Изглежда, са дошли да предупредят, че имаме компания.

– Там, навън?

Блакууд кимна мрачно.

– Но кой може да бъде?

– Точно това, сладка моя, възнамерявам да разбера.

Тя улови ръката му.

– Не е безопасно. Не можеш да излезеш!

– Само преди няколко минути искаше тъкмо обратното, Слънчев лъч.

Устните ѝ затрепериха.

– Не и когато можеш да попаднеш в капан – възрази Силвър.

– Аз мога да се грижа за себе си – отвърна Блакууд. Той се приближи до прозореца и внимателно дръпна завесата. Двете животинчета останаха на раменете му, мълчаливи и напрегнати.

– Струва ми се, че виждам посетителя. Изглежда, е сам.

– Но как ще слезеш долу?

– Както се изкачих, с помощта на липата. Не ми се доверявай, Силвър Сейнт Клеър. Имам да свърша много неща. Не се доверявай на никого.

– Чакай! Семената! Ти ми ги върна. Още не съм ти благодарила.

Но той вече си беше отишъл. Горещи сълзи обляха лицето на Силвър.

Наричах майка ти също Силвър, знаеш ли, Сузана? Имаше причина за това, но си беше наша тайна. При тебе може да е същото, но аз не мога да знам това. Някой ден ще го откриеш, ако дадеш сърцето си на мъж, който те обича. Моля се да е така.

Дотогава избирай внимателно и добре.

Те са скрити тук, в Лавепдър Клоуз, всички тайни, от които се нуждаеш. Повече не мога да кажа. Сама трябва да ги откриеш.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сър Чарлз Милбанк се любуваше на сочните форми на любовницата си, загърнатата в прозрачна коприна.

– Ела при мен, изкусителко.

Французойката премигна и се разкиска.

– Не още, anglais. Искам още вино.

Сър Чарлз се намръщи, почервенял от нетърпение, но напълни чашата на непредсказуемата си компаньонка.

– В кристала, Чарлз, ако обичаш.

Милбанк сподави едно проклятие и тръгна да изпълни новото й изискване.

– Eh bien, точно тази, много е хубава – каза французойката със задоволство. Пое кристалната чаша и изсипа съдържанието ѝ в гърлото си, като остави малко от питието да потече по бузата ѝ. – О, ще ми трябва салфетка, скъпи Чарлз.

– Не ни трябва салфетка, немирнице. Аз ще се погрижа за това – възрази лорда. Наведе се и пое с език шерито. – Сладко е, котенце. Но не е дори наполовина сладко като тебе. – Англичанинът със сумтене я сграбчи в прегръдките си и се опита да я завлече на елегантната кушетка, която си бе изпросила при последната му визита.

– Не на елегантната ми кушетка, Чарлз – каза тя, но усети раздражението му и веднага пусна в ход една от най-чаровните си усмивки. – Тук, глупавичкият ми. На хубавото канапе пред прозореца.

Сър Чарлз се подчини, сумтейки.

– Чакам вече от няколко часа, Анжелик. Вече не се забавлявам с игрите ти. Аз съм важен човек, както знаеш, мъж с много пари.

Русата чародейка се усмихна кокетно.

– Аз съм с благороднически произход, мосю. Жена като мен заслужава да се отнасят с нея деликатно, а не с чувство за собственост. Аз просто блягах да ви уча на изкуството на любовта – избърбори французойката и леко го погъделичка под брадичката. – Но тъй като беше добро момче тази вечер, ще отида да се облека по-удобно. – Тя му хвърли разтапящ поглед плъзна ръце по бедрата си.

Лицето на сър Чарлз стана мораво. Той посегна към нея, нетърпелив да започнат нощните удоволствия, посрещна само закачлив смях.

– Много си нетърпелив. Но не още, скъпи Чарлз.

Французойката се понесе към съседната стая. Тя се погрижи да остави вратата отворена, за да може покровителят ѝ да види всяко изкушаващо движение, докато се събличаше. С всяка изминала минута Милбанк все повече се разгорещаваше.

– Анжелик, още ли не си готова?

Отвърна му кадифен смях.

– Едно питие, любов моя. Напоследък изборът ти е безупречен.

Тя намекваше за скъпото вино, което го бе накарала да поръча от Бордо.

– Разбира се, малката.

Той напълни още една чаша и понечи да я отнесе на Анжелик.

– Не, не mon chou. Трябва да я оставиш да прозореца. Ще се забавя само миг. Това харесва ли ти?

Беше наметнала ефирна одежда, а по тялото ѝ нямаше нищо, освен две перлени обици на ушите.

На сър Чарлз толкова му хареса, че вените на челото му запулсираха. С разтреперани пръсти той остави чашата на Анжелик, а после напълни отново своята.

– Чарлз, къде ми е виното? Омръзнаха ми шегичките ти!

– Вино ли? Да пукна, ако току що не го оставих на прозореца. За какво говориш, Ейнджъл?

Французойката тропна с крак.

– Знаеш, че не искам да ми викаш така.

– Ейнджъл?

– Точно тази дума! Добре ще е да я не използваш повече.

– Да не я използваш повече – поправи я англичанинът, започнал да се обърква.

– Eh bien, сега пък поправя английския ми! Предполагам, че не съм достатъчно добра за теб. Аз, Анжелик, която съм опитала удоволствията на Наполеон и на великия крал Луи!

Сър Чарлз се намръщи.

– Хайде, хайде, котенце. Не се ядосвай. Исках само да кажа...

– Че съм глупава, нали?

– Нищо такова не съм казал, Ейнджъл... Анжелик. Само имах предвид...

– Това, което си имал предвид, е съвсем ясно. Вече нямам настроение за твоята компания. Така че си отивай, преди да съм хвърлила тази чаша по тебе.

Сър Чарлз изтръпна, спомнил си цената на тази единствена чаша,

която тя ядосано стискаше в ръката си.

– Сбърках, Анжелик. Хайде успокой се. Вината е моя, сигурно съм сбъркал чашите – изфъфли той. И като видя, че тя взе да се поотпуска, побърза да и подаде друго питие. – Да забравим глупавия спор.

Французойката все още се цупеше.

– Какво знаете вие, глупавите англичани. Климатът ви е лош, а храната още повече. Наоколо е такава бъркотия. Всичко, което чувам, е Блакууд, дивак, който препуска по пътищата, изнасилвайки невинни жени и задигайки каквото си поиска.

– Вече няма да го има – лукаво каза със Чарлз. – След няколко дни Блакууд ще изчезне завинаги и аз ще бъда най-прочутият човек в Норфък, а може би и в цяла Англия.

Любовницата му май не беше много убедена. Тя закричи обратно към будоара си.

– Добре, сега трябва да поправа фризура си. Вятърът духа ужасно тук.

– Вятър ли? – попита учудено със Чарлз, но бързо си припомни, че трябва да внимава какво говори пред буйната си изкустителка. – Да, разбира се. Ето ти виното. Пийни една глътка и всичко отново ще бъде наред.

Ако не бяха толкова примамливи, Милбанк нямаше да има нищо общо с французойките. Следващия път трябваше да си намери някоя тукашна хубавица. Някоя, която не хвърля чаши и не прави сцени. Докато си мислеше за последната любовна нощ с Анжелик, ръце в ръкавици се протегнаха и изпразниха чашата ѝ.

Когато Чарлз се обърна, Анжелик го гледаше мрачно, а от очите ѝ изскачаха искри.

– Quel sacre diable! Pourquoi tu m'embetes comme ca!

Русата красавица тръсна обиците си и тропна с крак.

– Изобщо не харесвам триковете ти!

Тлъстият англичанин намръщено гледаше побеснялата си любовница, усещайки как търпението му се изчерпва.

– Стига с тези драми, Анжелик. Не искам да ти напомням кой плаща за виното, което пиеш и за кристала, който чупиш, когато си в лошо настроение. А и за тази изключително скъпа одежда, по която си разсипала пудра. Престани с глупостите си и ела да целунеш господаря си.

– Господар? – извика яростно французойката.

Англичанинът изруга.

– Стига, Анжелик! Твое задължение е да ме приемаш, да ми се

подчиняваш. И ще го направиш тук и сега, разбра ли?

– Нима? Простак!

Тя се завъртя на пети и се втурна към будоара си, затръшвайки вратата. Резето силно хлопна.

– Анжелик, престани да се държиш така! Повече няма да го търпя, чуваш ли? Излез веднага или...

В този момент облечен в черна коприна мъж се появи иззад завесите.

– Проблеми ли, имате със Чарлз? Тази жена е истински дявол. Съчувствам ви.

Милбанк ахна и се обърна.

– Вие! За Бога, няма ли край вашата дързост?

– Не, бъдете сигурен – каза спокойно лорд Блакууд, облягайки се на стената. – Позволете ми да ви дам малък съвет относно жените. Най-добре е да не прекалявате. Малко комплименти, нежна милувка и ще постигнете много повече, отколкото с поток ругатни.

Разбойникът лениво пое чашата му и я изпразни до дъно.

– Прекрасно вино. Бих предпочел нещо с повече сила, но вероятно това най-добре подхожда на вкусовете и възможностите ви.

Той внимателно остави кристалната чаша, като очите му не се отделиха от зачервеното лице на със Чарлз. После много бавно, извади папирата си и допря острието в гърлото на Милбанк.

– Преценявате зле жените, приятелю.

– Жените ли?

– Имам предвид госпожица Сейнт Клеър.

– Силвър? Тази проклетница!

– Чух ли добре, приятелю?

– Аз... Впрочем...

– Отлично. Сега да започнем отначало. Госпожица Сейнт Клеър не трябва да бъде обезпокоявана повече, разбрахте ли ме?

Лордът кимна.

– Боя се, че не е достатъчно. Кажете го с думи.

– Силвър да не бъде безпокоена повече.. – Със Чарлз се задъхваше.

– И вие ще престанете да я посещавате в Лавендър Клоуз. Завинаги.

– Но това е...

Хладната стомана бавно премина но бузата му.

– Добре, няма. Никога повече – довърши той прегракнал глас.

– Много добре. Виждам, че сте разумен мъж. А сега ще ви притесня още миг и тогава ще можете да се върнете при любвеобилната си

метреса. Искам думата ви, че ще върнете медните тръби на госпожица Сейнт Клеър още утре.

– Тръби ли? Не знам за какво говорите. Нямам нищо общо с...

Острието отново заигра по гърлото на Милбанк.

– Предлагам да помислите по-добре приятелю.

– Добре. Да, взех ги, мътните да ги вземат. Дяволски неприлично беше от страна на момичето да се заеме обикновена търговия. Собствената ми балдъза! Цялата околност ми се смее!

– И повече ще ви се смеят, скъпи Чарлз, ако ви се случи нещастие.

Нещастие, което да ви лиши от вашата мъжественост – каза присмехулно Блакууд и насочи рапирата към слабините на лорда.

Англичанинът потръпна.

– Не бихте го направили!

Иронична усмивка заигра по устните на Блакууд.

– И още как! Тук, веднага!

Милбанк посивя.

– Не, проклет да сте!

– Много добре. Вярвам, че отсега нататък Лавендър Клоуз ще си отдъхне от вашите набези.

Сър Чарлз кимна.

– Струва ми се, че не чух нищо.

– Няма да я посещавам повече. Не е моя работа какво прави сестрата на жена ми. Проблемът си е неин.

– Точно така. И предлагам да запомните това, Милбанк. Имам уши навсякъде. Ако разбере, че сте излъгали...

– Надявам се, че се разбрахме.

– Да.

– Отлично.

– А сега съм любопитен да узная как придобихте всичкото това злато?

– Какво злато?

Блакууд издърпа тлъста кесия от джоба на Милбанки я хвърли на килима.

– Това злато.

– Ами... спечелих го на комар. Да, имах голям късмет.

– Но вие не сте били в игралния дом – възрази Блакууд с кадифен глас. – Нито тази вечер, нито предната.

Сър Чарлз започна да се поти.

– Беше частна игра.

– Наистина ли?

Чуха се гласове и стъпки по коридора. Блакууд свъси вежди.

– Обърнете се – нареди той на онемелия от уплаха лорд.

С бързо движение Блакууд отрязва парче сатен от завесите на Анжелик и върза очите на сър Чарлз.

– Сега ще броите. До петстотин, да кажем. И няма да мърдате, докато не свършите. Ясно ли е?

– Напълно.

– Радвам се да го чуя. Можете да започвате.

С несигурен глас англичанинът започна да брои. Само след няколко мига Блакууд се вмъкна в нишата до отворения прозорец. Но преди това освободи Милбанк от половината злато. Щеше да бъде използвано за по-достойни цели. На първо място за Силвър Сейнт Клеър.

Милбанк беше стигнал до тридесет и пет, когато Блакууд изчезна в тъмнината. Беше стигнал до деветдесет, когато Анжелик отвори вратата на будоара си. Тя нацупи устни като видя развяващите се завеси зад гърба му.

– Чарлз, какво правиш там? И това на очите ти поредната тъпа шега ли е?

– Анжелик? Има ли някой зад мене? Има ли някой друг в стаята?

– Разбира се, че не. Но защо?

– Тогавя млъкни, по дяволите, и ела да ме развържеш – нареди ядосано Милбанк.

– Какво, по дяволите, сте правили пак? Поредната авантюра?

Джонас се взираше в тъмния силует на Люс.

– Нищо, за което да се тревожиш, Джонас – каза мъжът в черно и леко се олюля. – Просто драскотина. Налетях на един от копоите на съдията. – Люс свали пелерината си.

– Кървиш като заклано прасе, момче! Какво имаш вместо мозък в главата си?

Джонас изтича и подхвана Люс.

– Същински Деламиър. Науми ли си нещо, иди да го спреш! – мърмореше шотландецът, докато смъкваше подгизналия лен.

– Вече не съм Деламиър – измърмори Люс. – Аз съм Блакууд, закоравял разбойник. Търсен от Норидж до Нотингам. Но дамите ме харесват, дори много.

– Дами, глупости! Фустите, може би. Приличаш на баща си.

Старият Андрю беше пламенен мъж. Докато срещна майка ти, разбира се.

Люс се опита да възрази.

– По-добре мълчи, момче. Трябва да се погрижа за теб.

На трепкащата светлина на свещта Джонас откри раната на Люс, обля я с бренди, после прекара ножа през пламъка на свещта.

Беше спасявал момчето неведнъж. Нямахше да го остави и сега.

– Ще боли, господарю Люс. Мисля, че знаеш това.

– Зная, Джонас. Всичко боли.

Джонас въздъхна. За Люс Деламиър със сигурност беше така.

– По-добре да свършвам с това. Пийни.

Люс вдигна бутилката, преглъщайки с усилие.

– Чудесно питие, Джонас. Моите поздравления! – каза с усмивка той.

Стиснал зъби, Джонас се зае с раната. Но Люсисн Деламиър не издаде и звук.

– Знаеш ли, французите си мислят, че умеят да бият с камшик. Но това е нищо в сравнение със старото момче на пашата. Да, Хамид знаеше как да смъкне кожата на човек.

Джонас опипваше разкъсаната тъкан, докато намери куршума.

– Намерих го! Още малко, момче.

– Не бързай! Само си помисли за Хамид. Казвал ли съм ти за случая, когато откри, че се опитвам да избягам? Завърза ме и нареди да му донесат специалния камшик. Ето това беше болка...

Люс мигна. В следващия момент главата му се отпусна на рамото на Джонас, който внимателно измъкна куршума.

– Спи, момче. Дяволите да го вземат, ако не си понесъл прекалено много болка досега.

Той внимателно настани изпадналия в безсъзнание Люс на леглото и довърши работата си.

Джонас поклати глава, изправи се и духна свещта.

– Нещо ми подсказва, че ще понесеш още болка, ако не забравиш за отмъщението.

Той се събуди отпаднал, блед, несигурен къде се намира. Стори му се, че усеща твърдите въжета и болката от изранена кожа.

Саутхолд. Руан. Алжир.

Не знаеше и не го интересуваше. В сънищата му те всички изгаряха в червено-оранжев пламък на ярост, която унищожаваше всичко, което докосваше.

И така, той се бореше. Начинът, по който винаги се беше борил.

Замахна неволно и свещникът до леглото му се стовари на пода. Звънът на метал го измъкна от кошмарните спомени.

Англия. Норфък. Сладки утрини и нежни нощи. Отново у дома.

О, Господи, само да беше вярно. Само да можеше отново да си бъде у дома...

Свободен – и все пак никога вече свободен. Спомените му щяха да се погрижат за това.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази нощ Тинкър спа навън, зад малиновите храсти, откъдето се виждаше единствения път, идващ откъм Кингсдън Крос. Когато се върна призори, той бе изморен и потънал в прах и имаше синина над дясното око. Но се чувстваше много щастлив.

– Залови ли ги? – извика Брам и се спусна към Тинкър. – Подреди ги хубавичко, а?

– А, счупих ръката на единия приятел. На другия му направих такава цицина на главата, че скоро няма да я забрави. Ако имаме късмет, това ще е достатъчно да ги държи настрана засега.

Ако имаме късмет. Силвър внимателно гледаше Тинкър. Очите му бяха с цвят на гранит.

– Но ние не можем да разчитаме на това – продължи Тинкър с безизразен глас. – Така че, седни по-близо, господарю Брам. Нека да обсъдим твоите идеи.

Те развързаха Кромуел, точно както предложи Брам и подготвиха капани по – пътя към къщата.

Силвър наблюдаваше работата им, опитвайки се да повярва, че това ще бъде достатъчно. По-късно Брам вече се бе настанил на верандата с изглед към пътя. Силвър се безпокоеше за него и никак не й се искаше той да участва в цялата тази работа. Тревогата й не убягна на Тинкър, но той знаеше, че нямат друг избор.

– Момчето ще се справи чудесно – каза Тинкър. – Много е възмъжал през тези дни. Мисля, че трябва да се гордееш с него.

– Гордея се, но...

– Нямаме друг изход, Госпожице Силвър. Това момче е единствената ни помощ. Не можах да намеря хора в града. А сега върви да почиваш. Ще те събудя, преди да се стъмни.

– Време е да ставаш, Силвър.

Тя премигна и седна в леглото. Тинкър стоеше, праметнал през рамо стария мускет на баща й. Лицето му бе мрачно.

– Какво има, Тинкър?

– Брам е видял някой да се промъква откъм долината.

Силвър скочи и започна да се облича.

– Мили Боже, Брам добре ли е?

– Момчето е добре. Всичко е готово – мрачно добави Тинкър. – Време е да дадем такъв урок на нашите приятели, че да не стъпват повече тук.

Силвър нахлупи шапката си и последва Тинкър навън в здрача, молейки се да стане точно така.

Люк стоеше в балната зала на Уолдън Хол и наблюдаваше пращинките, които танцуваха по полирания под.

Беше уморен.

Беше объркан. А това усещане бе нещо ново за него. През всичките пет години след похищението си той бе организирал живота си с безмилостна точност. Всяко действие, всяко чувство бяха посветени на едно – отмъщението.

Трябваше да отмъсти на онези, които бяха разбили живота му.

Едва сега Люс откри, че няма да е толкова лесно. Опасно беше. Трябваше да бъде силен, за да се справи. Трябваше да бъде твърд и безмилостен.

Той беше такъв до онази лунна нощ, когато съдбата го срещна с една жена. Жената с прекрасните кестеняви коси. Оттогава всичко се бе променило.

Тя го караше да мечтае, изпълваш го с копнежи, правеше го безсилен.

Златни летни следобеди в Суолоу Хил.

Танцуващи свещи в стая, изпълнена със смях. Виждаше я в тази стая да се смее с майка му, да се шегува със сестра му. Там тя щеше да си е у дома. Всички щяха да я обожават.

Люс удари стената с юмрук, усещайки как болката го изпълва. Болката, която добре познаваше и винаги можеше да понесе. А чувството, нежността, изблика на надежда – тях щеше ли да понесе?

Той се погледна в огледалото. Уморени очи, сурово лице.

Той вече не беше Деламиър. Никога повече не можеше да бъде. Беше само Блакууд, престъпник, търсен навсякъде из Англия. Сега единственият му дом беше нощта.

– Какво, по дяволите, правиш тук, момче? – попита Джонас загрижено.

Люс продължи да увива рамото си, стискайки зъби от болка.

– Обличам се за бал с маски, разбира се. Ще бъде Наполеон, а ти моята Жозефина. Ще изглеждаш изключително красив в бял сатен.

– Вие ми се подигравате, милорд.

– Хайде, Джонас – каза остро Люс, – без титли!

– Много добре, господарю Люс. Само дето не ми се вижда много правилно.

– Казах, Джонас. Сега съм Блакууд.

Люс въздъхна. Раната дяволски го болеше, но щеше да се оправи.

Хвърли последен поглед в огледалото. Черната му пелерина беше безупречна.

Норфък бе пълен с мъже, които биха се радвали да попаднат в засада на прочутия Блакууд. Мъже, толкова богати, че не биха съжалявали за парите си, спечелени на чужд гръб.

Люс внимателно бе подбирал мишените си. Играта беше опасна, но той обичаше опасността. Всъщност я предизвикваше. Отчаяната смелост му помагаше да забрави горчивината.

Но никога за дълго.

Зад гърба му се разнесе звън на метал. Усмихна се, когато Джонас му подхвърли папирата.

– О, Джонас, мислех, че не харесваш малкия ми маскарад.

– Така е. Мисля си, ме някой ден ще направиш така, че да убият и двама ни. Но дотогава ще се грижа добре за теб. Помислих си, че папирата ще ти потрябва. Ще ти трябва и ум, защото този съдия не е глупак.

– Не се тревожи за мене, Джонас. Трудно ще се справят с лорд Блакууд.

– Това са само приказки. Колкото до мене, ще изчакам и ще видя.

– Доверието ти стопля сърцето ми. Стариият прислужник изсумтя.

– Лудост, ето какво е това. Тази проклета игра не ми харесва.

Люс се поклони елегантно.

– Толкова малко ли ми вярваш, приятелю?

– Е, няма да отричам, че винаги си бил умен. Но ми се щеше никога да не се бяхме връщали тук.

– Нямахте друг избор, Джонас. Следата води насам. Ще намеря притежателя на онзи пръстен, уверявам те. И когато го направя...

– А какво, ако не го намериш? Какво, ако тези приказки за пръстени са само въображение?

– И това скоро ще узная – мрачно каза Люс. – Ролята ми на пресъпник ми дава добра възможност да откривам това, което ми трябва.

– Трябва да има и по-добри начини – изръмжа Джонас.

– Да, но няма, приятелю – отвърна Люс и докосна лавандуловото клонче, скрито до гърдите му. – Може би умът и хитростта са всичко,

което ми е останало, Джонас. Може би, когато вратата и надеждата си отиват, остава само умът.

– Тогава си върви у дома, момче..

– След това, което ми се случи, не мога да го направя. Не съм същият човек, който бе отвлечен. Пашата на Алжир се погрижи за това.

Той замахна с рапирата и нанесе бърз удар във въздуха.

Тинкър залови единия от тях зад сушилнята, преди да успее да я подпали. С дясно кроше и удар в стомаха просна мъжа сред изсъхналите цветя.

През това време Брам чакаше на верандата над работилницата. Когато вратата изскърца и се отвори, и един мъж с кафява качулка се промъкна вътре, Брам пусна на главата му тежък чувал с овес.

И този нежелан посетител бе отписан за момента.

Но Силвър нямаше такъв късмет.

Докато се спотайваше в сенките зад оранжерията, железни пръсти се вкопчиха в шията ѝ.

– Какво е това? – изръмжа груб глас.

Въпреки че сърцето ѝ биеше до пръсване, тя успя да срита мъжа, но не улучи мястото.

Похитителят само се засмя и затегна хватката си. В следващия миг ръцете на Силвър бяха извити зад гърба ѝ.

Пред очите ѝ заиграха петна. Опита се да извика, но от устата ѝ не излезе звук. Дробовете ѝ горяха, лишени от въздух. Дръж се, отчаяно си казваше тя, някой ще дойде.

– Не, че не си предупредена, жено! Обвинявай себе си, проклетата глупачке! Земята се завъртя. Силвър измъкна едната си ръка и издра лицето на насилника.

Само след миг бе запратена на земята. Когато погледна, пред очите ѝ бе дулото на пистолет.

– Ти си доста апетитно парче. Трябваше да послушаш съвета ми и да напуснеш.

Силвър се облегна на стената и заопипва наоколо. Дръжката на дървен чук попадна в ръцете ѝ. Не беше кой знае какво оръжие, но можеше да свърши работа. Тя стисна чука с треперещи пръсти. Тъкмо се чудеше как да отвлече вниманието му, за да го цапне, когато се чу ярсотен лай. Малко по-късно Кромуюел се хвърли през гъстия храсталак. Милият глупав Кромуюел. Нападателят ѝ изруга.

– Какво...

Моментът беше подходящ. Силвър се спусна напред заедно с кучето. После се появи Брам, понесъл железен прът, с който подкоси краката на мъжа.

В това време Силвър успя да избие пистолета от ръката на нападателя.

Кромуел довърши работата, събаряйки жертвата си на земята и впивайки зъби в гърдите ѝ.

– Махнете го! Махнете кръвожадното чудовище, преди да ми е прегризало гърлото!

Това нямаше да се случи, разбира се. Кромуел само вдигаше патардия, но Силвър предпочете да не казва това на похитителя си.

Докато почистваше ръце от прахоляка и се изправяше на разтрепераните си крака, тя чу одобрителен смях. Висок мъж в черно изплува от сенките на дърветата с пистолет в ръка.

– Колко сте жестоки! Като чух, че кучето лае, си помислих, че може да се нуждаете от помощ – каза мъжът и погледна ужасения човек, треперещ под лапите на Кромуел. – Но, изглежда, съм сбъркал.

Силвър се сепна за миг, а после каза:

– Мисля, че се справихме отлично, благодаря.

– Нима? – Гласът на мъжа бе напрегнат. – Слънчев лъч?

Силвър отметна косите си. Имаше чувството, че земята се люлее под краката ѝ. Тя се вираше в маскираното лице, което също сякаш се люлееше и ред очите ѝ.

– Ние сме добре, както виждаш. Няма нужда да се забъркваш в нашите грижи – каза тя неуверено.

После политна напред и се отпусна в ръцете на разбойника.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощта нямаше да бъде добра, реши Люс, загледан в жената, която бе паднала в ръцете му.

Точно тогава видя дулото на стара пушка, насочено към главата му.

– Пусни пушката, проклет да си!

Не, нощта никак не беше добра, мрачно си помисли Люс.

Мъжът се приближи. Трябва да бе около шестдесетгодишен.

– Хвърли пистолета и пусни момичето!

– Мисля, че няма да стане.

Кромуюел изляя. Брандън премигна.

– Веднага! Току що се справих с главорезите и не ми пука, че ще гръмна още един!

Люс нямаше намерение да спори, нито пък искаше да види Силвър наранена от някакъв луд.

– Вероятно трябва да поговорим.

Пушката се заклати заплашително.

– Изразих се ясно! Пусни момичето!

Люс огледа непознатия, чудейки се как е могъл да се въоръжи толкова лошо.

– Не – твърдо каза той.

– Мисля, че правиш грешка. Той не е... – плахо се обади Брам.

– Ти само стой настрана от него, господарю Брам. Той е толкова опасен, колкото и умен. По-добре се отдръпни.

Брам. Значи това беше братът на Силвър. Люс видя същата откровеност и невинност в очите на момчето. Свъсил вежди, той отново се обърна към човека с пушката.

– Съмнявам се, че въобще можеш да направиш нещо с тази пушка. Затворът не си е на мястото и вероятно си изгубил повечето от барута. Освен това си забравил да махнеш предпазителя.

– Знам – троснато изрече Тинкър.

– Спри, Тинкър! Той не е от тях.

– Кой го казва?

– Мисля, че е дошъл да помогне – каза Брам, който зяпаше Люс с широко отворени очи. – Ама вие сте Блакууд, нали? Вие сте славният разбойник!

– Безславен по – му приляга – сърдито каза Тинкър. – И какви са

тия приказки за помощ? Госпожица Силвър каза, че си я пратил да си гледа работата.

Люс свали пистолета си.

– Ще бъда щастлив да обясня всичко, разбира се, но преди да говорим, предлагам да се уверим, че сме прогонили онези негодници.

Тинкър се намръщи. Обзе го съмнение.

– Няма нужда. Справих се с всички.

Силвър въздъхна в ръцете на Люс и се размърда. Ръката ѝ потърси врата му. Кракът ѝ се плъзна до неговия.

Беше хубаво. Прекалено хубаво, реши Люс миг по-късно, усещайки болка в слабините си. Болка, каквата не беше усещал от седмици.

Силвър отново въздъхна и се притисна до него, облегнала глава на гърдите му.

Люс се прокашля и се престори, че не забелязва. За нещастие тялото му не го слушаше.

– Тинкър? Ти ли си? – попита Силвър и се надигна сънливо.

– Дяволски си права. Но това, което искам да знам, е какво правиш в ръцете на този мошеник!

Силвър се опита да се изправи, но Люс я притисна до гърдите си.

– Мошеник ли? Този мошеник ми спаси живота. Спаси и Брам.

– Ни най-малко – лениво каза Люс с усмивка. – Доколкото си спомням, ти ѝ брат ти се справихте чудесно, и то сами.

– Е, щеше да ни спасиш. Ако беше пристигнал няколко минути по-рано.

– Хиляди извинения. Следващия път ще се опитам да бъда поточен.

– Не е добре да има следващ път, по дяволите! – изръмжа Тинкър.

Силвър се усмихна и докосна с пръсти бузата на Люс. Обикновено докосване, каквото бе усещал хиляди пъти преди. Но това накара кръвта му да кипи.

– Може бе трябва да ти намерим по-удобно място, Слънчев лъч?

Силвър въздъхна и отново положи глава на гърдите му.

– Тук ми е добре, уверявам те.

– Слънчев лъч ли? – попита с недоумение Тинкър и захвърли оръжието си. – Какво е това, по дяволите? – Той се втренчи заплашително в двамата. – Някой ще бъде ли така любезен да ми каже какво става?

Кромуел изляя и завъртя опашка.

– Виждаш ли, Тинкър? – каза Силвър. – Дори Кромуел го харесва.

– Винаги съм казвал, че кучето няма мозък.

Люс не можа да прикрие усмивката си.

– Не ви мисля лошото. Това е доста дълга история – обясни той, опитвайки се да отмести Силвър от гърдите си. Но не успя. Тя само се притисна по-плътнo до него.

– Ами чудесно, имаме цялата нощ на разположение – сръза го Тинкър, скръстил ръце пред гърдите си. – А ти, Госпожице Силвър, по-добре ела при мен.

– Не мога. Ако стана, ще ми прилошее. Този ужасен човек ме запрати на земята и аз се ударих по главата.

– Знаех си! Пусни я разбойнико! Пусни я или...

– Не беше той, Тинкър! – бързо каза Брам. – Онзи там. Онзи, когото Кромуел едва не умъртви!

– Ами той какво прави тук? – Тинкър посочи разбойника.

– Този е Блакууд, разбира се. Чул е шума и е дошъл да помогне.

– Хм... А на мен ми се струва, че е дошъл да ни обере. Или да направи нещо още по-лошо.

– Не и той – обади се Силвър. – Той е джентълмен.

Люс отмести нежно една къдрица от лицето на Силвър и тогава забеляза, че тя наистина бе пострадала. Дълбока драскотина се спускаше по бузата ѝ.

– Дявол да го вземе! Защо не ми каза по-рано! – извика той и се обърна към Тинкър. – Къде мога да я отнеса?

– Никъде, ако питаш мен.

– Господи, човече, жената е ранена! Едва ли ще посегна на честта ѝ точно сега.

Брам погледна с любопитство.

– Какво значи „да посегна на честта ѝ“, Тинкър?

– Не е твоя работа, момче – мрачно измърмори Тинкър. – Има ги много такива, дето биха опитали точно това. Откъде да знам, че не си един от тях, разбойнико?

– Защото ви давам думата си, това е достатъчно.

Тинкър изглеждаше изпълнен с подозрения.

– Тя се нуждае от почивка – троснато каза Люс. – След като се погрижа за нея, ще погледам наоколо.

– Откъде да знаем, че ти не си един от тях? – упорито продължи Тинкър. – Появи се точно но същото време.

– Един от тях ли си? – попита Силвър с усмивка.

– Непослушница! – лениво отвърна Люс.

– Не може да бъде! – извика Брам, чиито очи блестяха от радост. –

Та той е ранен!

– Ранен ли? – възкликна Тинкър и сбърчи вежди.

– Ранен ли? – извика Силвър. – Защо не ми каза?

– Дреболия – мрачно каза Люс. Рамото го болеше, но за щастие Джонас го беше превързал добре.

Брам поклати глава.

– Тогава защо трепваш от болка, когато главата ѝ се облегне на рамото ти?

– Стара драскотина.

– Пусни ме! – задъхано каза Силвър, борейки се с ръцете на Люс.

Не трябва...

– Мисля, че сестра ми също не се чувства добре – намеси се Брам.

– Какво? – изръмжа Тинкър.

– Нищо ми няма. Само ме боли глава.

– Хайде, пусни я! – ревна Тинкър.

– По дяволите, ако го направя – отвърна яростно Люс.

Брам реши, че е дошло време да вземе нещата в свои ръце.

– Престанете! Тези мъже ей там скоро ще се свестят.

Люс мрачно остави Силвър на една стара кушетка. И тогава пръстите ѝ докоснаха рамото му.

Силвър се намръщи, като видя кръвта по ръката си.

– Ти наистина си ранен! Тинкър, донеси ми розмаринова вода. Брам, ще ми трябва лавандулово масло и чиста кърпа.

– Това може да почака – каза Люс. – Първо ще се погрижа тези грубияни да бъдат прибрани на сигурно място. След това имам намерение да им задам няколко въпроса – мрачно каза той.

– Така ли? И какво ти влиза в работата? – настоя Тинкър.

Люс погледна Силвър.

– Мисля, че вече започна да ми влиза в работата.

Тинкър кимна.

– По-добре да дойда с тебе. Трябва да ти задам няколко въпроса.

Двамата мъже си размениха остри погледи.

– Нещата може да се объркат – каза сурово Люс.

– Нямам нищо против малко неприятности.

– Нито пък аз – заяви Брам и скочи на крака. – Кога тръгваме?

– Ти оставаш тук, момко. Трябва да наглеждаш сестра си.

Брам кимна. Люс беше прав. Силвър се надигна решително.

– Не, Тинкър, няма да допусна това! Той е ранен. Освен това не е негова работа.

– Щом е решил да бъде негова работа, така да е!

Тинкър се усмихна и започна да тегли към вратата нападателя, който все още не се бе свестил.

– Аз ще се погрижа за двамата въвн – мрачно каза Люс.

– Не! Ти си ранен! И не си спомням да съм те молила за помощ. Просто... о, просто си върви!

Люс дари Силвър с нежен поглед. После изчезна в нощта.

– Какъв поглед само! – възкликна Брам.

– Какъв поглед?

– Не ме питай. Аз не разбирам от тези неща – отвърна с усмивка Брам.

Силвър се вираше в тъмнината, където изчезнаха Тинкър и Люс.

– Мъже! – сърдито каза тя. – Пет минути разговори вече не можеш да ги разделиш.

Зад гърба ѝ Кромвел енергично размахваше опашка.

– А сега по-добре кажи какви са намеренията ти.

Люс и Тинкър изкачваха хълма, влачейки пленниците си. Люс заобиколи два храста и спря да отдъхне.

– Знаеш ли, справяш се чудесно за твоята възраст.

– Не съм толкова стар. Запомни това добре, разбойнико! – И не се опитвай да ме баламосваш.

Той замислено се огледа наоколо.

– Хубава земя. Защо някой ще иска да ви прогони?

– По много причини, предполагам. Земята е наистина добра. Семната също. А и Брам се справя чудесно с растенията. Но ти не отговори на въпроса ми.

– Не съм ли? – Люс леко се усмихна. – Е, добре, не се ли сещаш каква е причината?

– Може да се навърташ насам заради формулата.

– Формула ли?

– За парфюма на Уилям Сейнт Клеър. Той я държеше в тайна. Нищо чудно, защото парфюмът го направи богат.

– И той умря без да каже тайната на собствените си деца?

Старият прислужник сви рамене.

– Когато ставаше дума за аромати, той беше много подозрителен. Никога не допускаше в работилницата. Когато умря, всичко беше загубено. Никаква следа.

Тинкър се поколеба.

– Продължавай.

– Ама ти си доста любопитен – засмя се Тинкър. – Е, мисля, че нещо може да се потули за известно време, но не и да изчезне завинаги.

Люс се намръщи.

– Ако не се е загубило, ще го разпознаеш ли?

– Аз не. Младият господар Брам ще го направи. Той има нос.

– Нос ли? Не разбирам.

– Нюх за аромати. Дай на момчето каквото и да е и той ще ти каже точно какво има вътре. Рядко умение.

– Ами защо момчето не е възпроизвело формулата?

– Ами опитвахме. Повече от година. Получи повечето от съставките, но не и точните съотношения. И липсва нещо много важно, някакъв елемент, открит от Сейнт Клеър, който прави парфюма траен. Каквото и да опитвахме, просто не беше същото.

– Разбирам. Има ли нещо друго тук, което някой би поискал?

– Може бе земята. Тя е на госпожица Силвър, докато брат и навърши пълнолетие. Странно завещание. Тя трябва да живее на тази земя, за да я пази.

– Много интересно.

– Нали?

– Има ли някакви роднини, които да не са доволни от уреждането на нещата?

Тинкър изсумтя.

– Няма други роднини. Само онзи празноглавец Милбанк.

– Мислиш ли, че той стои зад това?

Тинкър изскърца със зъби.

– Няма да се изненадам.

– Може би трябва да поразпитам тези приятелчета – каза Люс и кимна към тримата мъже на земята.

– Чудесно! Ръцете им ли да счупим, или само два-три пръста? – попита Тинкър със задоволство.

Люс се изсмя, отмятайки глава назад. Едно клонче закачи маската му. Той тихо изруга, после мушна пръст под фината коприна, за да я освободи и тогава замръзна на мястото си. Маската се развърза и се спусна около врата му. На лунната светлина се очерта изваян нос, проблесна бронзова кожа.

– Надявам се, че си човек, който може да пази тайна.

Тинкър дълго време се взираше в разбойника. После кимна.

– Може и да мога, ако поискам. Или ако трябва.

– Добре – каза Люс и погледна към мъжа в краката си. – Струва ми се, че знам как да избегнем още неприятности.

– Ами да се захващаме тогава.

Люс погледна Тинкър.

– А що се отнася до въпроса ти, намеренията ми са почтени, въпреки че каквито са били винаги. Между мене и Силвър няма нищо – мрачно каза той. – Нито пък някога ще има. Тя не е за моя свят и аз не съм за нейния.

Тинкър кимна. Ала дълбоко в себе си той не беше сигурен в това.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Защо ли се бавят толкова?

Силвър крачеше неспокойно из работилницата.

– Имат доста работа за вършене, Сил – отвърна Брам, който бе забил нос в някаква книга.

– Отдавна трябваше да са тук – каза Силвър и отново закричи напред-назад. – Не че много се интересувам. И двамата са такива досадници, че ако ме питаш, по-добре да не се връщат.

Брам вдигна поглед. Не вярваше на ушите си. По-рано сестра му беше безгрижна, весела и много разумна. Обичаше я, обожаваше я, уважаваше я. Сега само за часове се бе променила напълно. Не мислеше трезво, поддаваше се на чувства. Особено когато наоколо бе интригуващият разбойник.

Много интересно, помисли си Брам. Щеше да отбележи нова тема в бележника си: Чувствата на зрялата жена.

– Разбрах, че е застрелял някакъв човек в Кингс Лини е обрал два бижутерски магазина през същата нощ.

Силвър рязко се обърна. Лицето ѝ беше бледо.

– Не го е направил! Не вярвам нито дума от това. Всичко това са празни приказки!

Брам отиде до нея и я прегърна.

– Разбира се, Сил. Глупаво беше да дрънкам дивотии. Той е дяволски точен мъж, ако питаш мене.

– Така ли мислиш, Брам?

– Въобщо не се съмнявай – весело каза момчето, потупвайки нежно сестра си.

Най-сетне Люс и Тинкър довякоха бандитите в една от пристройките на имението. Двама от тях се бяха свестили и Люс вече се бе заел с единия. Беше решен на всичко, за да го накара да проговори.

– Отговаряй, куче! Отговаряй или ще го направя отново.

Чу се сподавен стон.

– Хайде, негоднико, говори, ако ти е мил животът.

– Добре си вършиш работата, разбойнико – каза Тинкър.

– И ти не се справяш лошо, особено за твоята възраст – отвърна с присмех Люс.

– Внимавай какво говориш, разбойнико, че може ида ти покажа

колко съм стар – озъби се Тинкър.

– Ще говориш ли, мършо! – изрева Люс и изви отново ръката на своята жертва.

– Нищо не знам – каза бандитът, стенийки.

– По-добре да говорим! – обади се другият. Третият все още лежеше в безсъзнание.

Люс вдигна фенера. Беше сложил маската си.

– Три въпроса. Кой ви плати? Защо? И какво точно иска той?

– Не му видяхме лицето. Каза, че иска да ги прогоним, момчето и момичето. Старецът също. Каза още, че имал да прави нещо тук. Не знаем какво, шефе. Не каза и ние не попитахме.

Люс изцъка с език.

– Не е достатъчно, джентълмени.

– Ама това е истината! Нали, Харпър?

– Цялата истина. Кълна се в майка си.

– Ако изобщо си имал майка. И как ви намери той?

– В кръчмата. В „Грийн Ман“. Съдържателят ни познава.

– Бас държа, че е така – мрачно каза Люс. – И как ще се свържете с този човек, като свършите работата.

– По същия начин. В „Грийн Ман“. Там трябваше да ни плати.

Люс реши, че няма какво повече да измъкне от бандитите. Който и да ги беше наел, бе внимавал да не разкрие самоличността си. Той кимна на Тинкър и двамата се отпавиха към вратата.

– Ей, какво правиш? Пусни ни навън! Нали ти казахме каквото искаше.

– О, но може да се сетите още нещо, докато се върна за вас. Ако се върна.

Смеейки се грубо, Люс дръпна тежката дървена врата и бутна резето. След няколко часа щеше да се върне да провери дали не са си спомнили нещо. През това време щяха да стоят заключени. Когато този, който все още не се беше свестил, щеше да се присъедини към приятелите си.

Тинкър погледна Люс.

– Наумил съм си да посетя „Грийн Ман“. Не искаш ли да дойдеш с мен? – попита той.

Навън цареше тишина. Чуваха се само тихият шепот на вятъра и кръсъкът на керкenez в долината. Въздухът беше изпълнен с ухания. Люс пое дълбоко въздух, изпълнен с аромат на лавандула, рози и жасмин.

Този аромат го караше да мисли за Силвър, за бялото ѝ лице и разревожените ѝ очи, за драскотината на лицето ѝ.

– Не, не още. Тази нощ е най-добре да останем тук. Може и други като тях да се навъртат наоколо. Ще отида в кръчмата утре и ще поговоря със съдържателя.

– Защо? – попита остро Тинкър. – Не е твоя работа, разбойнико. Или имаш друго име, с което да те наричам?

– Можеш да ми казваш... Люс. Това е истинското ми име.

– Люс. Само толкова?

– Може и да съм безразсъден, но не съм глупак – Люс.

– Разбирам. Нека да е Люс тогава. Но се питам какво толкова те интересува това.

Люс бавно напълни дробовите си с въздух.

– Този парфюм не се ли наричаше „Милфлърс“?

Тинкър кимна.

– Помня го. Майка ми донесе веднъж. Беше в кристално шишенце с лилия отгоре. Беше отдавна, но все още си спомням аромата. Сладък и омаен. Напомня миза това място и за Силвър.

– Да, „Милфлърс“ имаше незабравим аромат. Това беше геният на Уилям Сейнт Клеър. – Той въздъхна. – Уви, вече го няма. А сега ще ми кажеш ли защо?

Люс се беше загледал в сребристите поля, задавайки си същия въпрос. Пое дълбоко въздух.

– Може би защото жената в къщата е чиста, свежа и блестяща, също като тези поля. Може би защото ме кара да се чувствам по този начин, когато съм около нея. Може би, защото... – Той повдигна рамене. – Мътните да ме вземат, ако знам.

– Очевидно е безумно влюбен – промърмори Тинкър под нос, достатъчно тихо, за да не чуе Люс. И когато двамата поеха към къщата, старият слуга се усмихваше щастливо.

Силвър седеше върху чувал с изсушен розмарин, стараейки се да остане будна, когато Люс и Тинкър най-после се върнаха в оранжерията. Брам се беше свил от дясната ѝ страна и спеше, облегнат на рамото ѝ.

Когато двамата мъже влязоха, Силвър се изправи с потъмнели от тревога очи, пълни със стотици не зададени въпроси.

– Ще взема момчето – тихо каза Тинкър. Той погледна Люс, после Силвър и кимна. – Вие двамата също трябва да отдъхнете.

Силвър не помръдна. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци и въпреки

че не го осъзнаваше, те трепереха.

На Люс му се искаше да коленичи пред нея и да докосне разтрепераните ѝ пръсти, да погали косите ѝ, да целуне устните ѝ. Но не го направи.

Знаеше, че ако го стори, няма да може да спре.

Вместо това той опря гръб в стената, решен да говори. Имаше неща, които тя трябваше да чуе, дори и да не искаше.

– Някой ги е наел да ви прогонят. Не знаят кой е, но е сериозно, Слънчев лъч. Не мисля, че нещата ще свършат дотук.

Тя вирна брадичка. В погледа ѝ се четеше решителност.

– Няма да напуснем.

– Трябва. Тази вечер успяхме, но ще има други нощи и други нападатели. Искам да се махнете. Има едно място, сигурно място. Щом сте в безопасност, ще мога спокойно да действам и...

– Не – отвърна тя рязко.

– Трябва. Много е сериозно. Двамата с Тинкър няма да се справите. Не и без малка армия, с каквато ти не разполагаш. Ела с мен. Тази нощ.

– Не.

Сега в гласа ѝ прозвуча отчаяние.

– По дяволите, Слънчев лъч, нямаш друг избор!

– Имам избор. И няма да напусна.

Тогавя нещо се скъса в Люс. Може би бледото ѝ лице или червената ивица на бузата ѝ го извадиха от равновесие. Той закрочи вбесен, после хвана ръцете ѝ и рязко я изправи.

– Тръгваш!

– Няма да тръгна. Ние трябва да останем тук – отвърна тя тихо и отчетливо, сякаш имаше пред себе си дете.

– Но това е лудост. Би трябвало да те наплескам като малко момиченце! Ще те отведе оттук, и то веднага!

Очите ѝ потъмняха.

– Само опитай!

Люс почувства трепета ѝ. Господи, тя беше ужасена и се опитваше да не го покаже. Той тихо изруга и я улови за раменете. И всъщност разбра, че я прегръща.

Едно докосване и беше изгубен. Изстена, когато нежните ѝ бедра се допряха до неговите. Уханието на рози и лавандула го омайваше.

Господи, толкова я желасше! Точно тук, върху чувала с изсушени на слънцето билки. Искеше да гледа блесналите ѝ от страст очи, да проникне в нейната същност, карайки я да стене и произнася името му.

Но Люс нямаше да се поддаде. И преди бе потискал желанията си. Но никога към жена, толкова прекрасна като тази.

– Хайде, събери си нещата – каза той. Желанието бе направило гласа му по-груб, отколкото му се искаше.

– Не, това е невъзможно. Земята е наша и ние няма да я изоставим.

Люс изруга.

– Трябва да тръгнеш, Слънчев лъч. Не мога да те пазя тук.

– Ами чудесно, защото не си спомням да съм те молила.

Силвър се опита да се освободи. В очите ѝ блестеше гняв. Без да обръща внимание на болката в рамото си, той я вдигна на ръце.

– Ще те занеса горе, за да си легнеш. Утре ще се приготвиш за път. Разбра ли?

– Не мога – каза тя и в очите ѝ заблестяха сълзи. – Това е всичко, което имаме. Не можем да го оставим, не разбираш ли? И ако се опиташ да ме качиш горе, веднага ще слеза обратно.

– Какво искаш да правиш, по дяволите? Тя бързо си пое въздух.

– Искам да бъда там, навън. – Тя кимна към верандата, която опасваше предната част на къщата. Оттам се виждаше цялата долина. – Искам да наблюдавам, в случай че се върнат. Искам да помогна.

Същински дявол, помисли си Люс.

– Чудесно – отвърна Люс, изненадан от това, което изрече. Той знаеше, че ще съжалява, че единственият изход е да остане при нея, за да я пази. А това означаваше, че собствената му работа нямаше да бъде довършена тази вечер.

– Сигурно съм истинско мъчение за тебе – тихо каза Силвър.

– Ти наистина си твърдоглава – отвърна Люс и леко се усмихна. – И дяволски привлекателна. Но да си мъчение? Не, не съм съгласен.

– Наистина ли? Сестра ми, Джесика, винаги казваше, че аз съм кръста, който мама и татко трябва да носят. Казваше, че ще ги вкарам рано в гроба. Може би...го направих.

Люс искаше да възрази, но реши, че сега не е време за въпроси.

– Е, мъчение или не, понасям те, без да се оплаквам.

– Може би, защото си разбойник, а разбойниците са силни и това наистина е много... завладяващо.

– Какво знаеш ти за разбойниците?

– Може би сега ще узная.

– Тихо, немирнице!

Тя нежно докосна маската му и белегът до устата.

– Как ми се иска да не носеше това.

– И на мене, Слънчев лъч.

Силвър въздъхна и облегна глава на гърдите му. Чувстваше се добре така.

– Нали разбираш защо Лавендър Клоуз означава толкова много за мен? Това е бъдещето на Брам и единственият дом, който има Тинкър. За мен фермата е богатство и спомени. Всичко, което имам от родителите си.

– Разбирам, но да останеш тук, е неразумно – мрачно каза той и я поведе към верандата.

Искаше му се да ѝ каже, че на разсъмване трябва да тръгне! Нямаше да се откаже да я отведе.

И тогава погледна лицето ѝ.

Очите ѝ бяха затворени. Разбра, че вече спи, мушна ръка под неговата. Тук, на верандата. Точно както бе пожелала.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Луната вече избледняваше, когато от къщата се появи Тинкър, прогонвайки съня от очите си. Хвърли един поглед на Люс и поклати глава.

– Какво значи да си млад и безразсъден. Още ли не се събудила?

– Утихнала е като котенце, въпреки че потреперва в съня си. Доста е преживяла. А и сигурно тук-там я боли. Почистих раната ѝ. Сега е добре.

– А твоите рани?

– Не са от значение – каза Люс сдържано. Тонът му не предразполагаше към други въпроси.

– Въпреки това трябва да ги видя.

– По-късно.

Тинкър бе привикнал с упорството на двамата Сейн Клеър. Приличаха на баща си. Той въздъхна и отиде донесе медицински соли и чисти превръзки. Когато се върна, в очите му имаше предизвикателство. Люс го погледна спокойно.

– Не е нужно, уверявам те. Скоро ще тръгвам. Надявам се опасността да е преминала – каза той и леко усмихна. – А мен ме очакват важни дела. Тинкър се намръщи, но не отстъпи.

– Покажи ми раната си.

Люс се засмя неохотно.

– Много си упорит, Тинкър.

– Да, така са ми казвали – бе лаконичният отговор. – Хайде, дай да видя раната.

Люс внимателно разкопча жакета си. Раната все още кървеше.

– А, да, наистина е само драскотина.

Започна да развива превръзката, подгизнала от кръв. Раната беше дълбока.

– От куршум е, нали?

– Май да.

– Да не е сър Чарлз Милбанк?

Люс гледаше кадифеното небе и блестящите като диаманти звезди. Някога майка му бе носила такива диаманти. Поставени в златни обковки, те блестяха върху синя сатенена рокля.

Наложил си да не мисли за това.

– Не съм напълно сигурен, но не е точен стрелец. По-скоро е

съдията Крисъл.

Тинкър почисти добре раната, след което я заля обилно с лавандулово масло.

– Не подценявай Милбанк. Той е престъпник и винаги довършва започнатото – каза той. После огледа със задоволство добре свършената работа и започна да превързва раната. – Да не си живял някога в Лондон, а?

Люс се замисли, чудейки се какво е замислил своенравния стар човек.

– Не, никога. Защо питаш?

– Ами любопитен съм. Мога да се закълна, че познавах човек, който приличаше много на теб. Живееше на площад „Бъркили“.

Люс се вкамени. Дявол да го вземе, явно, че Тинкър го бе познал. После каза с безразличие:

– Нямам роднини в Лондон. Трябва да е някаква грешка.

Тинкър привърши с превързването на раната, след което се облегна назад и се втренчи в Люс.

– О, кълна се, че не е грешка. Добре познавах човека. Работих за него няколко месеца, когато ние с Уилям Сейнт Клеър претърпяхме провал. Той ме уволни, тъй като не можеше да ми плаща. Отидох в Лондон и един приятел ми намери работа на площад „Бъркили“.

Тинкър присви очи.

– Да, едва ли ще забравя този човек, макар и да не останах дълго в Лондон. А и херцогът на Девънхам има лице, което малцина могат да забравят. Малцина биха забравили и лицето на най-големия му син.

– Проклето съвпадение. Нищо повече.

Тинкър продължи, като че ли Люс изобщо не беше проговарял.

– Да, работих за херцога три месеца. Прекрасен човек с много приятели, винаги ведър и усмихнат. Така беше до деня, в който се затвори в кабинета си. Това се случи, когато най-големият му син излезе една вечер и изчезна от лицето на земята. Това направо разби сърцето на възрастния човек.

Люс потрепери.

– Вълнуваща история, наистина. А сега, ако нямаш нищо против...

Загубели пръсти стиснаха рамото му, принуждавайки го да остане на мястото си.

– Мислиш ли, че не бих разпознал един Деламиър, ако го видя? – грубо каза Тинкър. – Мислиш ли, че е възможно да забравя лицето на баща ти? Господи, момче, та ти си копие на стария Андрю!

Люс вдигна глава и срещна погледа на Тинкър.

– Правиш опасна грешка, приятелю – мрачно каза той. – Най-добре е да я забравиш.

Тинкър сви устни и погледна към заспалата жена, чиито кестеняви коси се стелеха по рамото на Люс.

– А тя? А невинното сърце, обречено да бъде разбито, когато си отидеш? Какво ще кажеш за болката ѝ, когато ще се опитва да се убеждава, че е било за добро?

Нещо първично и жестоко се появи за миг по лицето на Люс. Той се опита да откъсне очи от копринените кичури, от нежните устни. И откри, че не може.

Старият човек беше прав. Господи, какво щеше да стане с нея? Какво щеше да стане, като си отидеше, защото той знаеше, че трябва да си отиде. А да остане, беше само въпрос на време. Нужно бе много малко – да отиде при нея, отчаян и безразсъден, с цялата топлина и жар, които мъж някога е изпитвал към жена.

Но Люс не можеше да допусне това да се случи. Тя не беше за мъж като него, мъж видял и преживял толкова неща. Можеше да си позволи само една две целувки, но нищо повече. Веднъж да се убедеше, че тя е в безопасност, щеше да изчезне от живота ѝ.

Нямаше друг избор.

Но трябваше някак си да убеди този стар човек. Той облегна глава-та си отново на стената и се загледа в нощното небе.

– Знаеш ли, че небето на изток от Гибралтар е различно? Познавам добре това източно небе. Месеци наред беше единствената ми компания. Под това небе видях неща, които не искам да си спомням – неща, които всеки ден се опитвам да забравя, но не трябва. Те са част от мен и заради това между мене и тази жена не може да има нищо. По същата причина херцог Девънхам никога няма да узнае, че най-големият му син не е загинал през онази нощ, когато е бил похитен от четирима главорези в една тъмна улица. Чуваш ли ме?

– Изненадан съм, че са били само четирима – тихо каза старият човек. – После баща ти изпрати хора да те търсят из цяла Англия. Ден след ден изпращаше писма, предлагайки награда на този, който му даде някаква информация. А майка ти, херцогинята...

– Престани! Не искам да слушам! Не искам да знам, по дяволите! Всичко свърши. Те са мъртви за мен.

– Но в действителност не са. Можеш да лъжеш мене, Силвър и всеки друг, но не можеш да излъжеш сърцето си.

Люс стисна устни.

– Ти не знаеш нищо за това. Дори не можеш да си го представиш.

– Защо не ми разкажеш? – попита тихо Тинкър.

Люс затвори очи. Пръстите му нежно погалиха косите на Силвър.

Рай. Тук и сега.

Да я усеща до себе си, нежна и утихнала. Да чува равномерното ѝ дишане. Да я чака да се събуди, после да му дари красива усмивка.

Но това беше рай, в който никога нямаше да влезе.

Без да промълви дума и без да отваря очи, Люс измъкна ръката си изпод главата на Силвър и дръпна ръкава нагоре.

Откриха се два ясни белега, а между тях – изправена на задните си лапи фигура, полулъв-полуорел.

– Каж ми какво виждаш? – грубо каза Люс.

– Силна ръка. Белези. Някаква татуировка. Никога не съм виждал такава.

Люс се изсмя мрачно.

– Не съм и очаквал. Не можеш да видиш такова нещо в Норфък. Това е много специален знак. Знак, използван само в двореца в Алжир. Само членове на личната гвардия на пашата могат да го носят.

Люс сви ръцете си в юмруци.

– И трябва да убиеш човек, за да заслужиш тази чест – добави той през стиснати зъби.

– Мили Боже, бил си в Алжир? На Варварския бряг? – Тинкър гледаше втренчено. – Нищо чудно, че никой не те откри. Но кой... как...

Люс погледна Силвър с безизразни очи.

– Тази вечер няма да научиш от мене нищо повече, Джеймс Тинкър – тихо каза той. – Трябва да тръгвам, тъй като скоро ще съмне. Не е безопасно един разбойник да бъде навън по това време, както знаеш. Къде да я настаня?

– Можеш да я занесеш в стаята ѝ.

Един суров поглед.

– Ти ми вярваш.

– Да, май че е така. И преди ти вярвах, още когато знаех, че си Деламиър.

Нещо странно стегна гърдите на Люс.

– Тя няма да ми благодари за услугите на сутринта. Мисля, че и ти няма да го направиш – мрачно каза Люс.

Тинкър само се усмихна.

– Може би не. Но жените винаги казват неща, много по-различни

от това, което мислят.

Люс премигна.

Опита се да забрави думите на Тинкър, докато носеше по стълбите спящата жена.

Ръката ѝ остана обвита около врата му, когато я положи на леглото в окъпаната от лунна светлина стая. Дори сега не го пускаше.

Люс трябваше да отмести пръстите ѝ един по един. Дълго стоя така, наблюдавайки бледото ѝ лице, косата ѝ, блестяща и ухаеща. Толкова красива. Толкова смела. Толкова млада.

Тя имаше нужда от невинен човек, човек, какъвто Люс бе преди пет години.

Когато се появи отново, лицето му беше безизразно. Тинкър го огледа внимателно.

– Внимавай по пътя тази нощ, разбойнико!

Люс сви рамене и бавно постави маската на лицето си.

– Думата внимателен не стои на първо място в списъка ми. Но заради нея ще опитам. Каза, че ми вярваш, но бъди нащрек, Джеймс Тинкър. Дори аз не съм сигурен, че си вярвам.

Луната вече беше залязла, когато той взе шапката си и изчезна в нощта.

Далече, в една великолепна къща на площад „Бъркили“. Индия Деламиър седна в леглото, гледайки разтревожено в нощта. Току що се бе прибрала вкъщи от първия си бал и бе получила първото си предложение за женитба от много привлекателен мъж. Трябваше да сияе от щастие и да бъде в мир с целия свят.

Но тя не беше. Очите ѝ плуваха в сълзи.

Младата жена се сепна, когато на вратата леко се почука.

– Влез!

Царствена белокоса дама надникна навъсена през вратата.

– Защо си още будна, момиче? За много ли красавци има да мислиш?

– Не, бабо, нищо подобно. Мисля за Люс.

При това име херцогиня Кранфорд се вкамени.

– Люс? – попита дамата и изпъна гръб. – Момчето си е отишло. Индия, казвала съм ти го безброй пъти.

– Няма ли шанс да е станала грешка? Няма ли шанс да влезе тук някой ден, усмихнат, както винаги?

– Не мисля, че е възможно, скъпа. Брат ти е мъртъв. И ще бъде по-добре за нас, ако приемем този факт.

Червенокосата красавица заплака.

– Но аз не мога да го забравя, бабо. Опитвах, но мога да се закълна, че понякога го усещам. Странни моменти. Винаги е било така между нас. Дори като деца аз винаги знаех кога Люс се е ударил или е бил хвърлен от понито. А сега, сега чувствам, че е жив. Знам го, бабо, усещам го. И той е в голяма опасност.

Тя сподави риданието си.

– Къде ли е той? Дявол да те вземе, Люс, къде си?

Звездите бавно се стопиха. Небето над Лавендър Клоуз просветля, после на изток стана тъмночервено.

Мъглата се стелеше над брястовете и дъбовете, над заспалите потоци и зелената долина. Нищо не помръдваше, сякаш нищо не съществуваше. Долината сякаш беше омагьосана. Бе се превърнала в убежище, в място на радост и безопасност.

Самотен мъж стоеше на хълма и наблюдаваше стихналата природа. Жестоки спомени терзаеха сърцето му.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънчева светлина струеше над лавандуловите поля, когато вратата на работилницата се отвори с трясък. Силвър стоеше на прага с разпилени върху раменете коси.

– Защо не ме събудихте? Вече е почти обяд!

Тинкър вдигна поглед от бутилката с розмариново масло, което премерваше.

– Не можеш ли просто да кажеш „Добро утро“ като всички хора? Наистина си станала непослушна.

– Но вече е късно! Трябваше да съм тук и да ви помагам.

– Ние с момчето се справяме доста добре – каза старият прислужник с равен тон. – Не знам защо ти е хрумнало, че сама трябва да вършиш всичко наоколо. Трябва ми друга бутилка розмариново масло – извика през рамо Тинкър. – И след това още малко сушен джоджен и тази пратка ще бъде готова.

Брам се появи от съседната стая, стиснал до гърдите си стъклена гарафа.

– Веднага, Тинкър – каза той и погледна сестра си.

– Събуди ли се най-после, Сил?

Без да спира, той даде бутилката на Тинкър и тръгна да търси другите съставки.

– Да, справяме се просто чудесно. И парфюмът за онзи галантерист в Норич е почти готов.

– О!

Силвър наблюдаваше как Тинкър довършва работата си.

– Тогава... мисля, че не ви трябвам.

– Никак – весело извика Брам от съседната стая. – Веднага ти донасям сушения джоджен, Тинкър.

– Всъщност трябва да проверя новата смес от сушени розови листа. Не съм сигурна, че ми харесва джинджифила, който добавихме.

– Всичко е направено – каза Тинкър.

– Така ли?

Силвър задъвка долната си устна.

– Да, още преди два часа. Брам промени количествата, добави масло от детелина и сега те са чудесни. Нищо работа.

Нищо работа ли? Беше й отнело половин ден.

– Отивам до къщата – извика Брам. – Трябва ми една книга.
– Донеси ми тогава малко пудра от корени на ирис – каза Тинкър.
Силвър се втренчи в стария човек, след като Брам излезе.

– Опасността не е преминала, нали?

Тинкър я погледна и сви рамене.

– Той смята, че не е. Дотук беше прав за всичко. Сигурно е прав и за това.

Силвър почувства странно присвиване в стомаха.

– Блакууд ли ти каза това?

Тинкър кимна.

– И иска да се махнеш отгук.

– Няма да стане. Това е последната ми дума.

Силвър взе една стъклена гарафа и я вдигна срещу светлината, разклащайки чистото златисто масло. По някаква причина то ѝ напомни за очите на Блакууд. За острата сладост на устните му. Тя свъси вежди и остави обратно гарафата. Да можеше да прогони мислите си! Но не беше лесно.

– Не каза ли нещо друго?

– За какво? – попита Тинкър, вдигнал вежди.

– О, не знам, нещо за това, което се случи тук. Просто... нещо.

Тинкър я погледна.

– Името му е Люс, между другото. Мислех си, че би скала да знаеш. Не, не си спомням да е казал нещо друго.

– Но как... кой... – лицето на Силвър поруменя.

– Той ми каза. Снощи. Да, снощи хубавичко си поговорихме.

Силвър почувства замайване.

– Аз се събудих в собственото си легло.

Тинкър изсумтя и се върна към работата си.

– Не е много странно. Мисля, че младият господар Люс трябва да те е занесъл дотам.

Силвър стисна ръце.

– Така ли?

– Да.

На Силвър ѝ беше трудно да диша, а още по-трудно да стои.

– Е, трябва да кажа, че е много неприлично от негова страна. А и от твоя, че си му позволил, Тинкър – каза тя предизвикателно.

– Не мисля, че можех да го спра, дори и да исках – отвърна намусено Тинкър. Някаква болка, остра и топла, премина през гърдите му.

Силвър въздъхна.

– Нямах ли някаква работа? – попита с усмивка Тинкър. – Момчето сигурно е забололо нос в някоя от книгите си. Можеш да го доведеш, преди да е забравил за какво съм го пратил. – Освен, ако не предпочиташ да пропиляваш в мечти останалата част от деня.

– Да пропилявам деня в мечти! Какво те кара да мислиш така? Ти си непоносим! – сърдито измърмори тя. – И двамата сте такива! – На пода до Тинкър седеше Кромуюел, наблюдаваше я и размахваше опашка. – Всички сте такива! – После бързо излезе от стаята.

Силвър тръгна бавно през полята с лавандула, розмарин и орлови нокти, изчаквайки да премине руменината от лицето ѝ, преди да я види Брам, който бе започнал много да знае. Тя лениво премисляше какво още трябва да се върши по полето, но съзнанието ѝ бе обсебено от съвсем различни неща.

Пълни, упорити устни, безстрашни кехлибарени очи. Един мъж, който едва познаваше. Мъж, чието минало беше забулено в тайна.

Мъж, когото обичаше.

И тогава Силвър замря наред една леха с лавандула. Лицето ѝ посивя, после стана бяло като платно.

Това чувство бе дошло изневиделица, промъкна се в нея, докато мислеше за растенията и опасностите, които заплашваха Лавендър Клоуз. Мили Боже, как се бе случило? Как бе могла да загуби разума си по този начин?

Влюбена, при това в разбойник, известен от Саутхамптън до Питърбърг!

Не, беше невъзможно. Беше невероятно. Ала това бе истината.

– Господи, какво направих?

Тя се отпусна между храстите, без да може да си поеме дъх. Седеше безпомощна на земята, вперила поглед в къщата.

Люс. Тинкър беше казал, че това е името му. Беше странно име. Но то му подходеше, тъй като нейният Люс беше много странен мъж. Люс. Нейният Люс. Тя беше влюбена в него.

Беше дяволски влюбена в дяволския лорд Блакууд. Триста дяволи! Как бе могла?

Но какво можеше да стори? Трябваше просто да прогони негодника от ума си, и то веднага.

И щеше да го направи – само ако можеше да забрави как се чувстваше, когато той я държеше и караше кръвта ѝ да кипи от страст. Само ако можеше да забрави желанието в очите му, когато я целуна в оранжерията.

– Мътните да го вземат! – промърмори тя, ставайки на крака. – Стига толкова! Трябва веднага да изхвърля от мислите си този човек!

Силвър все още размишляваше как да направи това, когато от предната част на къщата се издигна гъст черен облак.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Силвър изтича по каменните стъпала, водещи към къщата.

Брам сигурно беше в кабинета, заровил глава сред любимите си книги.

Но в тихия кабинет в предната част на къщата нямаше и следа от момчето. Нямаше го и в малката гостна, която бе обявил за своя работна територия.

– Брам! – извика Силвър. Гласът ѝ беше дрезгав от тревога, докато се промъкваше към изпълнената с дим задна част на къщата. – Къде си, за Бога?

Чу се звук откъм пода. Силвър съзря през дима неподвижно тяло. С вик тя сграбчи ръцете на брат си и го влече към вратата. Когато той отвори очи, го задави раздираща кашлица.

– Чудесна си! Знаех си, че няма да ме изоставиш. Толкова съжалявам, Сил. Опитях се да го спра, но не разбрах какво ме удари.

Тогава момчето потръпна и изгуби съзнание.

Силвър тъкмо беше изнесла Брам и беше отишла за вода, когато дотича Тинкър.

– Какво, мътните да го вземат, става тук?

Силвър пхна в ръката му дървено ведро. Самата тя изсипа своето върху пламъците, излизаци от предната веранда.

– Няма време! Брам е навън в безопасност. Трябва да спасим къщата.

Повече от час двамата тичаха напред-назад, без да говорят. Когато изчезна и последният пламък, Силвър се отпусна на почернялата тераса и отпусна брадичка в покрити те си със сажди ръце.

Едва тогава видя думите, надраскани на стената под прозореца.

„Това е само предупреждение. Следващия път ще изгорите всички.“

Тя започна да трепери и мушна ръце под коленете си, старайки се да не изкрещи. Но единственото нещо, което виждаше, бе лицето на Брам, бледо и уплашено, почерняло от сажди.

„Следващия път ще изгорите всички.“

– Не, не и Брам. О, Господи, моля те недей... – Сълзи рукнаха от очите ѝ. Тя прехапа устни, когато Тинкър нежно ги изтри.

– Не плача.

– Разбира се, че не. Подобна мисъл не ми е минавала през ума.

Беше твърде късно да се надяват, че ще избягат от враговете си. Днес бе спасила Брам, но какво щеше да стане следващия път? Люс беше прав.

Тогава Силвър разбра какво трябва да направи. Водена от безразсъдна гордост, съсипала твърде много представители на рода Сейнт Клеър, тя взе решение и нищо не можеше да я спре.

– Грижи се за Брам, Тинкър.

– А ти къде си мислиш, че отиваш, госпожице? Цялата си покрита със сажди.

– Аз трябва да се преоблека. Трябва да почистя лицето си...

Силвър говореше повече на себе си, отколкото на него.

– После трябва да изляза.

– Единственото място, където ще отидеш, е сушилният. Трябва да почистим саждите. После ще се настаниш на един стол, докато превържа обгорелите ти пръсти!

Силвър наведе глава.

– Пръсти? Значи ми трябва ръкавици. Съвсем забравих. Никога няма да им позволя да видят какво са ми сторили.

– Кой да види? Какво пак си си наумила, госпожице? Да, познавам този твой поглед. Виждал съм го много пъти. Неприятност, това означава. Чисто и просто неприятност. А сега ми кажи...

– Не сега, Тинкър! – Гласът на Силвър беше спокоен. Опасно спокоен. – Трябва да побързам. Има толкова малко време.

После изчезна по тесните стълби, които водеха към спалнята ѝ.

Тридесет минути по-късно, когато Силвър отвори почернялата врата на къщата, по бузите ѝ нямаше сажди. Ръцете ѝ бяха пъхнати в ръкавици от еленова кожа. Беше изчакала, докато Брам се настани удобно да си почива. Тинкър се бе заел с охраната.

Тя намръщено сведе поглед към ръкавиците си. Колко странно, че не ги беше носила преди. Колко странно, че не бе ги сметнала за безполезни в такива ужасни времена. Почувства как в гърлото ѝ се надига смях, но успя да го потисне.

Нямаше време за това. Тя приглади полите на роклята си, най-хубавата рокля, която имаше.

Не че Силвър го забелязваше. Тя се огледа в огледалото, потънало в пепел като всичко останало в къщата.

Поносимо, реши тя, оправяйки една от панделките на ръкава си. Но това, което не забеляза, беше, че изглеждаше ослепително. С пламнало

лице и искрящи очи тя бе повече от съблазнителна.

Беше изкушение за всеки мъж.

А за мъжа, който вече беше влюбен в нея, щеше да бъде неустойимо изкушение.

Но Силвър нямаше подобни мисли. С твърдо като гранит сърце тя пое към конюшните, припомняйки си думите на баща си.

Беше готова на всичко, за да запази живота на брат си.

Пиша това за тебе, Сузана, защото ти притежаваш любопитството на майка си и моя темперамент. Това е нещо, с което не се гордея, че съм те дарил, но съм сигурен, че ти ще се владееш по-добре от мен.

Ще са ти нужни малко темперамент, малко решителност, за да изпълниш задачата, която ти оставям.

Открий кой уби майка ти, моя Сузана! Открий защо!

Когато го направиш, ще знаеш кой стои там в нощта и ме наблюдава дори сега, когато пиша.

Аз опитах и се провалих.

Сега е твой ред...

Люс закричи към работилницата с една единствена мисъл в главата – да накара Силвър да напусне фермата.

Опасно беше за всички тях да останат тук, а Люс нямаше време да открие кой стои зад тази работа. Дали й харесваше, или не, щеше да тръгне с него още днес и да го остави да се погрижи за останалото.

Отвори вратата, сигурен, че ще намери Силвър там. Но тя като че ли беше изчезнала. Лавандуловите поля, билковата градина, всичко изглеждаше пусто и наоколо се носеше миризма на дим.

Чак тогава Люс видя почернелите стени на къщата.

– Какво се е случило? – изръмжа той на Тинкър, който току що се беше появил зад гърба му.

– Тези грубияни запалиха къщата. Брам едва не умря. Бях при него, за да го наглеждам. Когато се върнах, нея я нямаше.

Лицето на Люс потъмня като облак. Изведнъж си представи ужасни сцени. Силвър, застанала лице в лице със сър Чарлз. Силвър в проклетия публичен дом. Силвър, заловена и пребита от престъпници...

Той стисна зъби. Нямаше нужда да бърза с изводите.

– Каза ли къде отива?

– Може да е в Кингсдън Крос, понеже облече най-хубавата си рокля.

– Как си й позволил да тръгне, по дяволите?

– Истината е, че тя ми се изплъзна. Тъкмо се канех да оседлая коня си и да я последвам, когато ти дойде. А що се отнася до позволениято, с нея не може да се спори за нищо!

Люс тихо изруга.

– Тези мъже са опасни. Няма да се спра пред нищо. Веднага след като я намеря, трябва да я накараме да тръгне. И двамата трябва да си приготвят нещата и да тръгнат още днес. Тъй като, изглежда, няма друго място, където да отидат, могат да дойдат при мен. Ще бъдат в безопасност, имаш думата ми.

Тинкър го измери с поглед.

– В безопасност, да, но от кого ще бъдат пазени?

– От всеки, който се опита да ги нарани. И от мене включително – мрачно добави Люс.

Тинкър пхна между зъбите си клонче лавандула и се загледа в Люс, скръстил ръце на гърдите си. След малко каза:

– Мисля, че видях още нещо, разбойнико. Когато препусна с двуколката, тя се отправи встрани от главния път.

– Имаш предвид, че не се е упътила към Кингсдън Крос. Тогава защо ми каза...

– Защото още не съм сигурен, че ти имам доверие, момче. Не и достатъчно, за да рискувам живота на Силвър. Но сега нямам избор и трябва да ти се доверя. Тя замина на запад. Над хълма и направо покрай ливадите.

На запад? Там нямаше нищо освен ферми и огради... Лицето на Люс стана сурово. Това бе единственият път, който водеше към „Грийн Ман“! Той отново изруга.

– Виждам, че ти е хрумнала същата идея, която дойде и в моята глава. Но защо е хукнала към онова отвратително място на крадци и негодници, облечена в най-хубавата си рокля?

Но Люс знаеше защо. Познаваше Силвър, безразсъдната й смелост. Тялото му тръпнеше от тревога. Тя беше в опасност. С риск да бъде заловен, той трябваше да я намери.

През целия път до кръчмата Люс си казваше, че е глупак. Никой, дори с упоритостта и смелостта на Силвър, не би дръзнал да отиде в бърлогата на звяра.

Но когато стигна до „Грийн Ман“ видя, че е сгрещил. Двуколката й

чакаше отпред.

Малко момче с навъсено лице седеше на един сандък наблизно и наглеждаше коня й. Като видя внушителната фигура на Люс, черното му наметало и лъскавите ботуши, то скочи на крака.

– Ти да не си Блакууд?

Люс се засмя.

– Може би съм, а може и да съм лудият крал Джордж.

Момчето се усмихна широко.

– Пфу! Търсиш ядосаната лейди, нали?

– Ядосаната лейди!

Това подхождаше точно на Силвър.

– Мисля, че да.

– Влезе вътре – каза момчето и посочи вратата. – Казах й да не ходи в „Грийн Ман“. Не е място за дама. Тя не искаше и да чуе.

Люс изруга.

Той усети, че страх стяга гърлото му, докато премятеше чантата си през рамо и се спускаше от коня. В каква ли каша бе успяла да се забърка тази жена?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Люс бързо се огледа. Никой все още не го беше забелязал. Поне изненадата щеше да е на нейна страна.

Той бързо измъкна от чантата си малък сребърен пистолет и го пхна в маншета си. Не знаеше какво го очаква вътре, но нямаше намерение да ходи където и да било невъоръжен.

Кръчмата не се бе променила, откакто бе идвал за последен път. Той надникна през замъгления прозорец и видя плешивия собственик да трие в престилка дебелиите си пръсти.

Люс нахълта през вратата. После се закова на място, сигурен, че очите го лъжат.

Но не беше така.

Силвър стоеше в средата на помещението, цялата в муселин и сатени панделки, като че ли бе тръгнала на покупки. Нищо в изражението ѝ не показваше, че се страхува от четиримата мъже, които гледаха мрачно насочения срещу тях пистолет.

Люс стисна юмруци. Не му трябваше много време, за да разбере какво става.

Силвър не забеляза пристигането му за разлика от мъжете в кръчмата. Когато съдържателят се заизмъква към задния вход, Люс извади пистолета си и бавно го насочи срещу него.

– Най-добре е да си стоиш на мястото, добри човече.

Силвър бързо се извъртя.

– Ти!

– Едва ли си очаквала съдията – изръмжа Люс. – Веднага ела тук!

Бузите на Силвър порозовяха.

– Не и преди да съм свършила.

Люс стисна пистолета. Видя как един юначага с белег на лицето и липсващи предни зъби посегна под масата. Много внимателно Люс измъкна втори пистолет из под пелерината си.

– Каквото и да си правила, вече е направено – изрева той. – Сега тръгни!

Тя тупна ядосано по масата с малкия си чадър.

– Не!

Беззъбият започна да се смее.

– Това едва ли е необходимо – сопна се Силвър. – Сигурна съм, че

тези джентълмени...

– Ще ти прережат гърлото, без да се замислят – довърши Люс с равен тон.

Силвър изсумтя.

– Напротив, те тъкмо отговаряха на въпросите ми? Нали така, джентълмени?

Тя се обърна с приятелска усмивка към мъжете, вдигайки по-високо пистолета си.

Беззъбият се усмихна студено, но не отговори.

– Хайде, жено! Преди да е станало твърде късно!

Но вече беше твърде късно. Беззъбият бутна масата напред и от нея се разхвърчаха кани, чаши и чинии. Силвър отстъпи назад, препъна се в един стол и се просна на земята. Пистолетът ѝ изхвърча настрана. Беззъбият се спусна светкавично и го взе. В следващия миг до гърлото на Силвър проблесна нож.

– Хвърли пищовите, шефе!

Люс преглътна. С ножа, притиснат до гърлото на Силвър, нямаше друг избор, освен да се подчини. Хвърли пистолета на най-близката маса.

– И двата, ако не щеш роклята на малката лейди да се понамокри.

След секунда другият пистолет тупна на пода. Люс не изпускате мъжа от очи. На лицето му бе изписана похотлива усмивка.

– А сега се дръпни до стената, разбойнико. Бавно.

Люс бавно свали кожената чанта от рамото си, после се подпря на стената.

Беззъбият кресна на останалите мъже.

– Излизайте!

Те се подчиниха без какъвто и да било протест. Това още повече разтревожи Люс.

– А сега да си поговорим с госпожица Лавандула – ехидно каза съдържателят, който се бе присъединил към беззъбия. – А после ще ти свалим шибаната маска, разбойнико. Всички се чудим кой си и сега ще разберем.

– Мисля, че всички искаме да те видим на бесилото. Съдията Крисъл дава сто златни гвиней на този, който му даде информация за Блакууд. Гражданският дълг ме кара да го предам, нали така Еймъс? Кой знае какво ще предложи, ако му заведем самия разбойник.

– Може да е така, а може и да не е – мрачно отвърна беззъбият.

Силвър погледна Люс.

– Никога не съм си мислила, че те...

– Млъквай! – изрева беззъбият и допря ножа до врата ѝ.

Люс затвори очи. Ако се оставеше да го победи яростта, никога нямаше да се измъкнат оттам. Вместо това вдигна единия си крак и безгрижно се загледа в лъснатия нос на ботуша си.

– Много забавно, приятелю – хладно каза той. – Но има малък проблем.

– И какъв е той?

– Фактът, че няма да излезете живи оттук – изръмжа Люс.

– Млъкни! – изсъска беззъбият. – Ако не искаш да застрелям и двамата ви! – Той хвърли неспокоен погледна съдържателя. – Провери входната врата!

Съучастникът му се дръпна назад, погледна навън и после се върна обратно на мястото си със сурова усмивка.

– Няма никого освен момчето.

Беззъбият се засмя, после махна с ръка към Люс.

– Вържи го!

Усмивката на съдържателя се стопи.

– Кой, аз ли?

– Направи го! После ще изпратим момчето да доведе Милбанк. Той ми предложи двеста лири да му заведе Блакууд.

– Ще делим! – изфъфли съдържателят. – Участваме наравно, не забравяй!

С крайчеца на очите си Люс забеляза как капака на чантата му се повдига. След секунда се появи малко носле, Последвано от дълго черно телце, което се плъзна светкавично под масата.

– Кой ви нареди да безчинствате в Лавендър Клоуз? – попита Люс.

– Не е твоя работа – отвърна презрително беззъбият. – Вържи го!

– Какво ще правим с момичето? – попита съдържателят. Пръстите му нервно опипваха мръсната престилка. – Когато ни плати, той не ни каза нищо за...

– Млъкни и прави каквото ти казвам! Съдържателят се наведе зад тезгяха и измъкна здраво въже. После бавно се отпрати към Люс.

– Платиха ви предварително, нали? – каза Люс с кадифен глас. – Това не ви ли учуди? Повечето хора изчакват да се свърши работата, а после плащат. Може би този, който дава парите, си има причина. Може би има други планове. – Люс видя пора да се мушва под тезгяха. – Да, приятели, бих казал, че със сигурност ще си имате големи неприятности, след като си свършите работата.

– Млъквай, Блакууд – изръмжа беззъбият. – Много ме уплаши, разбойнико. Направо гащите ми треперят. – Докато говореше той направи рязко движение с ножа. Блакууд чу как Силвър извика.

Стой спокойно, каза си Люс, усещайки как пръстите му се свиват в желание да извие врата на негодника. Той дружелюбно вдигна ръце.

– Не ме оставяйте да се бъркам в плановете ви. Имам да прахосвам цял следобед и не бих мечтал дори да провалям забавлението ви.

Това само накара съдържателя да се намръщи още повече.

– Абе ти за глупак ли ме вземаш?

– Никога не се знае – отвърна лениво Люс.

– Обърни се!

Люс се извърна и подаде ръцете си на съдържателя.

– Кой ви предложи пари за всичките поразии в Лавендър Клоуз?

– Не е твоя работа.

– Каквото и да е, няма да се порадвате на пари, защото ще бъдете мъртви.

– Ей, ти, що не вземеш да побързаш? – кресна беззъбият.

Съдържателят грубо дръпна ръцете на Люс и ги завърза.

Въжето не беше стегнато. Брам би направил по-добър възел, помисли си Люс. Но похитителят му не трябваше да знае това.

– Оу! – прогърмя гласът му. – Чак толкова ли трябваше да стягаш?

Съдържателят се изсмя.

– Почакай да те пипне Милбанк. Тогава наистина ще почнеш да виеш.

Беззъбият се намръщи.

– Милбанк няма нищо общо, глупако. Други плащат повече от него.

Дъхът на Люс спря. Други ли?

– Кой ли може да са те? – спокойно попита той, макар че сърцето му шеше да се пръсне. – Кой играе тази опасна игра?

– Млък! Скоро ще разбереш!

Една сянка се прокрадна до крака на масата, после се плъзна под близкия стол. Това бе любимецът на Люс.

– Я събери пищовите! – нареди беззъбият.

Съдържателят взе pistolетите и се втрени в сребърните им орнаменти.

– Това май ще донесе чисто новички гвинеи.

Люс наблюдаваше мъжа през присвитите си очи и успя да развърже възела.

В същото време Силвър му правеше някакви знаци. Докато Люс се

отпускаше на един стол, наблюдавайки беззъбия, зърна любимеца си да се пхва под масата.

Миг по-късно порът впи зъби в ръката на беззъбия, Силвър скочи и грабна чадъра си, а Люс дръпна пистолетите от ръцете на изумения съдържател. Беззъбият виеше от болка. Съдържателят ругаше.

Люс изсвири остро и другият пор се озова до крака му. Малкото същество стоеше неподвижно, готово да скочи при нова опасност.

В това време Силвър изтича до Люс, който я дръпна зад гърба си.

– Е, време е да си тръгваме. Хайде, малките! – И животинките скочиха обратно в чантата. Мрачно усмихвайки се, Люс тръгна към вратата.

– Какво ще правим с тези? Те знаят нещо, сигурна съм.

– Има време за това. Не бива да оставаме повече тук.

– Но...

Люс изруга и избута Силвър към вратата. Нямаше намерение да играе с късмета си.

– Върви, жено! След минута приятелите им ще бъдат тук.

Силвър се наведе и измъкна малък пистолет от чорапа си.

– Надявам се, че това ще помогне.

Люс премигна. Познаваше малко жени, които можеха да го изненадат, но тази успяваше.

– Мили Боже, Слънчев лъч!

– Ако искаш бягай, но аз няма да го направя. Никой от семейство Сейнт Клеър не би го сторил – каза решително Силвър. Очите ѝ бяха сурови и зелени като малахит.

Люс дръпна пистолета ѝ, пусна го в чантата, После метна през рамо и нея, и чантата.

– Пусни ме!

Люс не обърна внимание на ритниците ѝ, бързо се измъкна навън и се отправи към коня си.

Начумереното момче продължаваше да чака, пхнало стръкче трева между зъбите си. Очите му се ококориха, като видя Люс и странния му товар.

– Блакууд! Ето кой си бил! Друг не може да се справи с тези бандити.

– Ами коня ми? Двуколката? – изсъска Силвър.

– Трябваше да помислиш, преди да се захванеш с подобно нещо – изръмжа Люс.

– Тези негодници трябва да умрат! – каза Силвър

Люс поклати глава. Никога не бе срещал по-твърдоглава жена. После пусна леко Силвър на земята. Мислеше си, че тя ще му благодари. По дяволите, надяваше се да го целуне.

Но тя не го целуна. Вместо това заби малкото си юмруче в челюстта му.

– Какво, но дяволите, правиш?

– Защо ме спря? – отвърна тя гневно. – Това беше нещо, което трябваше да свърша.

– Да те убият ли искаш? Нима не разбираш, че не можеш да се мериш с тези хора, Слънчев лъч? Защо, за Бога, не ми остави известие в скривалището?

– Това щеше да отнеме часове! Къщата едва не изгоря. Брам беше толкова зле. Боже, те искаха да го убият!

Люс я погали нежно по бузата.

– Щях да дойда. Щях да ти помогна. По дяволите, Силвър, не знаеш ли, че те оби...

Люс не довърши, не можейки да повярва на онова, което се канеше да изрече, на признанието, което щеше да направи.

Но това бе истина. Той я обичаше. Обичаше я от първия миг, в който я видя, горда и уплашена, препускаща из пустошта в нощта. Обичаше упорито вирнатата ѝ брадичка, невероятните ѝ очи, разкошните ѝ блестящи коси. Обичаше нейната пламенност и смелост, дързостта ѝ да се бори с ужасната опасност, която я грозеше.

Да, дявол да го вземе, обичаше я. Обичаше я толкова силно, че изпитваше болка. Чувството го разкъсваше и го караше да забрави всичко друго, към което се стремеше.

Ала той не трябваше да я обича. Беше мъж с горчиво минало и безнадеждно бъдеще. Не можеше, нямаше да ѝ предложи това бъдеще.

Люс стегна пръсти около рамото ѝ;

– Не можеш сама да водиш тази битка – каза дрезгаво той. – Аз съм ти приятел. Досега трябваше дяволски добре да си разбрала, че съм готов да ти помогна.

В този миг вратата на кръчмата се отвори с трясък и на прага се появи беззъбият.

– Ето го! – изкрещя той. – Това е Блакууд! Дръжте го!

Люс изруга.

– Трябва да тръгваме!

Силвър светкавично се извърна и стреля.

Но негодникът я изпревари.

Куршумът изсвистя и се заби в тялото ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тя кървеше.

Това беше всичко, за което Люс можеше да мисли, докато препускаше на изток със Силвър в прегръдките си.

Само преди няколко минути тя негодуваше, беше стреляла срещу своя похитител. Сега лежеше неподвижно с прогизнала от кръв рокля.

Тя леко изстена.

– Успях, нали? Уцелих тази змия!

Люс си спомни вика на мъжа. Ако не беше така разтревожен, щеше да се засмее.

– Точен изстрел, Слънчев лъч.

– Казах ти.

Тя леко простена от болка.

– Не сме говорили за пари. Но аз трябва да ти платя. Човек като теб заслужава дори много повече.

– Не говори, малка глупачке! – каза Люс и пришпори коня. – Потърпи. Не е далече.

Тя се усмихна унесено.

– Имам почти тридесет лири...

– Забрави парите.

– Какво значи това? Парите ми не са добри за тебе?

Тя беше бледа, толкова бледа, че Люс усети как страх свива гърлото му.

– Не говори! Пази силите си.

Лицето ѝ се изкриви от болка, когато той я притисна до себе си. Очите ѝ се затвориха.

– Потърпи, Слънчев лъч – прошепна той.

Люс успя да отведе Силвър в къщата, преди да е дошла в съзнание. Носеше я към стаята си, когато чу сърдития глас на Джонас.

– Сега пък какво си направил, момче? Да не би вече да нападаш и жени?

– Това е... жената, за която ти казах, Джонас. Малката глупачка спаси кожата ми, после сама получи куршум. Трябваше да я донеса тук.

– Много е опасно, милорд. Какво ще стане, ако тя каже на някого?

Лицето на Люс пребледня, когато положи Силвър на леглото и разряза роклята.

– Няма да каже. Не и моята Силвър.

Стиснал неодобрително устни, Джонас тръгна за превръзки и гореща вода.

Люс откри раната. Куршумът бе минал между две ребра и за щастие бе излязъл навън, без да засегне костите. Молеше се тя да остане в безсъзнание още малко. Джонас влезе с леген с димяща вода и превръзки.

– Искаш ли да хвърля един поглед, милорд? Люс загърна роклята на Силвър, опитвайки се да не обръща внимание на изкусителните й окървавени гърди.

– Аз ще го направя – каза той с дрезгав глас.

Джонас дълго го гледа, после сви рамене.

– Както кажеш, милорд.

– Ще ни трябва малко уиски, Джонас.

– Тук е. Превръзките и водата също.

Люс стисна зъби, докато отвиваше капачката на бутилката.

– Тя е все още в безсъзнание. Не може да пие в това състояние, милорд.

– Уискито е за мене, Джонас – мрачно каза Люс.

Очите на шотландеца заблестяха.

– Наистина ли? Никога не съм си мислил, че ще дочакам този ден.

– Дочака го, нещастнико.

Люс отпи, после остави бутилката на махагоновата ракла до леглото.

– Сега ни остави – добави той мрачно.

Старият понечи да възрази, но после се обърна и излезе.

Двадесет минути по-късно раната бе почистена и превързана.

Люс трепереше. Трепереше както някога досега – нито в Руан, нито дори в Алжир. Силвър бе опасна за самата себе си. Тя не знаеше какво значи страх и сякаш бе напълно лишена от здрав разум.

И най-лошото бе, че я обичаше точно заради това.

Люс въздъхна тежко. После разпали огъня в камината. Загледан в пламъците, той се замисли за дълга и невинността, за това, което беше сега.

Мислеше за жената с кестеняви коси и прекрасни зелени очи. Тя нямаше място в живота му.

Той се носеше из мрака на спомените, когато го събуди лек шум.

Люс скочи на крака и отиде до леглото. Лицето на Силвър бе покрито с капчици пот и тя говореше тихо.

Той махна един кичур от лицето ѝ.

– Всичко е наред, Слънчев лъч. Ще се оправяш.

Тя се размърда неспокойно. Отвори очи и премигна. Погледът ѝ бе унесен.

– Боли...

– Сигурен съм, че боли – каза тихо. Люс и леко я повдигна към себе си.

Ризата ѝ леко се разтвори под пръстите му и разкри пълната ѝ гръд.

Желание обзе тялото му.

Той се отдръпна, проклинайки се. Но това не помогна. Трябваше да покрие тази кадифена плът, но не можеше.

– Брам! Къде е...

– Той е добре. Слънчев лъч. Момчето е в безопасност.

Силвър потръпна и улови ръката на Люс.

– Духа студен вятър. Трябва да кажа на Тинкър да покрие лавандулата.

Тя се опита да се надигне. Люс нежно я бутна обратно.

– Нищо ѝ няма на лавандулата. Заспивай.

Тя го гледеше унесено. Протегна ръка към лицето му. Чак тогава Люс си спомни, че бе свалил маската.

– Люс – промълви тя, докосвайки белега до устните му. – Толкова странно име.

Тинкър си е развързал езика, помисли си Люс.

– Лицето ти е красиво. Много красиво. Също като в сънищата ми.

Тя затвори очи и отново потъна в сън.

– Какво ще правиш сега? – попита Джонас и остави подноса.

– Може би ще хапна от вкусната храна, която си ми донесъл. Джонас.

– Не се прави на глупак, Люс Деламиър. Знаеш точно за какво ти говоря.

Люс въздъхна.

– Ще изчакам, докато се оправи и ще я върна у дома, където ѝ е мястото. След това имам намерение никога вече да не я видя. Това задоволява ли те?

– Като начало става – отвърна Джонас, погледна спящата жена и поклати глава. – Треската премина ли? – тихо попита той.

– Не мога да кажа. Изглежда, спи здрав сън. Всичко, за което се тревожеше, беше проклетата ѝ лавандула.

Дяволска жена.

– А семейството ѝ?

– Има брат и един прислужник. По-добре да отидеш да им кажеш, че е тук.

– Аз ли? Че какво да им кажа?

Люс потупа по – рамото черноокия шотландец.

– Съмнявам се, че думите ще свършат работа, приятелю. Мисля, че те ще дойдат с теб, за да я видят.

Нощта се оттегляше бавно. Звездите бледнееха на небето. Съмваше се.

Силвър се обърна, после отвори очи. Болка прониза тялото ѝ.

До прозореца, опрял гръб в стената, стоеше мъж.

Нейният разбойник. На лицето му нямаше маска. Тя видя изваяните му черти, високите скули, пълните устни. Беше красив. Бялата му риза, леко разтворена, откриваше бронзови гърди.

Силвър леко помръдна и болката отново я прониза. Спомни си за изстрела в кръчмата. Сигурно той я бе пренесъл тук. Изведнъж разбра, че е гола под завивките. Бузите ѝ поруменяха.

Мили Боже, нима той...

Тя леко изстена. Люс се приближи до леглото. О, колко е красив, помисли си Силвър.

– Събудила си се.

Тя не можа да отговори. Можеше само да го гледа.

– Жадна ли си?

Тя поклати глава.

– Гладна ли си?

Отново поклати глава.

Люс повдигна вежди.

– Да не би да се чувстваш зле?

Силвър стисна белите чаршафи.

– Ти... си свалил дрехите ми!

Люс се усмихна лениво.

– Само роклята ти. Освен това ти спасих живота. Само това ли можеш да ми кажеш?

– Значи не отричаш? Донесъл си ме тук и...

– Не се страхувай. Беше в безсъзнание цяла нощ. Не докосвам жена, която не може да сподели изцяло страстта ми, Слънчев лъч.

Дъхът ѝ спря.

– О! Брам знае ли?

– Изпратих да ги доведат.

– Разбирам. Вероятно съм ти в тежест.

– Ни най-малко – каза Люс. – А сега е време да видя раната и да сменя превръзките.

Силвър стисна белите чаршафи.

– Сега ли?

– Сега.

– Не можеш ли да почакаш?

Не можеше да го погледне. Лицето ѝ пламна.

– Не, Слънчев лъч, не мога. – отвърна той и нежно отмести ръцете ѝ. – Толкова усилия положих да те свестя, че въобще не ме интересува-ше дали ще ти видя дупето.

Силвър мълчаливо се примири и го остави да си върши работата.

Но тя усещаше всяко негово движение, всяко докосване на пръстите му. Усещаше ръцете му, които се плъзгаха по кожата ѝ.

Желание изпълни тялото ѝ. От устните ѝ се изтръгна стон.

– Нараних ли те? Проклет да съм, ще се опитам да бъда по-внимателен.

Гласът на Люс беше прегракнал.

– Не, не ме боли...

Тогава Силвър го погледна и изведнъж разбра. И той като нея бе превзет от чувствата си. Той, закоравелият престъпник и прелъстител на жени, се вълнуваше. Не, той гореше от желание.

Движенията му бяха бързи и резки. По лицето му заигра мускул, когато тялото ѝ се разголи пред очите му.

Силвър вдигна поглед като омагьосана, усещайки напрежението в пръстите му и ускореното му дишане.

– Къде съм?

– В имението ми. Тук си на сигурно място.

Силвър се огледа. Нещо в тази стая я притесняваше, но не можеше да разбере какво.

– Люс?

Той се отдръпна.

– Мисля, че свършвам. Остана само едно крайче. Можеш сама да го пхнеш. Така няма да те заболи.

Люс стана и се отправи към прозореца. Силвър го гледаше учудено.

– Предпочитам ти да го направиш.

– Не, Силвър – мрачно каза той.

– Аз ти вярвам.

– Тогава си глупачка! Блакууд не започва неща, конто не може да

довърши.

– Но ти не си Блакууд. Ти си Люс. Мъж на честта. Мъж, който ме спаси от смърт.

Тя видя как раменете му се напрягат.

– Някои хора биха казали, че има по-лоша съдба от смъртта. Слънчев лъч.

– Някои хора са глупаци.

Той се обърна с неразгадаеми очи.

– Боли ли те?

Силвър поклати глава.

– Защо не ми каза?

– Какво да ти кажа?

– За белега.

Той изтръпна.

– Кой белег?

– На лицето ти. А аз ти разправях какво ли не. Ти си красив. Колко ли си ми се смял.

– Не съм се смял, Слънчев лъч. И едва ли съм красив.

Той се приближи, улови ръката ѝ и допря дланта ѝ до устните си. Целувката му беше гореща и настоятелна. Силвър усети, че нещо в стомаха ѝ се свива.

– О, Господи! Не ме докосвай така!

– Щом не мога да докосвам така други места, трябва да се задоволя с това – измърмори той.

Силвър се опита да не обръща внимание на горещата вълна, която я обливаше от докосването на устните му.

– Искам да знам защо ме доведе тук.

– Тук ли? Имаш предвид в леглото ми? Съвършен план за прелъстяване, нали?

– Ти къде спиш?

Той посочи старинното канапе до прозореца.

– Там.

Силвър прехапа устни.

– Не ми изглежда много удобно. Твърде малко е за тебе. По-добре аз да сия там.

Лицето му потъмня.

– Дори не си и помисляй. Ще лежиш тук, докато се оправиш!

– Знаеш ли, че си непоносим?

– Казвали са ми.

Силвър наклони глава.

– Освен това знаех, че леглото е твое.

– И как разбра?

– То има твоя аромат. Усещам мирис на лимонов сапун с лек примес на детелина. Мисля, че е купен от много скъп магазин в Норич. О, тук има следи от тютюн и дъх на бренди. Права ли съм?

Люс кимна.

– Преди сто години си щяла да бъдеш изгорена на клада като вещица.

– О, това е нищо в сравнение с уменията на Брам. Той има истински нос на Сейнт Клеър. Но сега е твой ред.

– Мой ред ли?

– Да, отвори прозореца.

Люс се подчини. Силвър затвори очи.

– Дишай – каза тя. – После ми кажи какво усещаш.

– Усещам, че идва дъжд. Долавям мирис на липа и люляк. И ми се струва, че Джонас отново е горил борови иглички.

– Отлично – Силвър кимна. – Какво друго?

– Рози от градината под прозореца. Малко орлова папрат. Това е всичко.

– О, съвсем не е – засмя се Силвър. – Това е само началото. Има зюмбюли. Често ги използваме в парфюмите си. Наблизо цъфтят темнужки и мисля, че долу, под хълма, ще намериш цъфнали момини сълзи.

Люс погледна през прозореца и смаяно поклати глава.

– Права си, за Бога! Истинска магьосница!

– Но да не забравя най-важното. Мирисът на лавандула, което означава, разбойнико, че твоят дом е близо до Лавендър Клоуз.

– Имаме си лавандула в градината.

– Такава нямате. Този вид, донесен от баща ми преди петнадесет години, расте само в Лавендър Клоуз.

Люс поклати глава.

– Не съм сигурен, че човек трябва да има толкова остро обоняние.

– Е, признавам, че може да е пречка понякога. Най-вече за Брам, чието обоняние е много по-остро от моето. – Силвър присви очи. – И също така в моменти като този, когато човек долавя мирис на мокро овчарско куче.

Докато говореше, се разнесоха нетърпеливи гласове и кучешки лай.

Миг по-късно Кромвел, мокър, кален и щастлив, се втурна в стаята

и сложи лапи върху леглото.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За миг в стаята настана невероятен хаос. Кромуел лаеше, Тинкър сумтеше, а Брам задаваше нетърпеливо безброй въпроси.

Люс видя, че Силвър с мъка се справя с цялата тази врява, кръстоса ръце пред гърдите си и извика:

– Тишина!

Възцари се спокойствие.

– Сега ще говорите бавно и по ред. Госпожица Сейнт Клеър беше ранена и не трябва да бъде обезпокоявана. А ти – обърна се той към огромното куче, – сядай долу и престани да лаеш! – Кромуел се свлече послушно на килима и радостно заскимтя.

– Брам, вземи един стол. Можеш първи да говориш със Силвър. Давам ти пет минути. След това сестра ти трябва да почива.

Брам кимна.

– О, Сил, кой би се досетил, че това старо място ще...

Силвър го прекъсна с бързо поклащане на глава.

В това време Люс почувства разтревожения поглед на Тинкър и му даде знак да излязат навън. После притвори вратата зад гърба си, готов да чуе въпросите.

– В „Грийн Ман“ ли я намери?

Люс мрачно кимна.

– Беше се изправила срещу банда престъпници. Ако не бях отишъл... – Гласът му затрепери.

– Момичето е гордо и упорито като баща си – каза Тинкър и въздъхна. – Безкрайно съм ти благодарен, че си отишъл там.

Люс сложи ръка на рамото на Тинкър, след което се обърна и погледна жената в леглото. Помисли си, че тя изглежда съвсем на мястото си там. Помисли си колко прекрасно щеше да бъде да се събужда и да намира разпилените ѝ по възглавницата коси и ръцете ѝ, които да прегръщат всяка сутрин, той стисна зъби.

– Тя ще си дойде къщи едва когато съм сигурен, че опасността е отминала – заяви Люс. – Брам също ще остане. Раната на Силвър не е дълбока, но нямам намерение да я подложам отново на риск.

Това беше заповед. Люс отчаяно се нуждаеше от повече време със Силвър.

– Ще се грижа за нея, докато се оправи напълно.

– Но... – опита се да възрази Тикър.

– Тя остава тук – каза Люс с прегракнал глас. Ръката му се сви в юмрук, после се отпусна. Влезе в стаята безмълвно, с очи, втречени върху лицето на Силвър.

Тинкър запристъпва от крак на крак. Чудеше се дали да отведе Силвър, когато зад гърба му се чуха стъпки. Слаб чернокос мъж се изкачваше по – стълбите.

– Значи ти си прислужникът на дамата, а?

Тинкър кимна.

– Кучето ти е много кално. Изпоцапало е навсякъде!

– О, Кромюел не е куче. Той е член на семейството.

– Да, те са голяма работа – съгласи се Фъргюсън. – Сам съм отгледал няколко овчарски кучета. – Той подаде загрубялата си ръка на Тинкър. Тинкър дълго го гледа, преди да поеме протегнатата ръка.

– Името ми е Джеймс Тинкър. И с кого имам удоволствието да разговарям?

– Джонас Фъргюсън. С Негова светлост... В къщата съм от известно време.

– Няма нужда да криеш. Разбрах кое е момчето още първия път, щом си свали маската. Точно копие на баща си, херцог Девънхам. Никой не би сбъркал лицето на Деламиър.

– Деламиър? – остро каза Джонас. – Не знам какви ги дрънкаш.

– Стига, човече, знам! Той ми каза миналата нощ.

Джонас вдигна вежди.

– Той ли? Не е казвал на никого. Изглежда, ти си по-специален.

– Не аз съм специалният – многозначително каза Тинкър, – а тя. Те двамата забъркаха истинска каша. Мисля, че ще си наложи ние да ги измъкваме.

Двамата мъже си смигнаха и се отправиха към кухнята, където на чашка хубаво уиски, започнаха да кроят планове.

Люс мълчаливо гледаше двамата Сейнт Клеър. На момчето му трябваша повече упражнения и добра храна. Щеше да го заведе долу следобед и да му по-каже това онова.

Люс се сепна. Какво правеше? Момчето не беше негова грижа. Проблемите на Сейнт Клеър не бяха негов проблем. Беше толкова лесно да повярва, че са, но след няколко дни пътищата им щяха да се разделят. Може би за добро.

Брам се обърна, изпълнен с очакване.

– За Бога, значи всичко е било измишльотина! Та той няма нито

един белег но лицето си. Не знам кой глупак пусна мухата, че е обезобразен. Чертите му са толкова хубави.

– Да, има поразително лице, нали, Брам? Погледни само линията на носа.

– Има невероятен профил, ако ме питаш.

Люс намръщено кръстоса ръце на гърдите си.

– О, да не би да се притесняваш от нашето бръщолевене? – попита Силвър невинно.

– Ни най-малко. Дори си мечтая да се отнасят с мен като с кон за продан.

– Ама ние не... – Брам се усмихна тъжно. – О, ти се шегуваш. Не схванах веднага.

– Абсолютно вярно. Лош навик. А сега е по-добре да ни оставиш. Сестра ти е все още много изтощена. Иди да намериш Тинкър и го накарай да ви приготви нещо за ядене. След това ще те науча как да държиш папира, ако искаш, разбира се. Мисля, че ще е добре да натрупаш малко мускули.

– Ще го направиш ли?

Очите на Брам светнаха от възлнение. Люс кимна.

– А сега, вълн! И вземи това ръмжащо същество със себе си.

Кромуюел се разляя щастливо, разбрал, че говорят за него, после последва Брам.

– Уморена ли си?

Люс стоеше и гледаше Силвър.

– Малко. Беше чудесно да ги видя.

– Сега трябва да почиваш. Ще ги пусна горе след няколко часа.

Устните на Силвър се извиха в усмивка. Тя нежно прокара ръка по лицето на Люс.

– Колко си жесток!

При докосването ѝ Люс усети как мускулите по – цялото му тяло се стягат.

– Само човек като мен би могъл да усмири палавница като тебе.

– Бедният ми! Как е ръката ти?

– Ръката ми е добре – отвърна Люс. Докосването на пръстите ѝ го подлудяваше.

– Наистина ли? Мога да накарам Тинкър да донесе лавандулово масло и билки. Чудесни са за рани.

– Раната ми е добре. А сега замълчи и почивай.

– Но лавандуловото масло е чудесно! Или може би масло от...

– Достатъчно! Бъди така любезна да оставиш раната ми на мира!

Изглежда истински ядосан, помисли си Силвър. Вероятно отдавна никой не се бе грижил за него. И все пак той се нуждаеше от грижи. Все още го болеше, а това бе сигурен знак, че раната му не е излекувана. Тя реши да поговори с прислужника, който бе влизал в стаята. Сигурно двамата щяха да измислят нещо.

– Много добре, разбойнико. Както кажеш.

– Какво, никакъв спор?

– Никакъв.

– Не ти вярвам. Слънчев лъч. Нито за секунда. Много лесно се предаде. Какъв план кроиш сега?

Силвър въздъхна драматично.

– Боя се, че наистина съм голямо нещастие за тебе.

– Глупости – отсече Люс и я изгледа заплашително. – Ако отново чуя да казваш това, ще си изпатиш!

– Е, добре – съгласи се Силвър, привидно уплашена от тази заплаха. Тя се настани обратно на възглавницата, вдъхвайки слабото уханье на лимонов сапун.

Стаята беше хубава. И беше обзаведена далече по-елегантно, отколкото можеше да си представи.

Не каза на Люс, че стаята ѝ се струва позната. Вместо това затвори очи и си представи стените без новите тапети и мебелите. Силвър си спомни как бе изглеждала къщата Последния път, когато бе идвала тук – потъмнели от влага стени, скърцащи прозорци, не застлани подове.

Тогава Уолдън Хол бе принадлежал на семейство Сейнт Клеър. Всичко от имението бе продадено, за да се посрещнат разходите след смъртта на баща ѝ.

Нямаше нужда да споменава това пред Люс. Той щеше да се почувства неудобно. А тя не искаше това.

Силвър въздъхна, изпълнена от тревога. Ако баща ѝ не бе умрял, ако беше оставил формулата за парфюма...

Тя усети как Люс подреди завивките. Сънят я победи и докато се унасяше, можеше да се закълне, че чувства лека милувка по челото.

– Не така, момко! Ето така! Не отпускаяй китката. – Люс стоеше с рапира в ръка в балната зала на Уолдън Хол, облечен с бяла риза и гълбовосиви бричове.

– Нека рапирата да лежи леко. После вдишвай дълбоко и се опитай

да почувстваш баланса ѝ.

Брам се намръщи, опипвайки гладката дръжка. Сетне вдигна ръка и разреже въздуха.

– Точно така! Още веднъж!

Люс наблюдаваше движенията на момчето и кимаше одобрително. Беше бърз и схватлив ученик.

– Внимателно сега! Дръж очите си отворени. Нападай! Стъпка, стъпка, нападение! Дяволски добре! – каза Люс най-после, когато изпотеното, но щастливо момче седна и изтри чело. – Стига за днес. Много си схватлив. Сестра ти трябва да ти намери учител в града.

Брам се намръщи, тъга пробягна по лицето му. Той погледна настрани, поставяйки рапирата в ножницата.

– Разбира се – тихо каза той.

– Какво има?

– Нищо. Много си любезен, че се занимаваш с едно глупаво момче като мен. Трябва да съм много досаден.

Люс се приближи до момчето, седна до него и обгърна раменете му.

– Не си досаден. Аз просто не ставам за учител. Трябва ти професионалист.

Брам се загледа в него с потъмнели очи.

– Разбира се.

Но разочарованието на Брам накара сърцето на Люс да се свие. По дяволите! Защо момчето го гледаше с такова обожание! Та той беше разбойник! Прочут главорез!

Не искам да ги наранявам, помисли си Люс.

– По дяволите, Брам, не е това, което си мислиш. Аз просто не мога, не виждаш ли? По-добре е за вас да не се обвързвате с мен. Всичко може да се случи. Някоя нощ може да изляза и никога да не се върна, разбираш ли? И ако някой разбере, че имате нещо общо с мен, дяволски ще си изпатите. След всичко, което вече ви се случи, не бих искал да ви виждам нещастни.

Брам тъжно кимна.

– Не се сетих за това. Предполагам, че затова си толкова раздразнителен, когато си със Сил.

Люс се вкамени.

– Нямам представа за какво говориш.

– Така ли? Разбира се, не е нужно да ми обясняваш. Та аз съм само едно глупаво момче. Но съм те виждал как я гледаш, начина, по който

тя те гледа. Поне, когато ти не знаеш, че те гледа. Точно по същия начин я гледаше и лорд Ийстън миналата година. Каза, че се интересувал от някаква лавандулова вода за майка си, но ако питаш мене, човекът искаше само да свари сестра ми сама в оранжерията и да се умилква около нея.

Люс стисна зъби.

– И какво се случи?

Брам се усмихна.

– О, сестра ми не си поплюва. Беше му дала хубав урок. Когато излезе от оранжерията, устата му беше подута и бялото му шалче бе посирано с торф.

– И какво стана После? Лорд Ийстън навърта ли се още около сестра ти?

– Няма и следа от него. Казал, че ще насъска кучетата си, ако тя се появи дори на миля от имението му, което никога от нас не си е помислял да стори. Този човек е много неприятен. Има отвратителни маниери и грозни зъби. Използва парфюм с мирис на канела и люляк. Това минава всички граници.

Люс се усмихна.

– Значи ти наистина имаш страхотен нос! Силвър ми каза. Не можах да повярвам.

– Да ти докажа ли? Мисля, че току що си се върнал от конюшните, защото усещам мириса на овеса, който си дал на коня. Помирисвам дори мъха и боровите играчки, които си стъпкал с ботушите си по – обратния път – каза Брам въодушевено. – Сестра ми е чудесна! Много е добра. Никога не се кара и не мърмори за щяло и не щяло. Освен това има страхотни крака.

– Какво?

– Ами така си е. Чух лорд Ийстън да го казва, преди да изчезне в оранжерията. Не че само той е идвал да досажда на сестра ми.

– Да не би да играеш ролята на сватовник, момче?

– Ами... – весело каза Брам. – Само искам да видя сестра си щастлива. А тя не е била истински щастлива. Но е голям юнак. Никога не се оплаква. Човек трябва да е спял, за да не забележи. – Изведнъж Брам скочи като ужилен. – Ще отида да я видя.

На вратата се обърна.

– Няма ли да дойдеш?

– Мисля, че не – каза Люс.

Брам сви рамене и изчезна, тананикайки си, твърде щастлив, за да

забележи тъгата по лицето на Люс.

Силвър гледаше през прозореца, когато Джонас почука на вратата и надникна вътре.

– Не сте ли гладна, госпожице?

– Не. По-добре седни тук, Джонас и ми разкажи за него.

– Проклет глупак – измърмори Джонас и остави подноса до леглото. – Винаги е бил див. Непрекъснато се излага на риск.. – Кога се случи?

– След като е напуснал фермата ви. Каза, че го е застрелял един от хората на съдията.

– Глупак – тихо каза Силвър.

Джонас се засмя.

– Ето това е истината! Трябваше сам да извадя куршума.

Силвър огледа красивата стая, която не приличаше на разбойническо владение.

– Но какво го кара да поема такъв риск? – попита тя.

– Той не винаги е бил такъв. Нито пък животът му е бил такъв. Щеше да е много по-различно, ако можеше да забрави миналото. Но той просто не може да го направи.

– Защо не?

Джонас се смути и се загледа пред себе си.

– Не че не искам да ви кажа, госпожице. Напротив, това ще ме облекчи. Не мога. Това е тайната му.

Главата на Силвър се завъртя от мисли.

– Знаех си, че не е обикновен разбойник!

– О, грешите. Господарят Люс си е истински разбойник. Колко обире е извършил! Но трябваше да го направи, за да оцелее. Когато се върнахме, няхахме нищо.

– Откъде сте се върнали?

– Оттам – каза той с тон, който не търпеше въпроси – Я по-добре хапнете. Ще се почувствате по-добре.

Силвър взе парче хляб.

– Значи нищо не можеш да ми кажеш. Толкова искам да разбера, за да му помогна.

Тя се усмихна тъжно.

– Той е толкова упорит.

– Странно, но и той казва същото за вас, госпожице.

Силвър се сепна, после се засмя. Усети, че бузите пламват.

– Всъщност той е чудесен мъж и мисля, че вие сте чудесна лейди –

каза Джонас с въздишка и тръгна към вратата. – Нахранете се добре, чувате ли? Няма да ви навреди, ако изпиете чаша от това вино.

– Разбирам защо Люс толкова разчита на тебе – тихо каза Силвър.

Джонас се усмихна. Някога той се бе усмихвал често. Преди да се бе случило нещо ужасно.

И Силвър бе решена да открие какво точно се бе случило.

След няколко часа тя чу гласове навън. Стана бавно от леглото и отиде до прозореца.

Люс стоеше гол до кръста, с превръзка на гърдите, а близо Джонас пълнеше с вода калаена вана.

– Може би не ти е мил животът. Сигурно ти е все едно дали ще умреш. Такъв си от онази нощ преди пет години, когато тръгна към града с любовна мисия. Само погледни докъде те доведе това! Стана жертва на най-прашните главорези, които някога са обикаляли пристанищата.

Силвър застана неподвижно, разбрала, че слуша не, което не трябваше да чуе. Но не се отдръпна. Пое от всичко на света тя искаше да узнае какво терзае

– Не бих се справил без тебе, Джонас. Често ме ядосва, но си истински приятел. Ето, най-после го признавам. А сега ще бъдеш ли така добър да не се оплакваш повече?

– Дори и не мисля – отвърна Джонас. – Поне докато не се откажеш от лудия си план за отмъщение.

– Мисля, че вече сме говорили по този въпрос, Джонас.

Силвър наблюдаваше двамата мъже. Слънцето почти залязваше и раменете на Люс блестяха с бронзови оттенъци на изчезващата дневна светлина. Но не това накара дъхът н да спре, а ужасните белези, които разсичаха гърба му. Силвър потръпна. Мили Боже, какво ли се бе случило? Тя се притисна до прозореца и затаи дъх.

– Още тогава смятах това за лудост. Същото мисля и сега. Откажи се! Нека Адмиралтейството издири кой...

– Достатъчно, Джонас! Има само един човек, който може да стигне до дъното и това съм аз. Като си помисля за всичко, което се случи, за всички хора, които пият там... По дяволите, това е най-малкото, което мода направя, за да променя нещата, не разбираш ли?

– Всичко, което разбирам е, че ще те убият, момче, то без майка ти и баща ти да разберат, че не си умрял, както си мислят.

В този момент Джонас погледна нагоре и видя Силвър на прозореца.

– Какво има, Джонас?

Старият слуга се поколеба, после сви рамене.

– Нищо. Само ми се е сторило – измънка той и влезе в къщата. На лицето му бе изписана загриженост.

Тя бе като замаяна, когато Брам влезе и се отпусна на стола до леглото.

– Люс дори ми позволи да използвам шпага. Каза, че съм схватлив ученик. Трябва да видиш какво е направил с балната зала. Изглежда много по-добре от преди. Но защо не искаш да му го кажа?

– Защото ще го накара да се чувства неудобно. След всичко, което направи за нас, не искам да му причинявам болка.

Брам се намръщи. Само преди минути бе чул Люс да казва същото. Да, работата беше ясна. И двамата бяха затънали до уши. Само че какво можеше да стори той?

Силвър се облегна на възглавниците.

– Той... каза ли дали ще дойде по-късно?

– Мисля, че не. Много е зает. Хвърлих един поглед в кабинета му. Затрупан е с писма, списания и вестници на всякакви езици. Съвсем не прилича на кабинет на разбойник. А Тинкър и Джонас все си шушукат нещо. Заварих ги да пият уиски в кухнята и да шепнат заговорнически.

– Та те едва се познават – каза Силвър. – Сигурно си въобразяваш.

Брам сви рамене.

– Не ми обръщай внимание. Но има толкова неща, които, изглежда, не разбирам. Например защо си тъжна. И защо Люс се разстрои, когато му споменах за лорд Ийстън.

– Брам, не си го направил!

– Че защо не? Няма нужда да си мисли, че е единственият, който се е интересувал от теб.

Силвър се изчерви.

– Ако ме питаш, и двамата сте много смешни. Разбира се, никои не ме пита, защото всички си мислят, че съм само едно вятърничаво момче.

– Не е така Брам. Просто не мога да ти обясня. Тя се погледна в малкото огледало и въздъхна.

– Изглеждам ужасно. Никога няма да мога да оправя косата си, но поне ще опитам.

Силвър взе сребърната четка, която Брам бе донесъл от Лавендър Клоуз. Лицето ѝ се изкриви от болка, когато се опита да разреши обърканите кичури.

– Не, че той ще забележи – измърмори тя. – Той изобщо не идва тук.

Когато захвърли четката на леглото, очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

– Всъщност не ме интересува. Та кой би искал да прекарва времето си с един разбойник?

Силвър избърса сълзите си. Главата я болеше, но не това я тревожеше.

Усещаше болка в гърдите си, но това не беше физическа болка.

О, защо, по дяволите, Люс не идваше?

– Всичко ли взе? – попита Люс, гледайки навъсено каруцата, която двамата с Тинкър натовариха с мускети, амуниции и въжета, достатъчни за малка армия.

– Мисля, че да – отвърна Тинкър. Поне за една нощ ще стигне да отблъснем негодниците. Радвам се, че Брам и Силвър ще бъдат в безопасност тук.

– Ще бъдат в безопасност – мрачно каза Люс. – А ти се грижи за себе си, човече. Джонас е наел дузина бивши войници, които ще дойдат в Лавендър Клоуз за подкрепление. Бих искал да се присъединя към вас, но...

– Не е нужно да обясняваш. Вече сме ти достатъчно задължени. А сега да тръгвам.

Люс стоя дълго, наблюдавайки тежката каруца, която то пъплеше по хълма. Дори когато изчезна, той не се обърна.

Лицето му беше сурово, когато влезе в къщата. На стълбите срещна Брам.

– Тя пита за тебе. Няма ли да се качиш да я видиш?

– Не още. Трябва да довърша кореспонденцията си и разни други неща...

– Е, както искаш. Но ми се струва, че тя има нужда от помощ. Искаше да разреши косите си и това ѝ причинява болка. Раната все още много я боли и...

– Проклета, малка глупачка!

Люк хукна светкавично по стълбите. Брам го наблюдаваше с усмивка. Изглежда, планът му имаше успех.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Той нахлу в стаята задъхан. Силвър бе облеgnата на възглавниците с бледо от усилено лице.

– Какво, по дяволите, си мислиш че правиш?

Силвър го изгледа гневно, а очите ѝ блестяха от сълзи.

– Опитвам се да си среща косата. На тебе на какво ти прилича?

– Прилича ми на опит да отвориш тази рана, ето на какво!

– Откъде разбра? Сигурна съм, че си прекалено зает с престъпните си занимания, за да отделиш време за мен. Всъщност един разбойник не би трябвало да ме интересува.

Силвър се опита да измъкне четката от един заплетен кичур. Това ѝ причини пареща болка.

– Спри, глупачко!

Люс изтича до леглото и измъкна четката от ръцете на Силвър. Тя го гледаше ядосано.

– Върви си! Не те искам! Брам може да ми помогне.

– Брам излезе. Аз съм тук сега и аз съм този, който ще ти помогне.

– Защо? Аз не съм за тебе нищо друго, освен неприятност. Колкото по-скоро се махна от тази къща, толкова по-добре. Остави ме сама!

Тя се обърна настрани и затвори очи.

Една сълза се плъзна по бузата ѝ. Нещо хладно и твърдо застана на гърлото му.

„Не плачи. Слънчев лъч помисли си той. Не ми позволявай да те кара да плачеш“

Но не каза нищо. Стисна зъби и седна до нея и нежно я привлече към гърдите си. После внимателно започна да реши дългата ѝ лъскава коса.

Тя не помръдна. Той усещаше колко напрегнато е тялото ѝ.

– Защо не ми каза, че сте живели тук?

Той чу как тя си поема дъх.

– Тинкър го е казал на Джонас. А ти не отговори на въпроса ми, Силвър.

Тя сви рамене.

– Помислих си, че това ще те накара да се чувстваш удобно.

Люс се намръщи.

– Неудобно ли?

– Тази къща беше наша. Щеше да ти бъде неловко.

Силвър беше права. Люс съзнаваше как би се чувствала тя, върнала се в къщата, където бе познала щастието и любовта, за да изгуби и двете. Мисълта го накара да се чувства наистина зле.

– Много съжалявам.

– Не трябва. Къщата изглежда чудесно.

Люс долови съжаление в гласа ѝ. В този момент разбра колко много страда от загубата на баща си.

– Ти си направила каквото си могла.

– Може би не е достатъчно. Каква полза от добрия мерения, ако не успееш?

Люс не знаеше какво да отговори. Това беше въпрос, който прекалено често си бе задавал. И тогава чу въпроса, който не искаше да чуе, въпросът, който се опитваше да скрие от себе си.

– Защо не дойде? – Сърцето му заби лудо.

Защото се страхувах да дойда.

Защото знаех, че ако дойда, няма да мога да си тръгна.

Защото си млада и порядъчна. Всичко, което аз не съм.

– Бях... зает.

– Понякога си много лош лъжец, разбойнико. – Очите на Силвър бяха потъмнели от яд и болка.

– Ако искаш да си отида, само трябва да ми кажеш.

– Не е това.

– Тогава какво?

Люс замълча и само я притисна по-силно до себе си, продължавайки да реши косите ѝ.

– Мразя те, знаеш ли това? – Гласът ѝ беше накъсан, несигурен.

– Разбира се, Слънчев лъч.

– И това, което правиш, също не ми харесва. Позволявам ти да го правиш само защото не мога да се справя сама.

– Това е единственото нещо, което мога да направя за теб – сухо отговори той.

Тя беше толкова уязвима и Люс бе уверен повече от всякога, че трябва да стои далече от нея, че присъствието му само ще ѝ донесе още болка.

През цялото време, докато реши косата ѝ, тя бе скована, вкопчила пръсти в завивките. На Люс му се стори, че в очите ѝ отново проблеснаха сълзи. Едно не що знаеше със сигурност. Вече я бе наранил веднъж. Имаше болезненото чувство, че ще я нарани отново, преди да се

почувства достатъчно добре, за да напусне Уолдън Хол.

Изминаха два дни. Брам правеше компания на Силвър, като ѝ четеше книги от богатата библиотека на Люс. Лавендър Клоуз бе нападната още веднъж, но благодарение на наетите мъже Тинкър и Джонас набързо бяха отблъснали нападателите.

Тинкър сияеше от победата. Брам дори малко завиждаше, че не бе присъствал. Силвър кимаше и слушаше разказа на Тинкър, но мислите ѝ бяха на друго място – в отрупания с книги кабинет, където един мъж със суров поглед крачеше неспокойно.

Люс не идваше при нея.

Над Уолдън Хол се спускаше здрач, когато Брам ведро ѝ пожела лека нощ и се отправи към библиотека та на Люс.

Силвър дълго лежа замислена, вдишвайки изпълнения с ухания въздух. В тялото ѝ гореше копнеж и той ставаше все по-опасен.

Стискайки зъби, тя се премести към края на леглото и се изправи на крака. Когато наметна шала си, тъпа болка проряза гърдите ѝ. Силвър изчака болката да премине и се отправи към кабинета на Люс, решена да види, преди да напусне къщата.

Трябваше да е в балната зала. Брам ѝ беше казал, че ходи там всяка вечер да се упражнява във фехтовка. Вдигнала високо свещта си, Силвър мина край библиотеката, където Брам седеше над купчина книги. И тогава видя слаба светлина да се процежда откъм южното крило.

Намери Люс в балната зала. Ризата му бе захвърлена на един стол. Бронзовото му тяло, покрито със ситни капчици пот блестеше на светлината на свещите. Той се движеше с грацията на танцьор и силата на пантера. Отново и отново смъртоносна сила на пантера. Отново и отново пробуждаше, разсичайки въздуха, отбягвайки ударите на невидим противник.

Дъхът на Силвър спря. Този човек наистина беше майстор. Сега разбра защо Брам беше толкова прехласнат след уроците му. И все пак имаше нещо зловещо у него, нещо смразяващо в яростно вперения му поглед.

Силвър още веднъж разбра колко малко знаеше за Люс.

Той се наведе и нанесе убийствен удар към сърцето на невидимия враг. Движението беше така точно и умело, изпълнено с такава безмилостна ярост, че Силвър ахна.

Люс бързо се обърна. Очите му бяха студени, а лицето – празно,

лице на непознат. За момент Силвър се почуди дали изобщо я позна.

Тя стоеше смразена, с ръка на гърдите, мислейки си, че той ще изтича и ще я прободe.

Той се намръщи.

– За Бога, какво нравиш тук?

– Ти не дойде. Чаках цял ден. Тинкър смени превръзката ми и каза, че си твърде зает, за да ме видиш. Не разбирам.

Гласът ѝ изневеряваше.

– Толкова ли е ужасяващо присъствието ми?

Тя се олюля. Пръстите ѝ стиснаха рамката на врата та.

Проклинайки, Люс се спусна към нея. Но Силвър го отблъсна.

– Sprawяя се чудесно. Правя го от години. Не си мисли, че се нужда от помощта ти, разбойнико. Никой от нас не се нуждае от нея – ядосано каза тя. – Щом се зазори, ще си тръгнем оттук завинаги. Ще те оставим на спокойствие. Няма да ти пречим да вършиш престъпните си деяния!

Сълзи блестяха в очите ѝ.

Един мускул играеше по челюстта на Люс.

– Разбира се, Слънчев лъч.

– Не ме наричай така.

Силвър почувства че гърлото ѝ гори.

– Никога повече, чуваш ли?

– Щом искаш.

Гласът му беше като коприна.

Прекалено лесно, помисли си Силвър, прекалено лесно бе да го обичаш, да се нуждаеш от него, да искаш устните и ръцете му.

– Признавам, че беше мил с Брам – продължи тя. – Той те боготвори. Хубаво беше от твоя страна да ми предложиш уроци по фехтовка. Боя се, че съм пренебрегнала много неща по отношение на брат си.

– Глупости, Брам е чудесно момче, има остър ум и е добре образован. Всъщност той знае повече за книгите ми в библиотеката, отколкото аз. Накара ме да си спомня латински фрази, които мислех, че съм забравил отдавна.

– Латински ли? Това не е обичайно за един разбойник.

Люс се прокле за тази грешка. Тя винаги го поставяше натясно, тази буйна жена с момичешка невинност и храброст на боец.

Да, колкото по-скоро си тръгнеш от Уолдън Хол, толкова по-добре. Той сви рамене.

– Приумица на мой роднина.

Силвър се вкамени.

– Още тайни? Какво ли бреме сме за теб? Ще помоля Брам да престане да ти досажда.

– Той не ми досажда, по дяволите. Нито пък ти.

Силвър се загледа в мускулестите му гърди. Капчиците пот се стичаха по тях.

Тя копнееше да го докосне, да бъде обгърната от тези силни ръце и да слуша как сърцето му бие до нейното.

Невъзможно.

Силвър поклати глава, затвори очи и се опита да прогони копнежа си. И в този момент разбра колко много го обичаше. Разбра, че това чувство никога няма да я напусне.

Болката от загубата бе повече, отколкото можеше да понесе.

Тя изохка и се олюля. Люс я улови, преди да се строполи на земята.

– Достатъчно! Отиваш в стаята и ще стоиш там, чули? Дори и да се наложи да те вържа, за да си в леглото!

Докато я носеше по стълбите, Люс се опитваше да не мисли колко топла беше и колко много я искаше, притисната до него завинаги. Продължи да се бори с чувствата си и когато с безизразно лице я положи на леглото.

Понечи да се отдръпне, но пръстите на Силвър се плъзнаха по врата му и го задържаха. Лицето ѝ беше близо до неговото. Уханието ѝ беше сладко. А меките ѝ, притиснати в него гърди...

– Недей, Силвър – каза той с дрезгав глас.

– Защо, Люс? Кажете защо?

– Защото... трябва да вървя.

Той отново видя пламъка на чувствата и топлината в очите ѝ. Точно затова не отиваше в стаята ѝ. Блакууд, разбойникът, беше достатъчно опитен, за да знае какво значи този поглед.

Пръстите ѝ се стегнаха.

– Кажете ми защо!

Той хвана ръцете ѝ, усещайки крехките кости и неравномерния пулс.

– Защо ли? Защото съм престъпник и крадец. Защо то на думата ми не може да се вярва. Защото ти не трябваше да си тук.

– Не ти вярвам.

– Недей да се заблуждаваш, Слънчев лъч. Аз съм човек с черно минало. Дори не можеш да си го представиш. Веднъж те предупредих да не ми вярваш и да не ме допускаш в сърцето си. Аз ще ти причиня само

болка.

– Не съм толкова крехка!

Очите му пламнаха.

– Може би се страхувам за собствената си сила.

– Значи ще ме изоставиш, просто така? Без обяснение?

– Нямам избор.

Тя го гледаше с гняв в очите.

– Предупреждавам те, нямам намерение да те улеснявам. Мисълта за мен ще те преследва вечно. Щом доловиш мириса на лавандула, понесен от пролетния вятър, ти ще си спомниш за мене. Ще си спомниш колко близо съм била, тук, в леглото ти.

Силвър плъзна ръка по врата му и бавно го привлече.

Близо. Още по-близо. Кръвта на Люс закипя.

– Не го прави, Силвър!

– О, не! Трябва да запомниш това... Устните ѝ се разтвориха и нежно заиграха по неговите.

Тя нямаше опит. Но, о, Господи, не ѝ трябваше да знае нищо. Люс усещаше лудите удари на сърцето ѝ.

Сърцето ѝ бе сърце на любима. Ръцете ѝ – ръце на любима. Опит не ѝ бе нужен. Тя просто го остави да чувства, че го желае. Беше топла под него. Тихите, нежни звуци, които издаваше, го караха да се притиска в нея и да вкуси този сладък копнеж.

– Спри, Слънчев лъч! – извика Люс. Кръвта му беше в пламъци. Той знаеше, че само след няколко мига няма да има сили да се отдръпне. – Не прави това!

– Ти си глупак! Как бих могла да не желая това?

– Ето защо, Силвър – прошепна яростно той. Тогава Люс я притисна към възглавницата и вкара езика си в устата ѝ. Ръцете му намериха гърдите ѝ. Само след миг те се разголиха пред очите му с вирнати и напрегнати зърна.

Тогава той ѝ показа какво значи желание. Показа ѝ как кръвта може да закипи.

– Усещаш ли сега? Разбираш ли какво ще направя? – Той отметна завивките и се отпусна върху гладкия ѝ корем, галейки тъмния триъгълник и нежните бедра.

– А тук? Какво усещаш тук, Силвър? Гореща и влажна ли си от желание?

Тя си извиваше под него, замаяна от копнеж и страст. Замаяна от любов.

– Искам те, Люс. Нека те почувствам. Докосна ме веднъж преди и накара кръвта ми да закипи. Сега ще направя същото за тебе – прошепна тя.

– Нима не се страхуваш? Има ли нещо, което да те плаши?

– Мисълта, че ще те изгубя. Мисълта, че никога няма да узная това.

– Очите ѝ потърсиха неговите, дълбоки езера, изпълнени с копнеж.

– Нека те почувствам, Люс. Нека те обичам. Само веднъж.

– Не наричай това любов, По дяволите. Ти дори не знаеш кой съм!

– Тогава ми кажи. Не, покажи ми.

Пръстите ѝ докосваха мъжествеността му нежно и подканящо. Мили Боже, той трябваше да го направи, иначе щеше да умре.

Но той не го направи.

Защото Алжир бе дал на Люсиен Деламиър суров урок.

Вместо да се потопи в тази сладка, влажна топлина, която тя му предлагаше, той се освободи от ръцете ѝ и се втренчи в нея.

– Да ти покажа ли? Много добре. Ще го направя. Гледай добре Госпожице Сейнт Клеър, и разбери защо не е трябвало да идваш тук. И защо никога не трябва да се връщаш.

Той обърна гърба си и стисна ръце пред гърдите си. И Силвър видя ясно ужасните белези, които едва бе съзряла през прозореца.

– Те ме белязаха. Аз съм един от отбраната свита на пашата. Имам достъп до двора му и дори да харема. Много малко мъже имат тази привилегия, уверявам те.

– Люс, недей!

Той се засмя грубо.

– Не ти е достатъчно? Тогава това трябва да те убеди.

Той стисна зъби, докато разкопчаваше бричовете си. Кожата му под гърдите бе прорязана от белези.

– Това е наказанието за неподчинение, Силвър. В Алжир има мъже, които добре владеят камшика. Всъщност това е най-голямото им удоволствие и са истински майстори. Всеки удар отнема по малко кожа, правейки още по-трудно заздравяването на раната.

Пръстите му се свиха от някакъв мрачен спомен.

– Убивал съм хора, Силвър. Виждал съм ги как умират в краката ми, без да ми мигне окото. И съм бил принуждаван да правя неща...

Очите му станаха сурови и неразгадаеми.

– Затова никога не ме питай защо. Просто си иди от мен и никога не поглеждай назад. Защото, ако погледнеш назад, аз може да те последвам. Следващия и път може да не съм достатъчно силен да се отдръпна.

Свещта затрепка.

По стените заиграха сенки.

Люс излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Той отиде в кабинета си. Обикновено там се успокояваше, гледайки подвързаните с кожа томове, натежали от мъдростта на вековете. Но тази вечер книгите сякаш му се присмиваха. Оправи купчината с писма. Добави вода в саксията на миниатюрна роза, поставена на един от прозорците. Почисти пращинка от главата на египетска малахитова скулптура на котка. После се приготви да умре.

Люс никога не разбра как се озова там. Час по-късно ръката му беше около вратата ѝ, без да осъзнала това. И тя беше там, пред него, нежна и изящна на лунна та светлина, надежда и магия за мъж, забравил, че тези неща съществуват.

Към него се носеше ухание. Лавандула и роза. Нейното ухание.

Господи, какво щеше да прави, след като тя си отидеше? Как щеше да живее без нея?

Нуждаеше се от топлина, от нежност. Искаше нейната топлина, нейната нежност.

Беше готов да забрави обещанието си. Главата му пулсираше, пот изби на челото му. Тялото го болеше от желание. И тогава нещо го спря.

Беше усещането за метал, студен и гладък.

Пистолетът беше в кожената чанта, праметната над черната му пелерина. Беше пистолетът, с който стреляте по хора. Същият пистолет, който може би щеше да ползва тази нощ.

Люс стоеше неподвижно, размишлявайки за миналото си.

Хладният му разум за сетен път му подсказваше че бе мъртъв за нея, че между тях имаше пропаст.

Погледна я за последен път, любувайки се на красотата ѝ. После загърна пелерината, нахлупи шапката си и тихо напусна къщата, за да търси отмъщение или смърт.

Далече, в една бална зала в Лондон, стоеше млада жена, заобиколена от нетърпеливи обожатели. Светлината се отразяваше в блестящите бижута и лъскавата коприна.

Но Индия Деламиър не се интересуваше от кавалери и танци, нито от светлините и музиката. Излезе в нощта, далеч от смеха и суетата в балната зала.

– Индия, какво ти става, момиче?

Когато девойката се обърна, лицето ѝ беше мокро от сълзи.

– Люс е в опасност, бабо. Усещам го толкова ясно този път. А аз съм тук и се губя времето в празни забавления, вместо да го търся.

Херцогиня Кранфорд стисна ръката на внучката си.

– Глупости! Всичко, което можеше да бъде направено, е направено. Брат ти си отиде! Най-доброто, което можеш да направиш е да продължиш да живееш.

– Грешииш – тихо каза Индия с поглед, вперен в нощта. В нещо, което само тя виждаше. – Той не е мъртъв. И аз ще го намеря, кълна се.

Той беше в опасност.

Въздишайки, Силвър изведнъж се изправи в леглото с потъмнели от ужас очи. Не видя нищо, което би могло да я изплаши. Стаята беше потънала в тишина, свещта отдавна бе изгоряла.

Но ужасът обвиваше сърцето ѝ като въже от лъскава черна коприна.

Люс беше в опасност, усещаше го ясно.

С разтреперани пръсти тя отметна косата си и скочи на крака. Сега разбираше всичко. Знаеше защо той криеше чувствата си и прогонваше всички. Господи, щеше ли тя някога да забрави белезите по гърба му? Сърце той се сви при спомена за тях.

А сега го застрашаваше нещо по-ужасно.

Тя трябваше да го спре по – някакъв начин.

В този момент вратата се отвори и Брам се втурна в стаята с пребледняло лице.

– Виждала ли си го?

– Люс ли? Не, не съм. Но...

– Надявах се да греша и той да е още при тебе. Че тях в библиотеката и не съм чул когато е излязъл. Ина че щях да го спра.

– Брам, не те разбирам. Кажми какво се е случило!

– Люс! Мисля, че е в опасност. Нещо ми подсказва, че този път животът му е наистина застрашен!

Силвър си спомни как изглеждаше той, когато си отиде. Погледът му бе суров и неразгадаем, гласът му е груб от безнадеждност. „Затова никога повече не ме питай защо. Просто си иди и никога не поглеждай назад.“ Глупак! Безразсъден глупак!

Силвър потърси свещ, опитвайки се да не мисли как той стои в засада и очаква поредната си жертва.

– Сигурно това е поредният обир, Брам. Такъв е начинът му на живот и той е доволен от него. Казвал го и на двама ни.

Момчето я зяпна шокирано.

– Нима не те е грижа? Ами ако не се върне? Ако умре там, в пустошта?

– Грижа ме е – тихо каза Силвър. – Дори ме интересува прекалено много. Но не можем да направим нищо. – Очите ѝ бяха тъжни. – Събери си нещата. Връщаме се в Лавендър Клоуз.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Черна нощ. Черни дървета.

Черен път, извиващ се като змия над безкрайни хълмове.

Мрак обгръщаше и душата на Люс. Беше полудял и отчаян, когато спря коня си на възвишението, което гледаше към пътя откъм Норфък.

Отвори кожената чанта и провери pistolетите, стараяйки се да не мисли за Силвър.

Така беше най-добре. Най-добре и за двамата. Не трябваше да поглеждам назад. Иначе бе загубен. Откъм другата страна на възвишението се чу чаткане на копита. След миг от мрака изникна Джонас.

– Нямам работа тук – грубо каза той. – Нито пък ти. Ако имах поне зрънце разум, не трябваше да идвам, но мисля, че нямам. Какви ще ги вършим тази нощ, Блакууд?

Люс се изпъна на седлото.

– Те пристигат от юг. Той е богат търговец от Ярмът и пътува с всичките си пари под седалката на каретата. Това е информацията ми. Един пазач язди отзад. Вътре са скрити два pistolета.

Джонас поклати глава.

– Тази работа не ми харесва. Човек да тръгне на път с всичките си пари? Ако ме питаш, това си е направо капан.

По гърба на Люс пропъзля нещо студено, но той не му обърна внимание.

– Май остаряваш вече за тази работа, Джонас. Скоро ще започнеш да виждаш духове в тъмното.

– Да, духове на разбойници, умрели, преди да им дойде времето – мрачно добави шотландецът.

Когато Люс сложи маската на лицето си, над пусто та се спусна лека мъгла. Не след дълго се чу глух кон ски тропот. Люс почувства как пръстите му започват да играят по юздите. Вълнение обземаше цялото му тяло.

От завоя се зададе тежко натоварена пътническа карета.

– Нашият търговец, надявам се – каза мрачно Люс. – И един човек я охранява. Точно както ни беше казано. Дотук информацията ми е вярна.

Джонас изсумтя зад гърба му.

– Твърде лесно, ето какво мисля.

Люс се засмя тихо.

– Започваш да мърмориш като баба, Джонас. Сложи си маската и стисни pistolета. Да, полунощ е и е време Блакууд отново да препусне из пустошта!

Мъглата се спусна на бели талази над огромните камъни, които Люс бе изтъркалял наред пътя. Кочияшът нямаше да ги забележи, докато не връхлетеше отгоре им.

Само още няколко минути, помисли си Люс. Ала някакво смъртно чувство му подсказваше, че нещо не е наред.

Той бързо прогони съмнението. Вече нямаше връща не назад. Това не можеше да е капан. Търговецът бе спирал във всеки град между Норич и Кингс Лин, парадирайки с богатството си, натрупано от търговия серни роби.

Люс с удоволствие щеше да ограби този негодник! Кочияшът видя опасността едва двадесет фута, преди да стигне каменните блокове, и стреля във въздуха, мъгла обви Люс, който се спусна към спрялата карета с насочен pistolет. С рязко движение Джонас направи знак на пазача да слезе от коня.

В същото време Люс се приближи до прозореца на каретата.

– Вън от каретата, пътнико! – грубо заповяда той. – И не ме карай да чакам!

Вратата се отвори със скърцане. Отвътре се измъкна висок мъж. Лицето му беше почти скрито от шапка.

– Направо съм отчаян, че нарушавам спокойствието ти, приятелю, но ти нахлу във владението ми и трябва да си взема данъка. Пътникът сви рамене и спокойно стъпи на земята.

– Какво, никакви протести? Никакви признаци на тревога?

Мъжът отметна връхната си дреха, откривайки широки гърди и силни бедра. Люс се намръщи с нарастващо безпокойство.

– Колко пътници има вътре?

Никакъв отговор. Търговецът вдигна рамене и кръстоса ръце пред гърдите си.

Люс се огледа. Наоколо бе тихо и спокойно. После изгледа кочияша.

– Хвърли оръжието, човече!

Кочияшът изруга, но се подчини. Тежък мускет падна на земята и накара конете да се изправят на задните си крака.

Люс усети, че очите на търговеца се впиват в неговите. Не му харесваше този напрегнат поглед. Имаше не що в него...

Изведнъж пътникът захвърли дрехата си на земята и преди Люс да

се усети, изби с крак пистолета от ръка та му. Той отскочи назад и изтегли рапирата от ножницата. Търговецът зае позиция, готов за битка. Лицето му бе в сянка.

Люс присви очи. По дяволите, нещо наистина не беше както трябва.

– Това беше смъртоносна грешка, приятелю – изръмжа той. – Още едно движение и ще усетиш стоманата между ребрата си.

Търговецът само се изсмя и отново светкавично вдигна крак. Този път Люс едва успя да го избегне. Той ловко се изви, приклегна, а после се хвърли напред и нанесе удар. Върхът на рапирата му бе до сърцето на търговеца.

Но вместо молби, които Люс очакваше да чуе, жертвата му просто и се засмя.

– Колко ободряващо, нали? Но ти не би наранил стар приятел, нали?

Този глас!

Очите на Люс се разшириха. Спомените нахлуха в главата му. Спомени за други яростни разпри под средиземноморската луна, докато палубата се люлееше под тях.

– Конър? Конър Маккинън? Мили Боже! Нима това си ти?

– Че кой друг? – отвърна пътникът. – Изминах много мили, за да издиря прочутия разбойник, известен като Блакууд.

– Изглежда, си го намерил, мошенико! Значи всички тези приказки за десетте торби със злато, скрити под седалката, са били лъжа?

– Боя се, че е така – спокойно каза Маккинън. – Какво, по дяволите, можех да направя? След краткото ти предизвикателно съобщение в Лондон, няхах друг начин да стигна до тебе, освен да оставя алчността ти да те доведе при мен. Измислих историята с търговеца и съм доволен, че свърши работа. – После мъжът добави тихо:

– Имам новини за теб и те не търпят отлагане. Трябва да говорим.

Люс се намръщи.

– Тук не е място, за разговор. Боя се, че и други вървят по стъпките ми. Джонас – извика той, – пусни кочияша и пазача да си вървят. Нашият пътник няма да се нуждае от тях тази нощ.

След няколко минути мъжете си бяха отишли, твърде щастливи, че са се качили отново на каретата и препускат в нощта.

– Безразсъден, както винаги – каза Люс на приятеля си. – Можех да ти прережа гърлото.

– Не и преди да съм ти счупил ръката, разбойнико. Или да съм ти

смазал крака, а може и двата.

– О, да, тези твои източни бойни изкуства. Дяволски полезни са в някои случаи, но не и срещу стоманата ми.

Конър Маккинън само се усмихна.

– Някой ден ще опитаме. Но засега е по-добре да се махаме оттук.

Люс кимна.

– Ще се отправим на запад, но ти ще трябва да вървиш пеша. Конят ми няма да издържи и двама ни. Ти винаги си бил здравеняк, Маккинън.

– Ще бъде удоволствие за мен да повървя. Дори ще се движа по-бързо от коня ти.

И той се понесе към обвитите с мъгла хълмове.

Люс поклати глава. Този човек бе наистина загадка. Изглежда, винаги се появяваше, когато най-малко го очакваха и най-много се нуждаеха от него. Беше посветен в бойните изкуства на манастира Шаолин в Китай. Говореше се, че е един от малцината чужденци, които са били допуснати там.

Люс му дължеше живота си. Маккинън бе успял да го измъкне от двореца на пашата в Алжир и да го скрие във фургона си, пълен с китайски билки и чай, които доставяше в двореца.

В продължение на два часа Люс и Джонас бяха стояли под грубото платно, а хората на пашата преглеждаха стоките. После Маккинън бе извел Люс на свобода, спасявайки го за трети път този ден, тъй като пашата бе открил, че е избягал най-ценният му роб и бе обърнал целия град да го търси.

Но това не бе помогнало. По това време Люс беше на пристанището, скрит на борда на кораб от флота на Конър.

Да, мъжът беше загадка. Обожаваше да бъде там, където най-малко го очакваха. Люс видя как главата на Конър изчезна в една в падинка зад хълма. Та той дори можеше да стигне в Уолдън Хол преди него.

Раната на Силвър леко пулсираше, когато скочи от двуколката. Лавандулата сияеше на лунната светлина. Тя вдъхна чистото, свежо уханье, отново пленена от красотата на Лавендър Клоуз.

Но гледката на разцъфналите поля и ограждащите ги бели и червени рози не донесе на Силвър обичайното спокойствие. Тази нощ тя усещаше празнота, болка и неспокойствие, които щяха да я терзаят вечно.

Брам загрижено я докосна по рамото.

– Сил, добре ли си? Изглеждаш така, като че ли си видяла призрак.

Беше, разбира се. Беше видяла дългите и празни дни, които се простираха пред нея. Беше видяла болката, която нямаше да изчезне до края на живота ѝ.

– Добре съм, Брам – отговори тя, опитвайки се да не мисли за мъжа с кехлибарени очи. Изпъна рамене и заизкачва възвишението. – Хайде да намерим Тинкър. Искам да разбера какви са щетите този път.

Той дойде отново днес.

Зададе много въпроси и дори направи голяма поръчка за парфюм. Изглеждаше много честен. Да, той беше много добър.

Но аз не му вярвам.

Бог да ми е на помощ, вече на никого не вярвам. Не и след като писмата започнаха да пристигат всеки ден.

Те заплашваха мен. Сега заплашват децата ми.

Скъпа Сузана, ако прочетеш това, знай защо изпратих тебе и Брам при чичо ти Арчибалд. Не е това, което си си помислила. Само исках да ви предпазя.

И аз ще ви предпазя. Трябва да го направя. Въпреки че парите сега са почти на изчерпване...

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

– И така, какъв вятър те е довел в пустата земя по сред нощ, рискувайки гърлото ти да бъде прерязано от най-известния норфъкски разбойник?

По лицето на Конър бяха избили капчици пот. Двамата с Люс бяха прекарали половин час в упорита тренировка с шпага. Никой не беше победил, макар Люс да не бе в добра форма заради раната.

Сега стояха на верандата, гледайки към тъмните морави на Уолдън Хол.

– Новини – каза Конър. – Новини, които не могат да чакат завръщането ти в Лондон.

Люс отметна назад дългата си черна коса, усещайки как го обзема напрежение. Опита се да забрави самотата, когато откри, че Силвър си е отишла заедно с Брам.

Не беше негова работа, каза си Люс. Беше я предупредил, че трябва да си иде. Всъщност беше ѝ наредил да си върви.

Но Люс откри, че заминаването ѝ го бе направило самотен, без значение колко упорито се опитваше да потиска чувствата си. И както Силвър му бе казала, сега той беше връхлетян от спомени: тя в леглото му, устни те ѝ отворени за неговите, уханието на лавандула по кожата ѝ.

Знаеше, че тези спомени винаги ще го съпровождат. Но той прогони болезнените си мисли. Сега по-важно от всичко бе клетвата, която беше дал в Алжир.

Той погледна приятеля си, спасил живота му преди около две години.

– Бързо действаш. Изпратих съобщението си едва миналата седмица. Какво успя да откриеш?

– Боя се, че си прав. В Адмиралтейството се крие предател. Подочух нещо от един приятел, който е на висок пост във флота. Веднъж му направих дребна услуга и той бе много щастлив да отговори на няколко въпроса.

– Дребна услуга – каза Люс и се усмихна мрачно. – Понеже те познавам, Маккинън, мога да кажа, че поне си спасил живота му. Не, нямам намерение да си пъхам носа. Само искам да знам какво си разкрил.

– Някой наистина доставя информация на пашата на Алжир, точно както подозираше. Но мрежата е много по-широка, отколкото си

мислеше. Чрез пашата информацията се пренася до всички княжества в Тунис и Мароко, от Гибралтар до залива на Сирия. Това трябва да е човекът, който е наредил да те отведат на затворнически кораб и да те предадат на корсарите. Човекът е дяволски прецизен. Отбелязва датите на отплаване, маршрутите и пристанищата, където се спира. Но най-чудовищно от всичко е подробният списък на пасажерите, с който престъпникът снабдява пиратите. Той им дава всичко, включително подробното описание на пасажерите, вероятните бижута и богатство, скрити у всеки един. Дори предлага колко откуп да вземе от всеки затворник. Сформирана се специална комисия, която да разследва случая. Така ми казаха.

Люс почти не чу последните думи. Яростта го заливаше като ледени вълни. Беше подозирал това, разбира се. Беше живял, дишал и спал с подозрението през последните години през бурни нощи и мрачни дни на мъчение.

Най-накрая беше отстъпил пред предложението на пашата, когато Джонас умираше от треска.

Тогава Люс се бе съгласил да обучава подобни хора от личната охрана на пашата в изкуството на меч. Като благодарност за това бяха му предложили омразната татуировка, която сега бележеше горната част на ръката му.

В зноя на онази нощ Люс се бе заклел да разруши цялата пиратска система, да унищожи този, който тайно доставяше информация от Адмиралтейството в Лондон.

Сега, когато това подозрение бе потвърдено, оставаше да се разкрие само един факт.

– Кой? – настоя Люс с дрезгав глас. – Кой е той?

– О, ето тук е ключът на загадката.

Конър Маккинън наблюдаваше приятеля си през полустиснати клепащи. Видя яростта, която гореше от кехлибарените му очи.

– Моите източници казват, че Адмиралтейството търси предателя, но досега усилията са били напразни. Много е умна малката ни рибка.

– Нищо ли не насочва към самоличността на шпионина?

– Нищо, което да разкрие. Трябва да разбереш, че Адмиралтейството си има своите проблеми. Корупция, прахосничество и екстравагантност. Разбираемо е, че то не желае да показва кривите си ризи – не и докато не е сигурно в самоличността на предателя.

– Което означава, че не съм по-близо до отговора отпреди!

Люс заби юмрук в стената и изруга.

– Не съвсем. В джоба си имам списъка на най-подозрителните

лица. Всички те са мъже, натрупали огромно състояние през последните две години – пари, които не е възможно да са придобили законно.

– Но как ги откри?

– Не е толкова трудно. Познавам банкери, занимаващи се с лични сметки в Генуа и Венеция, дори в Алжир. Мисля, че списъкът ще ти се стори доста интересен, тъй като източниците ми потвърждават, че някои от тези сметки принадлежат на хора от Адмиралтейството.

Люс се усмихна мрачно.

– Колко ти струваше тази информация, Маккинън?

Приятелят му вдигна рамене.

– По дяволите, Кон, как изобщо бих могъл да ти се отплатя? Къщата ми, имението, всичко е твое. Всичко, което видиш, е твое. Само да мога да откроя копелето, което ме продаде в робство и продължава да продава още нещастници всеки ден.

Русокосият гигант нацупи устни.

– Чудесно място. Предложението ти ме заинтригува. Предполагам, че нямаш намерение да захвърлиш и Суолоу Хил?

Люс се вкамени.

– Мисля, че няма да говорим за това. Приятел си ми и винаги си бил такъв. Ти спаси мен и Джонас от смърт, но със Суолоу Хил е приключено. Животът приключи за мен. Трябва да запомниш това.

– О, направо се разтреперах, лорд Данууд. Ама на истина!

– Негодник! Няма никакъв лорд Данууд! Повече не!

– Както кажеш – спокойно каза Конър. И да не чувам повече за пари. Предпочитам да знам какви тайни криеш. Навсякъде, където минах, слушах единствено за великите приключения на Блакууд. Чух също така за тревожната случка пред „Грийн Ман“. Да не би сега да си принуден да отвлечаш партньорките си в леглото?

Люс изруга.

– Значи такива приказки се носят? Мътните да го вземат, надявах се тя да избегне това.

– Тя?

– Една... съседка. Тя притежава лавандуловите полета, които граничат с Уолдън Хол. Дяволски изкусителна жена!

– Разбирам – хладно каза Маккинън. – Но възможно ли е в тази стая да ухае на „Милфлорс“? Бих се заклеял, че е така, ако не знаех, че за голямо съжаление този парфюм не може да се намери от няколко години. Познавам жени, които биха били изключително благодарни на мъжа, снабдил ги с поне едно шишенце.

– „Милфлорс“ е. Бащата на госпожица Сейнт Клеър е сътворил парфюма, но е отнесъл формулата в гроба. Мисля, че сега Силвър има единствената останала бутилка.

– Силвър? Какво страшно име. И тази жена сигурно кривогледа, грозна, зла и нахална.

– Как ми се иска да беше така – промълви Люс. – е, тук грешиш. Силвър Сейнт Клеър е красива, храбра и засмяна. Истинска немирница.

Конър присви очи. Приятелят му най-после се бе предал? Добре, добре. Но дали жената знае? – питаше се Конър.

Реши да разбере каква е работата независимо дали на Люс му харесваше, или не. Той заслужаваше да бъде щастлив.

– Заинтригува ме, приятелю. Ще ми бъде ли позволено да изкажа уважението си на хубавата дама?

За миг Люс стисна пръсти, после сви рамене.

– Тя едва ли е под мое разпореждане. Само съседка. Ако ти харесва да я преследваш, не ми е работа. Очаквам обаче тя да има достатъчно разум, за да не се под даде на медените ти лъжи.

– Противопоставянето винаги прави преследването много по-приятно.

Люс се обърна. Лицето му бе сурово.

Ето откъде духа вятърът, помисли си Конър. Да, и двамата се нуждаеха от грижите му. За щастие имаше на разположение седмица, преди търговските дела да го призват.

Конър откри, че доста се харесва в ролята на сватовник.

– И кога ще имам удоволствието да се запозная с този образец на съвършенството?

– Утре. Вдругиден. За мен е без значение. Нямам намерение да те придружавам. Единствената ми грижа е открия предателя и да се погрижа и последният дъх да излезе от лъжливата му уста

– Откъде започваме? – попита Конър.

Люс го погледна учудено.

– Ние?

– Сигурен съм, че точно това казах.

В гласа на Конър се долавяше стоманена твърдост.

– Дяволите да те вземат, Маккинън. Не ме ли чу какво ти казах?

– Винаги съм имал проблеми със слуха.

– Нима? Преди да приключим, ще се наложи да се сблъскаме с много опасности. Боя се, че този човек е майстор на измамите.

– Съвсем сигурен съм, глупако!

– Тогава ти благодаря за помощта. Ще изуча твоите източни бойни умения, най-вече дяволския начин, по който нанасяш удар с крак. Първо искам да погледна списъка ти. После, мисля, да посетим Кингсдън Крос. Там има стара мелница. Нещо ме кара да надникна в нея.

Вече се разсъмваше. Люс се загледа в далечината. В очите му се четеше решителност.

– Звучи страшно интригуващо. Кога тръгваме?

– Прекалено късно е да започнем сега. Ще тръгнем, щом изгрее луната. Имам план на сградата. Подозирам, че там се укриват част от доставките.

– Но щом знаеш мястото, трябва да знаеш и собственика.

– Не за нещастие. Този човек има някакъв таен вход, тъй като никога не го виждат да влиза или да излиза. Но скоро ще го имам, гарантирам ти.

Конър се усмихна.

– Колко си находчив!

– Блакууд се старае. В края на краищата трябва да защитя репутацията си.

– Репутация, която става все по-добра. Започвам да разбирам защо. Много добре, какво ще кажеш за още един рунд преди да се оттеглим?

Люс се усмихна накриво. Опита се да не мисли за болката, която бе видял в очите на Силвър, преди да тръгне. Опита се да не си спомня зноя на устните ѝ, копринената красота на гърдите ѝ под тръпнещите от болезнен копнеж пръсти.

Със същия успех можеше да се опита да не диша.

Докато се разсъмваше и бледата светлина се промъкваше през широките прозорци на Уолдън Хол, Люс се стараеше да прогони мрачния израз от лицето си.

Поне си мислеше, че го прави.

Но Конър Маккинън не се заблуди нито за момент.

Сър Чарлз Милбанк ругаше ядно, дърпайки жилетката си, като се взираше в брандито, разляло се от чашата му.

Дяволите да го вземат, беше почти на зоряване! Защо този човек винаги го караше да чака? Но той знаеше защо.

За да го принуждава да се поти, ядосано си мислеше Милбанк. За да го изплаши до смърт, докато го накара да запълзи в краката му.

През мъглата от тютюнев дим в задните помещения на „Грийн

Ман“, сър Чарлз видя приближаващата се висока фигура. Сърцето му заудря като чук при вида на проблясващата златна обица на ухото на мъжа. Загърнатия в плащ посетител се движеше в абсолютна тишина. Той се наведе над масата, без да седне.

– Какви новини си ми донесъл, англичанино? Ти взе моето злато и сега очаквам свършената работа.

– Ами още малко. Почти съм открил скривалището на Блакууд.

– Почти ли?

Лицето на сър Чарлз почервения.

– Още един ден и работата ще стане. Ако ли не, примамката ми ще бъде момичето на Сейнт Клеър. Тя ще ми го доведе, да я вземат мътните. И после аз ще ви го довлека точно както съм обещал.

На устните на чужденеца се появи тънка усмивка.

– Надявам се заради тебе, ferenghi, че това ще стане. Нямам милост към тези, които ме предават.

Милбанк се прокашля, треперещ под този студен поглед. Опита се да не гледа странния пръстен на мъжа. Той имаше фигура на диво животно, а зелените му очи бяха достойни за крал. Надявайки се да разсее неприятното чувство у чужденеца, той смени темата.

– Но защо Блакууд? За какво ви е този разбойник?

– Защото така ми харесва. Този човек някога беше под мое попечителство, но ми избяга. Той е единственият, който е успял да направи това – отговори мъжът. Тъмните му очи станаха по-сурови. – Единственият човек, който е все още жив, имам предвид. Но той ще плати за предателството си. Преди да съм приключил, ще ме моли да ускоря смъртта му.

Англичанинът потрепери.

– Е, късно е. По-добре да тръгвам. Имам да уреждам някои неща, преди да падне нощта.

Мъжът се усмихна хладно.

– Гледай да ги уредиш. И внимавай, англичанино. Превръщам се в опасен враг. Ще бъде жалко, ако се наложи да вкусиш отмъщението ми. Сега ме остави и се захващай с работата си.

Милбанк не дочака следваща покана. С побеляло лице той се запрепъва и почти избяга от задимената стая.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Слънцето вече бе високо, когато Силвър се събуди отне спокойния си сън. Раната малко я наболяваше, но силите ѝ се бяха възстановили. След като се облече, тя наметна един шал и се отправи към лавандуловите полета, надявайки се да намери покой.

Изминаха часове, но тя не можеше да забрави отчаянието по лицето на Люс, когато излезе от стаята ѝ в Уолдън Хол.

Здрачът я свари също толкова неспокойна и объркана, колкото бе при завръщането си в зори.

Лошото бе, че нямаше какво да прави. Тинкър и Брам бяха прогонили нападателите. Междувременно бяха свършили всичката неотложна работа, дори бяха излъскали къщата до блясък. Имаше прекалено свободно време и мислите ѝ отново отплуваха към мъжа с кехлибарените очи. Дали се беше прибрал в Уолдън Хол с натезали от злато джобове или някой от хората на съдията бе изпратил куршум в сърцето му?

Не можеше да понесе мисълта за това.

През напрегнатите няколко дни Силвър не бе имала възможност да отдели време за дневника на баща си, но сега го измъкна от скривалището му. Имаше да прочете още много страници. Щеше да го направи навън, на хълмчето, което баща ѝ обичаше най-много. Може би в тях беше ключът към смъртта му.

Тази вечер беше рожденият ти ден, Сузана. Колко много приличаше на майка си в радостта си! След като ти си легна, аз излязох навън и наблюдавах как луната сипе среброто си над лавандуловите поля. Дванадесетата нощ от петия месец. Важна дата, чието значение още не мога да ти разкрия. Но добре обмисли това, дъще моя. Ако обичаш моята ферма, ако обичаш моите полета, значението рано или късно ще ти се изясни. Не се осмелявам да кажа повече, в случай че този дневник попадне в неприятелски ръце.

Ако тоша не стане и сега ти четеш тези думи, Сузана спомни си рождения си ден. Помисли добре. Отговорът ще дойде сам.

Силвър въздъхна и остави дневника да падне в скута ѝ. Облягайки глава на грубия ствол на дъба зад гърба си, тя се загледа в нощното небе. Дванадесетият ден на петия месец. Какво можеше да означава това?

Рожденият ѝ ден, да, но какво друго се криеше зад това? Тя тръсна глава. Да не би умът на баща ѝ да се бе помрачил в последните му дни? Дали той просто не бе станал меланхоличен, убеден, че всяка сянка е враг? Не можеше да повярва.

Силвър поседя още малко на хълма в тишината на вечерта. Огледа лавандуловите полета, после вдигна поли и се изправи на крака.

Тази вечер нямаше да намери отговора.

Когато се върна в къщата, Тинкър я очакваше.

– Видя ли го?

– Него?

– Онзи разбойник, разбира се. Седи под онзи дъб на хълма вече час, че и повече. Помислих си, че е някой от онези негодници, дошли да свършат някоя поразия, но не бе така. Когато отидох да проверя, видях, че е Люс. Просто зяпаше небето.

Силвър усети забързаните удари на сърцето си.

– Мисля, че му харесва мириса на лавандула. Или просто обича да гледа небето нощем.

Тинкър изсумтя.

– Той си има нощно небе, което може да си гледа от хълма на Уолдън Хол. Не, мисля, че толкова се е отнесъл, колкото някой друг, чието име мога да спомена. – Стариият слуга сви рамене. – Няма нужда да ми се мръщиш, Силвър Сейнт Клеър. Не ми е работа, ако вие двамата сте решили да се помайвате. Ама изобщо не ми е работа!

С тези думи стариият човек се обърна и се запъти към склада, мърморейки под нас.

Пет минути по-късно Брам я настигна на предната веранда.

– Видя ли го? – нетърпеливо попита той. Силвър въздъхна.

– Не, не съм го видяла, въпреки че ми докладвате през пет минути.

– Но какво нрави Люс там горе? Седи под онова дърво вече цял час.

– Мисля, че му харесва гледката. Брам я погледна с недоумение.

– Ако питаш мене, той е луд. Всъщност отнася се и за двама ви! Ако така се държат възрастните, по-добре да си остана момче. Може би, ако имам късмет, никога няма да порасна.

После той се отпрати към стаята си, оставяйки Силвър, изпълнена с любопитство.

Накрая любопитството ѝ надделя.

Тя се обърна бавно, а очите ѝ потърсиха големия дъб на върха на хълма. След миг го видя точно там, където той беше казал Тинкър.

Триста дяволи, какво правеше този човек там? Кое му давеше

право да идва тук да я безпокои, особено след като я беше изгонил от Уолдън Хол? Силвър изпъна гръб. Ще го изгони от земята си, ето какво ще направи! И после ще го забрави. Веднъж за винаги щеше да го изхвърли от ума си.

Но докато се изкачваше по хълма, сърцето ѝ биеше лудешки. Имаше толкова много неща, които искаше да му каже и толкова много въпроси, които искаше да му зададе. И въпреки това нещо я възспираше.

Преди Силвър да заговори, той вдигна ръка.

– Не, не ми казвай – каза той с нисък и груб глас. – Господарката на имението е дошла да ме изгони. Но откъде мога да знам коя е тя?

Силвър го чу как си поема дълбоко въздух.

– Защото около нея като пролетен вятър се носи уха ние на лавандула. А ето го и уханието на рози. Тя носи кашмирена шал. Откъде знам ли? От слабия мирис на пачули, в което винаги са опаковани индийските шалове.

Той бе изпънал крака. Гледаше втренчено небето и не се обърна към нея.

– Няма ли да оцениш умението ми?

Силвър го изгледа заплашително с ръце на кръста.

– Ти си пил!

– Не много, Слънчев лъч. Не и толкова, че да има значение и да ми помогне да забравя. Но не може ли човек да си пийва Поне малко? Първо сприхавият ти прислужник дойде да ме надзирава, после тук се мотаеше твоят брат. Кой друг ще изпратиш? Кромуюел ли?

– Може би ще го направя! Може хубавичко да си поговорите като куче с куче!

Но когато Силвър видя колко е напрегнат, ядът ѝ се стопи.

– Разбира се, че са дошли да проверят какво става – тихо каза тя. – Безпокоят се за тебе.

– Не ги искам – дрезгаво заяви Люс. – Въобщо. Хората, които се грижат за мен... страдат.

В очите на Силвър бликнаха сълзи. Тя се отпусна до него на земята.

– Къде е?

– Кое?

– Проклетата бутилка, от която пиеш.

– Не знам за какво говориш.

Тя протегна ръка по-край него, тършувайки в тъмно то. Ръката ѝ докосна рамото му, бедрото ѝ се допря до неговото.

Люс се вкамени.

– Лоша идея, Слънчев лъч. Дяволски лоша идея.

– О! И защо?

– Не съм направен от камък. Мъртвопиян съм всъщност. Тази нощ не ставам за компания.

Силвър не му обърна внимание. Намери бутилката и я издърпа от ръката му. След като я гледа известно вре ме, тя я вдигна към устните си.

– Какво правиш пък сега?

– Искам да разбере какво значи да си мъртвопиян – спокойно каза тя. Брендито приятно затопли гърло то й. – Всъщност усещането е доста приятно.

– Ще го направиш само през трупа ми!

Тя отпи отново.

– Дай ми това!

Силвър се извърна, стискайки бутилката.

– След минута, може би. Ти едва ли имаш нужда от нея. Пил си достатъчно.

Тя решително отпи още веднъж, след което се излегна на тревата, подпирайки с ръка главата си. Люс намръщено я погледна.

– Не мисля, че това ми харесва. Защо просто не си тръгнеш?

Силвър отново отпи голяма глътка точно преди Люс да успее да вземе бутилката.

– Стига толкова, немирнице. Не си свикнала с това и ще ти си завърти главата.

– Вече се върти. Усещането е наистина приятно – каза тя. После легна на гръб и откопча едно копче на блузата си. – Нямах представа, че е толкова топло. И защо звездите са се разтанцували така?

– Изобщо не танцуват – отсече Люс и вдигна поглед нагоре. После погледна Силвър и поклати глава. – Май ти дойде много, момичето ми.

Сливър повдигна рамене.

– Много са хубави, като се движат в тези малки кръгчета. – Тя погледна Люс и вдигна ръка към лице то му. – Ти също, разбойнико – нежно прошепна тя.

Силвър усети как мускулите по челюстта му заиграха.

– Не трябваше да си тук, скъпа. Тинкър ще ми одере кожата.

– Тинкър ми каза, че си тук. Брам също. Всъщност и двамата ме сметнаха за безсърдечна, защото не съм дошла при теб веднага.

– По-добре безсърдечна, отколкото с разбито сърце – грубо заяви Люс. – Не съм добър за тебе. Не съм добър дори за себе си. – Той се

загледа далеч над тъмните хълмове. – Тази вечер тръгнах след човека, който ме изпрати в Алжир, знаеш ли това? Проследих го до старата мелница близо до Кингсдън Крос. Почти го бях пипнал, но се забавих само секунда и той ми се изплъзна. Знаеш ли защо бях толкова бавен? Защото долових уханието на орлови нокти и си помислих за теб, дяволите. Това ме накара да си спомня много неща. Точно както ти ми каза. Но аз не мога да си позволя това, Силвър. Сега не мога да бъда друг освен силен, хладнокръвен и жесток. Не мога да бъда друг, без да наруша клетвата, която дадох преди пет години. – Той се изправи на едно коляно с решително лице.

– Ето защо си тръгвам. Заради себе си, не заради теб. Искам да разбереш това.

– Но ти си пиан? Как ще намериш обратния път?

Люс мрачно се засмя.

– Не съм пиан. Слънчев лъч. Излъгах те, за да те накарам да избягаш. Глупаво, разбира се. Трябваше да се сетя, че нищо не може да те уплаши.

– Колко интересно – тихо каза Силвър, – тъй като аз не съм пиан. – Ръката и се спусна по-надолу, освобождавайки и второто копче на блузата. – Ни най-малко...

Очите на Люс се впиха в ръката ѝ, в дантелата, развявана от вятъра, в бледата кожа, която блестеше отдолу.

– Недей, Слънчев лъч.

Разкопчано бе и третото копче. Сърцето на Люс блъскаше в гърдите му.

– Дяволите да те вземат, Силвър, не го прави? Не съм от камък!

– Кълна се, че не си. Вече знам, че си нежен и страстен – каза тя с дрезгав глас.

Топлина нахлу в тялото му. Трябваше да си тръгне. Трябваше да бъде твърд. Трябваше да я забрави – за нейно добро.

Но не можеше да помръдне. Парализиран, той наблюдаваше как пръстите ѝ се спускат към четвъртото копче.

– Възможно ли е да се опитваш да ме прелъстиш, Сузана Сейнт Клеър?

– Отчаяно се надявам да го направя – отвърна тя. Очите ѝ проблясваха на лунната светлина. – Успявам ли, разбойнико?

Твърде сполучливо, отчаяно си помисли Люс, докато мъжествеността му се надигаше и го обливаха нови топли вълни. Прекалено сполучливо.

– Ни най-малко – изтена той, молейки се тя да не усети лъжата в гласа му. – Блакууд е твърде закоравял грешник, че да се хване на такива трикове.

Люс усети как през нея премина трепет и това го на кара да скърца със зъби. Но не можеше да си позволи да бъде мил. Някой ден, когато та се омъжеше за някой знатен мъж, щеше да му бъде благодарна.

Мисълта затова направо го смрази.

Ръцете му се свиха в юмруци.

– А може би не прелъстявам Блакууд – прошепна Силвър. – Може би прелъстявам тебе, спокойния мъж, който крие болката си дълбоко в себе си, мъж чиято чест го кара да се чувства обезчестен. – Гласът ѝ секна. – Тебе искам, Люс. Само тебе. Защо не можеш да го разбереш?

Люс чу зад себе си вятъра, който се носеше над лавандуловите поля и се промъкваше през розовите храсти. Звукът се смеси с тихата въздишка на Силвър.

И той разбра, че е предаден. Жената, вятърът и красивата нощ започнаха заговора си срещу него в момента, в който Силвър седна.

Бялата дантела се разтвори, разкривайки извивките от слонова кост и ред трескавия му поглед.

Чувстваше се безпомощен, съзнавайки, че губи бит ката.

Люс реши, че има само един начин да я спре. Свали ризата си, впил суров поглед в Силвър. Единствената му надежда бе да я уплаши.

– Ще те заболи, Силвър. Доста може би. Винаги боли първия път.

– О, едва ли ми е първи път – каза тя с прегракнал глас. – Имала съм дузина мъже.

Устните му се изкривиха.

– Дузина ли?

– И повече! Не се безпокой, че можеш да ме нараниш.

– Разбирам – каза тихо Люс и плъзна ръка по нежните извивки, открити от дантелата. – И те са те докосвали тук? По този начин?

Тя въздъхна, вече жадна за него.

– Разбира се.

– И... на тебе ти хареса?

– Мисля, че беше доста приятно.

Пръстите му се разтвориха и устните му се притисна ха в нейните.

– Люс!

– И това ли ти беше приятно?

Силвър преглътна.

– Да, да...

Люс започна да си играе с гърдите ѝ, докосвайки ги с език. Тя неспокойно се заизвива под него.

– И всички тези мъже са правили това с тебе, Слънчев лъч, така ли?

– Разбира се – почти изстена Силвър.

– Разбирам – мрачно каза Люс. С едно бавно движение той обхвана полите ѝ и ги вдигна нагоре.

– Какво правиш?

– Каквото прави всеки мъж, когато доставя удоволствие на жена.

Би трябвало да знаеш това.

Силвър прехапа устни.

– Е, да, разбира се, че го знам. Просто ти ме изненадваш. Ръцете ти. Много са големи.

– Не само ръцете ми са големи. Слънчев лъч – мрачно каза Люс. – Но ти знаеш всичко за това, тъй като си изпитала мъжката страст.

Нямаше намерение да бъде мил нито секунда. Не можеше да си го позволи, защото щеше да се провали. Плътна ръце по копчинените ѝ бедра, търсейки топлината между тях.

Когато я намери, тя потисна един вик.

Но той не обърна внимание на задъханите ѝ стонове, на трескавите ѝ движения, бавно разделяйки нежната кожа, която приветстваше интимните му ласки.

– Погледни ме – рязко каза той. – Аз съм изменник. Слънчев лъч. Предател съм на страната си, на име то си и на собственото си сърце. Погледни ме и ми кажи как ще се почувстваш, ако обичаш един изменник. Може би това ще те накара да промениш намеренията си.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Силвър не отговори. Мили Боже, тя не можеше да отговори. Не и когато желанието изгаряше тялото ѝ и я заливаше с огромни тъмни вълни.

Изменник ли?

Не го вярваше. Човек с такова чувство за чест не можеше да бъде изменник.

– Не ти вярвам.

Люс мрачно се засмя.

– Ще ми повярваш

Той пое зърното на другата ѝ гърда, галейки го с език.

Силвър се изви. Раната ѝ пулсираше, но не я беше грижа. Отказваше да повярва, че той е предател!

В същото време не можеше да му каже истината. Ако той знаеше, че е първият мъж, който я докосва, щеше да спре, щеше да избяга зави-наги. И тогава тя никога нямаше да познае красотата на това докосване.

Но Силвър почти се издаде, когато пръстите на Люс се промъкнаха между копринените къдри.

– Изплаши ли се, сладка моя? Добре, защото аз искам да те изплаша.

Изплашена ли? Не беше това. Чувстваше се странно. Горещината. Брендито. Пулсирането на кръвта ѝ.

И мъжът. О, да, мъжът преди всичко.

Той вече притежаваше сърцето ѝ. Трябваше да пази в тайна това от него. Той не би по-искал любовта ѝ, нито друго нежно чувство.

Силвър не откри сърцето си.

– Трябва ли да бъда изплашена?

– Трябва. Тази нощ ти омагьоса разбойника, не джентълмена, не кавалера, а закоравелия престъпник, който няма милост към никого. Не се ли боиш?

– Не – отвърна тя. После прокара ръка по белези те на гърба му. – Не и от теб. Не и от това. Това са белези на воин, знаци на честта. Защо да ме плашат?

Люс затвори очи. Не, нищо не би я уплашило. Трябваше да го знае.

Тя беше толкова близо. Един бърз тласък и щеше да бъде негова, стегната и влажна. Тя щеше да го приветства, знаеше го. Беше

почувствал напрежението ѝ и знаеше, че щеше да го сграбчи, когато дойдеше при нея. Той усети как по челото му се стича пот. Не, не можеше да направи това с тази жена. Но не можеше и да се отдръпне. Не още. Не и преди още веднъж да усети сладкия ѝ огън. Навлезе по-дълбоко в нея, усещайки трепета ѝ с умелите си пръсти.

– О, не! О, Люс, не мога!

Тя се изправи със зачервено лице, отдала се на удоволствието, което я разтърсваше.

Толкова е красива, помисли си Люс. Можеше да я държи така вечно. Нейната искреност и готовност да се отдаде го накараха да забрави за Алжир. Усети как губи контрол. Никога преди не бе познал подобно желя ние и не бе изпитал такова горчиво съжаление.

Защото Алжир наистина съществуваше. Беше убивал хора и не бе обръщал внимание на съвестта си. Трябваше да го прави, за да оцелее. После бяха дошли жени те. Твърде млади. Когато пашата бе видял членът на Люс, се бе изкикотил и бе наредил чуждоземният затворник да се съвкупява с непокорните жени за наказание.

И след ударите с камшика той се бе съгласил.

За да оцелее беше правил това, което заповядваше пашата. Сега беше изменник на страната си и на себе си. Нищо не можеше да промени това.

– Не Люс, а разбойникът е пред тебе тази нощ. Аз съм убивал хора, Силвър. Нареджали са ми да взимам жени, дори ако не са желаели това.

Изведнъж той се изправи на крака.

– Къде отиваш, Люс?

– У дома, където трябваше да си стоя. Далече от те бе. Не се опитвай да ме спреш.

И тогава зад гърба му се чу изсракване. Люс се обърна и видя блеснал на лунната светлина пистолет.

– По дяволите, какво възнамеряваш да правиш с това?

– Възнамерявам да променя нещата, разбойнико! – Очите на Силвър се присвиха. – Да започнем с ботушите ти. Свали ги – рязко заповяда тя.

Една вена заигра по челото на Люс.

– Проклет да съм, ако го направя!

– Както искаш – каза Силвър и насочи пистолета между ходилата на Люс. – Предупреждавам те, че точно сега може и да не се прицеля много добре.

Люс се извъртя и извади рапирата си. Вдигна я високо, после я

насочи към гърлото ѝ.

– Проклета, малка глупачка! Да не си мислиш, че ходя без оръжие-то си?

Силвър лежеше пред него с разтворени устни и открити гърди.

– Може би точно това... твоето острие търся, разбойнико.

Думите ѝ накараха Люс да потръпне от желание. Тя беше невероятна. Тя беше...

Красива. Невинна. Достойна за светец. А Люс със сигурност не беше светец. Той се отпусна на едно коляно до нея и измъкна пистолета от ръката ѝ.

– А сега какво ще правиш? Нямах оръжие.

– Имам още едно оръжие разбойнико.

Силвър бавно се надигна, впила очи в неговите. Ръката ѝ се плъзна надолу.

– Да ти го покажа ли?

– Недей, Силвър. Има неща, които не знаеш. Опасности, на които се излагаш...

Но тя продължи. Рапирата му падна, когато ръката ѝ се плъзна по голите му гърди. Люс изстена и я притисна до себе си.

– Усещам сърцето ти, разбойнико. То бие диво също като моето. И останалата част от тебе ли е така гореща и твърда?

Люс стенеше, потопил се в удоволствието, което му доставяха ръцете ѝ. Пръстите му си свиха. Отмъщение, чест – нищо вече нямаше значение.

Беше нощ. Тя беше ангел. И той беше мъж.

Люс намери устните ѝ и отпи жадно.

– Дори не съжаляваш за това, което правиш – из рече той през стиснати зъби, заравяйки ръце в косите ѝ.

– О, да, знам.

– С блеснали очи Силвър го целуна под брадичката. Щом погледна в очите ѝ, той разбра точно какво му беше липсвало през всичките тези години. Сърце.

Беше го изгубил някъде в Алжир. А без сърце живот нямаше смисъл, времето летеше безцелно. Той се опияняваше от красотата на Силвър и знаеше, тя бе единственият му шанс да оцелее, защото сърцето ѝ бе искрено. Сърцето беше всичко. То беше начало и край. Без него животът нямаше вкус, уханье, цел.

И той знаеше, че само тази жена може да му помогне да намери отново сърцето си.

Беше грях, но нищо не можеше да направи. Мили Боже, нека само веднъж я почувства под себе си, да опи та горещата ѝ страст...

Той стана и разряза с рапирата си връзките на полите ѝ.

Дантели и муселин се спуснаха надолу като млечен поток.

Дъхът му спря.

– Слънчев лъч, дори не знаеш колко си прекрасна.

Тя облиза устни. После бавно свали дрехите му. Той се наведе и я целуна. Устните ѝ се разтвориха широко и Люс усети страстта в слабите си. Инстинктът ѝ подсказваше какво да прави. Той я притисна, стенойки. Езиците им се срещнаха и той вече не можеше да се владее.

Силвър го притегли към себе си на земята.

Нямаше да му позволи да си мисли, че знае всичко.

Устните ѝ потърсиха неговите и той се изпъна като струна, а болката в слабите му беше нетърпима.

Силвър се повдигна, разтвори бедра, позволявайки на Люс бавно да проникне в нея.

Тя ухаеше на рози и лавандула. Той беше толкова близо до нея, колкото никога досега.

Тогава Силвър го накара да проникне още малко в нея.

– Бавно, любов моя – изстена Люс с изопнато от напрежение лице. Не искам да те нараня, това ти е за първи път.

Очите на Силвър се разшириха.

– Ти си знаел? Но...

– Разбира се, че знаех, Слънчев лъч. Само едно докосване бе достатъчно, за да те разобличи.

Лицето ѝ пламна.

– Защо тогава...

Люс не можеше да говори. Не и когато тя беше толкова топла, омайваща и сладка.

– Тихо, красавице. Не говори повече. Не и с думи. Слушай ме с тялото си. Отговаряй ми по същия начин. Шепни ми страстно, бавно. Остави ме да чуя всичко, кого имат да казват тези сладки извивки.

Гласът му стихна. Всеки мускул пулсираше. Искеше му се да проникне в нея дълбоко и с няколко тласъка да намери собственото си освобождение. Но той не го направи.

Люс бе чакал прекалено дълго, за да избърза сега. Ако можеше, щеше да направи така, че това да продължи вечно.

Трябваше да внимава. Тя се притисна до него, карайки го да влезе по-дълбоко. Сърцето ѝ биеше лудо.

Но той не можеше да влезе по-навътре. Помежду им лежеше крехка бариера.

Люс обхвана бедрата на Силвър и я усмири.

– Чуй ме, Силвър. А съм толкова дълбоко, колкото мога да бъда, без да ти причиня болка. Няма да бъде както си мислиш. Каж ми сега, Слънчев лъч. Няма да бъде лесно, но ще спра. Каж го сега, не по-късно. О, Господи, не по-късно...

Тя се разтрепери.

– Направи го сега, Люс!

С един мощен тласък той проникна през мембраната на девствеността ѝ. Тя сякаш се вкамени и Люс я притисна силно, галейки я нежно. Знаеше, че Силвър може да се отдръпне в уплахата си.

Пръстите му се разтвориха. Той затвори очи, борейки се с желанието да я изпълни дълбоко и бързо, докато то удоволствието ги обладае – сладостно и горещо.

Но той чакаше, позволявайки ѝ да почувства топлата му едра мъжественост. Тя отвори очи и преглътна.

– Нима това е всичко? Защо тогава онези проклетници в публичния дом приличаха на добре нахранени котки?

Той не можа да скрие усмивката си.

– Ще видиш, сладка моя.

– Не, няма! – извика тя и се опита да го отблъсне. Боли и няма никакъв смисъл.

Люс се усмихна отново.

– О, ще има, любима. Потърпи, сега ще ти го докажа.

Силвър се нацупи недоверчиво.

Люс почувства как плътта пулсира в нея. Когато усети, че тя се отваря, той се задвижи бавно. Бедрата му се стегнаха, позволявайки му да навлиза все по-дълбоко, докато нежната кожа се разделяше, за да го обвие.

Този път между тях нямаше нищо, само топлина. Само кожа като влажно кадифе. Само безкрайно, неописуемо удоволствие.

Той си мислеше, че умира.

Но бе възвърнал сърцето си. Усещаше го как бие, знаеше, че е истинско сърце. Тя беше направила това и имаше само един начин да я възнагради.

Той се раздвижи отново, този път доста по-дълбоко.

– Харесва ли ти, палавнице?

Бузите ѝ пламнаха.

– Ами това беше... доста добре.

– Така ли? Само това ли можеш да кажеш? Обзалагам се, че сега ще ти хареса повече.

Той я обгърна с ръце и проникна в нея този път докрай. Едрата му кадифена плът я накара да занемее.

– О! – успя да каже тя.

– Много съм доволен, че мога да ти го покажа. – Той го направи.

Тя го подтикваше да продължи. Беше божествено.

Телата им останаха притиснати едно до друго на зелената трева под танцуващия вятър.

Един бухал се обади в розите. Луната изплува над разлюлените полета.

Двамата лежах неподвижно, заслепени от страст, из губени в любовта.

Силвър зарови пръсти в косата на Люс.

– Вземи ме Люс – прошепна тя. – Вземи ме сега. Вземи ме бързо и дълбоко, стигни докъдето ти искаш.

– Така и ще направя, сърце мое – изстена Люс, притискайки я към влажната земя, тласкайки се силно, бързо и дълбоко.

Тя се изви към него, телата им се предадоха на страстта.

Челото му се опря в нейното. Потрепери, когато я чу да вика името му. Влезе още по-дълбоко в нея, изпълвайки я с топло семе.

Тя обви крака около него, поемайки всичко, с тяло, разтърсвано от конвулсии.

Люс бе готов да се закълне, че от страст очите ѝ проблеснаха като сребро.

Тинкър обви с ръка раменете на Брам.

– Казах ли ти, че тя ще отиде при него?

– А аз казах ли ти, че няма да се върне бързо – отвърна Брам. После внезапно се намръщи. До него Кромуюел изляз в очакване. – Но какво правят те там, Тинкър?

Тинкър присви очи, загледан в лавандуловите полета. Усмихна се и двамата поеха към къщата.

– Стига толкова въпроси за тази вечер, момче, марш в леглото. И вземи със себе си това пълно с бълхи същество.

– Хайде, Кромуюел! Май никой не ни иска. – Брам въздъхна, галейки главата на овчарското куче.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

– Защо не се сбогува?

Те лежаха притиснати един до друг. Косата на Силвър се бе разпиляла като облак по гърдите на Люс, а ръцете ѝ бяха в неговите.

– Защото раната ми беше по-добре. И ти даде ясно да се разбере, че искаш да си ида.

– Това беше последното нещо, което исках, но, изглежда, нямахме друг избор. Все още не съм убеден, че нямаше да е по-добре – мрачно каза Люс. – Знаеш, че нямам какво да ти предложа. Слънчев лъч.

– Не ми трябва нищо повече от това. Ти ми помогна да запазя Лавендър Клоуз. Какво друго бих могла да искам от теб?

Около тях се носеше ароматът на закъснялата пролет. Силвър бутна Люс на земята. Той ѝ отвърна с горещи целувки по рамото и врата, докато и се прииска да закрепчи от удоволствие. Но не го направи. Трябваше да го попита много неща.

– Разкажи ми за човека, който преследваш, Люс. – Тя замислено си играеше с кичур от косата му.

Люс се намръщи.

– По-късно.

– Сега.

– Първо pistolети, сега пък това. Много добре, немирнице, ще ти разкажа. Трябва да намеря този човек. Заради него разбрах какво е адът. Той изпрати мен и безброй други в Алжир, без никой да го накаже. Заклех се да го спра завинаги. Трябва да направя това, Силвър. В противен случай той винаги ще ме преследва.

– Няма да те моля да изменяш на клетвата си. Сега поне мога да разбера защо поемаш такива ужасни рискове. Но откъде ще започнеш?

– От старата мелница. Подозирам, че това е място за срещи. Все още не знам кой е замесен. Сега имам повече причини от когато и да било да намеря този човек и да изпълня задачата си. Едва тогава мога да започна да живея отново, да мисля за бъдещето.

Тя затвори очи, разбирайки каква опасност стои пред него. Ако бъдеше заловен, щеше да бъде обесен. Но не каза нищо. Само се притисна до него и прокара ръка по следите от камшик на гърба му. Усмихна се, когато усети, че той потръпва.

Беше момент за безмълвни клетви и невъзможни мечти, момент за

влюбени, които бяха откраднали радост та от хватката на съдбата.

– А ти, Сузана Сейнт Клеър, ще ми кажеш ли от какво е този бял кичур в косите ти?

– Случи се, когато умря баща ми – отвърна тихо тя, изпитала нужда да му каже част от истината, която бе открила. – Бил е убит. Преди смъртта си е записал в дневника си, че го преследват зли хора, защото е отказал да им помогне. И се боя, че накрая са успели.

– Любов моя – прошепна Люс, притиснал устни до белия кичур. Повече няма да има сълзи.

Дъхът на Силвър сиря, когато той я докосна. Желанието ѝ беше силно като неговото, щом телата им се сляха. Отпускайки се на меката трева, те отново потънаха в пламъците на удоволствието.

– Откъде ще започнеш?

Зората вече просветляваше небето. Силвър лежеше, положила глава в скута на Люс, който седеше, подпрял гръб на стария дъб.

– Мисля, че ще започна с изброяването на лунички те по рамото ти.

– Бъди сериозен, Люс – каза строго Силвър.

– Но аз съм сериозен. Мисля, че задачата ми няма да е лесна в този сумрак.

– Непоносим си! Трябва да ми кажеш. Иначе ще се тревожа повече.

Люс усети как през него преминава познатата топлина. Тялото му се изпъна, копнеещо отново за нейното, дори след дългите часове, прекарани в прегръдките ѝ.

– Добре – каза той. – Няма да те лъжа. Ще бъде опасно. Нужни са ми документи, които да потвърдят подозренията ми.

– Ами рисковете...

– Ти си най-големият ми риск. Първо пистолети, после рапири. Какво става с твоята женственост?

– Говоря сериозно, Люс. Искам да ти помогна. Мога да отида там, където ти не можеш...

– Стой далече от това! – изръмжа той.

Силвър не възрази. Знаеше, че Люс няма да отстъпи.

– Не се страхувай, любов моя. Ще се върна.

Той прокара ръка по дългото ѝ бедро.

– Имам нещо, което ще те накара да мислиш за по-радостни неща.

– Наистина ли, разбойнико? Или само се перчиш?

– Ще си платиш за тази забележка, красавице. – Той се извърна и се отпусна върху нея. Очите му блестяха, докато докосваше с език корема ѝ. – Не е перчене, сладка моя. Само предупреждение. Тръгнал съм да

търся съкровище тази нощ и ще го на мера на всяка цена. Няма значение какви препятствия стоят и ред мен – мрачно добави той.

Пръстите ѝ бяха единственото препятствие. Той ги отмести и намери това, което търсеше.

– Очите ти са омайващи. Цветът им се променя с настроението ти. В момент на страст блестят като сребро.

Силвър се изчерви. Внезапно си припомни думите в дневника на баща си. Ето какво е имал предвид.

– Не е необходимо да ми припомняш безсрамното ми поведение.

– Не е безсрамно, а вълнуващо. Страхотно предизвикателство. Всеки мъж би мечтал да накара среброто отново да блесне в очите ти.

И после той направи точно това.

Силвър извика, когато той се потопа в утробата ѝ, запалвайки сладък, буен огън вътре в нея. Пръстите ѝ се впиваха в хладната земя, тялото ѝ се извиваше от желание. Тя се притискаше в него, давайки му всичко, което той желаше в дивата си страст.

Когато слънцето се издигна над източните хълмове, Люс най-сетне се отдръпна и ѝ помогна да се облече. Дори тогава пръстите му бавно се движеха по роклята, по шала ѝ, по блестящата ѝ коса. Не можеше да ѝ се насити, притискайки я до себе си, сякаш се страхуваше да не я загуби.

Нощта си бе отишла и вече не беше безопасно за един разбойник да бъде навън.

Докато наблюдаваше как той си отива, Силвър взе безразсъдно решение.

– Брам, Брам, събуди се!

Светлината струеше през прозореца на къщата, кога то Силвър разтърси брат си.

Нямаше да промени решението си. Не можеше да позволи на Люс да поеме такъв риск. Трябваше да го спаси. Той говореше за чест, но какво би струвала чест на един мъртвец?

– Събуди се, сънливецо! Имаме работа!

Две зелени очи се ококориха изпод завивките.

– Сил, ти ли си? Дяволите да го вземат, толкова е рано!

– Да не мислиш, че не знам? Хайде ставай! Имаме работа. Не беше ли ти този, който ми каза, че съм много жестока с един разбойник?

– Блакууд ли имаш предвид?

– Че кой друг?

– Не са го заловили, нали?

– Не, още не. Но и това ще стане, ако не му помогнем. Този човек е толкова безразсъден!

– Изобщо не разбирам – каза Брам, докато намери дрехите си. – Как ще му помогнем? Да не бе да придружаваме в нощните походи из пустошта и да му помагаме да обира карети? Ще бъде страхотно!

Силвър се засмя и поклати глава.

– Станал си много кръвожаден, братко. Прекалено много си се навъртал около разбойника и слугата му. Разбира се, че няма да ходим в пустошта. Имаме да вършим нещо далеч по-важно. На Люс му е нужна информация за човека, отговорен за отвличането му преди пет години. Дватама с теб ще намерим тази информация.

Брам се усмихна пресилено.

– Люс знае ли за това?

– Не, разбира се. Това е целта.

Брам не изглеждаше толкова убеден, но послушно последва сестра си навън.

Старата бяла мелница се намираще край реката, която течеше към Кингсдън Крос, точно там, където бе Люс. В този ранен час всичко наоколо бе потънало в тишина. Нямахме никакви признаци на живот.

– Това ли е? – попита Брам. – Не ми прилича на нищо друго освен на стара мелница. Сигурно си сбъркала мястото, Сил.

– Не, това е мястото. Виж там бряста, разцепен на две от светкавица, точно както ми го описа Люс. Той ми каза, че предателят използва това място за срещи. Щял да го залови, но...

– Какво станало?

Силвър се изчерви. Не беше склонна да каже на Брам, че Люс не е успял, защото вниманието му е било отвлечено от спомени за нея.

– Човекът е бил прекалено хитър. Сигурно има таен вход.

– Какъв е планът ни? – нетърпеливо попита Брам. – Дали да не разбием вратата и да извлечем бандита навън? Или да вземем да подпалим мелницата. Това ще го накара да излезе.

– Какъв разбойник си станал! Няма да правим нищо подобно. Ще наблюдаваме и двата входа. Работата ни е да открием кой е човекът и да видим дали не носи никакви документи. После, след като излезе, просто ще му ги вземем.

Брам бе съгласен с плана.

– Чудесно, Сил! Ще се справим отлично сами.

Утрото отмина, но мелницата оставаше все така тиха и пуста. Малко преди обяд Брам отиде при Силвър, която наблюдаваше задната част на мелницата.

– Сигурна ли си, че това е мястото?

– Сигурна съм – мрачно каза тя. – Онзи човек вероятно се спотайва вътре, но рано или късно ще излезе.

– Добре. Само ми се иска да имахме нещо за хапване.

Силвър тъкмо се канеше да го изпрати при конете, скрити в един гъсталак, да вземе храната, която беше приготвила, когато в основата на мелницата се отвори малка вратичка. Над тесните стълби, водещи към реката, се появи един мъж. Тя бързо дръпна Брам под прикритието на върбовия листак.

– Виждаш ли го?

– Виждам – тихо каза брат й.

Мъжът се отправи надолу по стъпалата с тежък мелничарски чувал в ръце. Стъпалата бяха почти скрити от каменната основа. Така човекът ставаше невидим. Нищо чудно, че Люс го беше изпуснал, помисли си Силвър.

Малко по-късно от отсрещния бряг се отдели лодка. Силвър едва не извика. Човекът в лодката бе водачът на бандата, нападнала Лавендър Клоуз.

Тя наблюдаваше със суров поглед как лодката се приближава до стълбите. Другият мъж хвърли чувала вътре и скочи непохватно в лодката.

– Какво ще правим сега, Сил? – Гласът на Брам бе прегракнал от възмущение.

– Мисля, че трябва да ги проследим.

В същото време Люс Деламиър гледеше кръвнишки пленения Джеймс Тинкър.

– Какво, мътните го взели, имаш предвид, като казваш, че тя не е тук? – прогърмя гласът му.

– Точно каквото чу – сопна се старият прислужник. Мисля, че се е измъкнала малко преди да съмне. И съм изненадан, че има сили да се движи, като се има предвид, колко беше заета с една личност снощи в лавандуловите полета на хълма.

Люс едва не изруга и се изчерви леко. Значи старецът знаеше! Разбира се, човек не можеше да има тайни. Не и в Лавендър Клоуз!

Беше оставил Силвър при изгрев слънце, колкото и да не му се искаше, защото имаше работа с Маккинън. Кой би предположил, че тази безразсъдна жена ще изчезне веднага, след като види гърба му.

Люс бързо прехвърли в ума си местата, където би могла да отиде, и изтръпна при мисълта, че може да се забъркала в поредната каша.

Едно нещо беше сигурно. Щом я намереше, щеше добре да наложи нежното й малко задниче.

В този момент някой се изкашля зад гърба му. Той се обърна. Беше Конър.

– Джеймс Тинкър, запознай се с Конър Маккинън – рязко каза Люс.

– Още един от приятелите ти бандити, а? Та той си прилича на крадец, поне така мисля.

Маккинън се изсмя гръмогласно.

– Някои биха го нарекли крадец без съмнение – сухо отбеляза Люс. – Но тъй като ми е спасявал кожата, и то не веднъж, не мога да бъда толкова несправедлив.

Люс погледна лавандуловите полета й усмивката му се стопи.

– Мисля, че трябва да намеря Силвър.

– Ти ли ще го направиш, или аз? – мрачно попита старият слуга. – Боя се, че не направих много, за да я държа в безопасност.

– Направил си най-доброто, Тинкър. Аз тръгвам. Ти остани и дръж под око нещата тук. Този път обаче имам намерение да накарам тази жена да си седи на мястото, дори ако трябва да се ожена за нея.

Тинкър се облеци.

– Късмет, Ваша светлост. Повече от десет години се опитвах да я държа под контрол и няхах успех. Но вие може да сте по-щастлив.

Конър Маккинън се усмихваше замислено. Женитба? Това не бе в стила на Люс.

Поне не в стила на Люс Деламиър, когото Конър познаваше. Е, какво да се прави, най-после Люс бе по паднал в капан.

Тогава жената трябва да е истинско бижу! Конър откри, че няма търпение да се запознае с нея.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Наближаваше пладне.

Силвър и Брам се движеха на север, следвайки неотклонно лодката, като се стараеха да останат незабелязани.

Брам беше много гладен. Отдавна бяха изяли храната.

– Не може да е много далече – каза Силвър. – Тази река скоро ще се влее в по-широк ръкав на Ууз. Отвъд нея е Кингс Лин. – Мисля, че пресъпниците са се отпавели тъкмо натам.

Брам въздъхна.

– Не смяташ ли, че трябва да изпратим съобщение на Люс и да го уведоим къде сме?

– Изобщо нямам такова намерение – твърдо заяви Силвър. – Ще се справим и без него. Няма смисъл да рискува живота си.

– Е, добре – каза Брам, – само ми се иска да можем да хапнем.

Следобед те пресякоха моста, водещ в Лин, както местните хора наричаха пазарния глад на брега на Ууз. Когато Силвър подкара коня с в тръс по Брид Стрийт, я видя в далечината църквата „Сейнт Никълъс“. Най-сетне стигнаха до стари складове на брега на реката, без да изпускат от поглед лодката, която хвърли котва в близост до една от постройките. Затаили дъх, Силвър и Брам видяха как непознатият пътник се вмъкна вътре.

– Пипнахме го! – каза Брам. – Въпросът е какво още правим по нататък.

Силвър огледа пристана. Наблизо няколко хлапаци весело разплискваха водата с камъни. Очите й блеснаха.

– Мисля, че имам идея, Брам. Чакай тук!

След петнадесет минути конете бяха отведени на сигурно място в една странична уличка, а Брам и Силвър поеха към сърцето на Лин, търсейки място за хапване. Работата бе по-лесна, отколкото Силвър си мислеше. Беше поговорила с водача на хлапетата, които играеха край реката, предлагайки им две крони, за да наблюдават склада. Само пътникът да се покажеше, момчетата незабавно трябваше да извикат Силвър. Тя скоро откри, че момчетата добре познават склада, водачът им потвърди, че там има голямо движение. По всяко време на деня и нощта там пристигали и отплавали лодки, чиито пасажери не говорели английски и прикривали лицата си.

Момчетата ѝ дадоха информация и за пътника в лодката, която двамата с Брам бяха проследили. След като надникнаха през един счупен прозорец, те докладваха, че човекът няма да потегли поне до час.

След уверенията на новите си приятели, че ще бъдат повикани веднага, щом се наложи, Силвър и Брам потеглиха.

Слънцето грееше на безоблачното небе, докато минаваха покрай чудесните магазини на Кинг Стрийт. Брам все още се тревожеше.

– Сигурна ли си, че трябва да ядем, Сил? Ами ако мошеникът избяга?

– Трябва, а имам и усещането, че тези младежи ще свършат много по-добра работа от нас. Та това е домът им. Познават всяка уличка, всеки вход и изход, до като ние само ще обикаляме безцелно наоколо.

– Надявам се, че си права – каза Брам накрая. Истината беше, че му се щеше да си побъбри с уличните хлапета. Беше и гладен. Пък и някой трябваше да наглежда Силвър.

Изведнъж очите му се разшириха.

– Виж какво чудесно място има на отсрещната страна. Може ли да се отбием, Сил? Само за момент?

Силвър тъжно огледа потъналата си в прах пола, но нищо не можеше да се направи. Приглади косите си и подаде ръка на Брам.

– Звучи ми чудесно. Води!

След като се подкрепиха, двамата се почувстваха много по-добре и бяха готови на всичко, за да се спра вят със странника в склада.

Силвър не изпускате от очи часовника на площада. Имаше още време и решиха да огледат магазините около хотела „Главата на херцога“, където бяха хапнали.

Днес улиците бяха особено оживени, както им бяха казали младите им приятели. Изглежда, принцът регент и неговата свита щяха да минат през Лин на път за близко имение, където щяха да бъдат на лов. Вирнала брадичка, Силвър крачеше самоуверено сред тълпата. Изведнъж Брам разтревожено погледна сестра си.

– Нямаш ли чувството, че някой ни следи, Сил?

Силвър се намръщи. Интуицията ѝ подсказваше, че е точно така, но не искаше да тревожи брат си.

– Сигурна съм, че грешиш – каза Силвър. – Само така ти се струва. – Но дълбоко в себе си тя не беше толкова убедена. Обърна се бързо и огледа улицата. Не видя нищо подозрително. Хората се суетяха, заети със своите дела, и никой на показваше интерес към тях двамата.

Ала Силвър не се освободи от чувството, че са наблюдавани.

За щастие точно в този момент вниманието на Брам бе отвлечено от искрящи кристални шишенца в един магазин, чийто надпис гласеше, че парфюмите и помадите са от всяко кътче на света.

– Хайде да погледнем! – подкани я Брам. Силвър кимна и след малко те се оказаха сред много отбрана клиентела.

Брам обаче се интересуваше единствено от крехките кристални шишенца. Той веднага прояви несравнимото си умение, предадено от баща му и дядо му. Преминавайки от шишенце на шишенце той подуваше леко, сравнявайки съдържанието с написаното на етикета.

В това време две млади жени, които искаха да си изберат парфюм, се обърнаха към Силвър за съвет. Тя увери едната, че комбинацията от сандалово дърво и дъбов мъх не е подходяща за лятото, а на другата каза, че ароматът на мускус и рози не би отивал на дама с нейната деликатност.

Сама не разбра как след малко даваше консултация на пълен джентълмен.

Очите му проблеснаха, когато тя го попита за кого купува парфюма.

– За сестра ми. Да, подарък за сестра ми. Какво бих те препоръчали?

– Боя се, че съм малко затруднена. Жената с вкус винаги предпочита нещо семпло.

Когато забележителният непознат се оттегли след малко, той държеше три парфюма, за които Силвър го увери, че са напълно подходящи за сестра му.

През това време около Брам се събра цяла тълпа. Момчето минаваше от шишенце на шишенце, преценявайки качеството на съдържанието в тях. Накрая спря пред сатенена кутийка с лавандулови клонки, вързана с пурпурна панделка.

– „Кралска лавандула“ – прочете той. – Лавандула ли? Така ли наричат това? Та това не е нищо освен диво растение, което може да се намери по хълмовете на Франция. Дори не е добре дестилирано. Няма да издържи и час и ароматът ще се изгуби. А татко винаги казваше, че...

– Не е лавандула ли? – каза тих глас зад гърба на Силвър. – Моля да ме извините, че се натрапвам, но дочух момчето – брат ви, мисля – да обсъжда парфюма. Той има чудесна способност да преценява съдържанието.

Силвър се обърна и видя внушителна възрастна дама, която внимателно я оглеждаше.

– Извинете ме. Боя се, че бяхме малко нетактични. Просто парфюмът е страст за нас. Това беше страстта и на баща ни, който ни предаде много от уменията си. Брат ми ужасно се ядосва, когато открива, че хората биват подвеждани.

– Подвеждани?! – възкликна жената. – Обирани е точната дума. Винаги съм подозирала, че Холком безсрамно подвежда клиентите си и с удоволствие откривам, че съм права.

– О, сигурна съм, че собственикът няма това пред вид – бързо каза Силвър. – Просто съставките са много различни. Това, което някой купува през август, може много да го разочарова през ноември, разбирате нали?

Старата дама се засмя и поклати глава.

– Боя се че не разбирам, скъпа моя. Започвам да подозирам, че в образованието ми липсват сериозни неща. Наистина трябва да ви помоля за съвет.

– О, не бих могла – смутено каза Силвър, разбра ла, че посетителите в магазина я гледат с любопитство. – Аз дори не знам...

– Херцогиня Кранфорд – дойде незабавният отговор.

Силвър отговори с грациозен поклон, като се изчерви леко, давайки си сметка за прашните си дрехи и разрошените си от вятъра коси.

– Сузана Сейнт Клеър – тихо каза тя. Крехки пръсти срещнаха нейните.

– Умолявам ви да не се държите официално с мене. Трябва ми парфюм за внучката ми. За много специална вечер е и бих искала нещо изключително.

Силвър бе запленена. Как би могла да откаже на такава молба, която поставяше на изпитание цялото иумение?

– Бихте ли я описали? Винаги е добре да се знае как изглежда дамата, за която се избира парфюмът.

До херцогинята застана млада жена в син муселин.

– Ето къде си била, бабо! Започнах да мисля, че си се уморила и си отишла в каретата.

– Аз ли да се уморя? Не съм толкова стара, скъпа. Но ти трябва да се запознаеш с приятелката ми, мис Сейнт Клеър. Тя тъкмо се канеше да ме посъветва какъв парфюм да ти избира.

Момичето огледа Силвър със засмени очи, които бяха сини и много хубави. Но въпреки красотата ѝ около нея витаеше някаква тъга.

– Боя се, че ще сметнете намесата ми за безочие – каза Силвър.

– Ни най-малко. Не разбирам много от аромати. Всъщност брат ми

винаги казва...

Тя спря изведнъж и Силвър отново видя как сянка премина по лицето ѝ. Но девойката се засмя бързо.

– Позволете ми да чуя какъв е изборът ви, госпожице Сейнт Клеър. Ако уменията ви са поне на половината като на онзи млад мъж там, ще бъда доволна, тъй като той вече успя да очарова принца регент и половината град.

Силвър преглътна.

– Принцът е бил тук?

– Но разбира се – отвърна херцогинята. – Струва ми се, че остана доволен от съвета, който му дадохте.

Коленете на Силвър се разтрепераха. Нима спокойно бе давала съвети на принца какъв подарък да поднесена сестра си? Та той изобщо имаше ли сестра? И ако не, тогава на кого...

Лицето ѝ пламна. Херцогиня Кранфорд се засмя.

– За дама купуваше, нали? Сигурно ви е казал, че е за сестра му. Не обръщайте внимание, скъпа. Уверена съм, че изборът ви е бил напълно подходящ за дамата, която ще получи подаръка. Но продължавайте. Нямам търпение да видя какво ще изберете за моята Индия.

Силвър отвори широко очи.

– Индия?

– Странно име, нали? – попита херцогинята и огледа критично внучката си. – Но много ѝ подхожда, за щото тя е едно възмутително момиче.

– Караш ме да се изчервявам, бабо. Ако аз съм възмутителна, то е, защото научих всичко от тебе.

В този момент от задните помещения се появи собственикът. Той разбра, че в магазина е доста оживено. Веднага се втурна към Брам, който невинно бърбореше с принца. Принцът даде знак на собственика да излезне и той се отправи към херцогинята и младата ѝ приятелка.

Царствената дама го изгледа втренчено през лорнета си.

– Чудесно се справяме, Холком. Можеш да ни оставиш. Ще те извикаме, щом приключим с избора си.

– Разбира се, Ваша светлост, но...

– Не сега, Холком – каза херцогинята и погледна с очакване Силвър. – Е, скъпа моя, бяхте готова да направите предложение, нали?

Силвър откри, че е заинтригувана от възрастната дама с пронизателни очи, както и от жизнерадостната ѝ внучка, чието лице излъчваше тъга, неприсъща за младостта ѝ. Струваше ѝ се, че има нещо познато в

тези очи, въпреки че това едва ли бе възможно. След смъртта на баща си Силвър рядко бе напускала Кингсдън Крос.

Изведнъж ѝ хрумна какъв да бъде парфюмът.

– Открих го! Може да ви прозвучи странно. Лек дъх на мъх като хладно лятно утро. Малко ухание на червена роза за сладост и малко дестелина за сила и чистота. И, да, мисля че трябва да има мирис на кедрово дърво за повече свежест. Това е най-подходящо.

Тя подаде малко шишенце и зачака, затаила дъх. Индия плесна с ръце от удоволствие.

– Но вие сте вълшебница, Госпожице Сейнт Клеър. Изборът ви е чудесен! Как е възможно само след няколко минути вече да ме познавате така добре?

Силвър се изчерви.

– Много сте любезна. Това е просто умение, нищо вече.

– Глупости – каза херцогинята с равен глас. – Та вие безпогрешно преценихте внучката ми. Истинско съкровище сте. – Проницателните ѝ очи блеснаха заговорнически. – Струва ми се, че не сте омъжена, нали скъпа моя?

Индия, вече свикнала със сватовничеството на баба си, само се усмихна. Силвър се изчерви.

– Ваша светлост... май не знам как да отговоря.

– Ами просто с да или не, скъпа.

– Не, но...

– Прекрасно! Тогава настоявам да ни придружите за чай, за да обсъдим бъдещето ви по-обстойно.

Херцогинята замислено огледа старомодния костюм за езда на Силвър.

– От провинцията сте, нали момичето ми? Не бива да се срамувате.

Силвър вирна брадичка. Цялата гордост на Сейнт Клеър избликна в очите ѝ.

– Много сте любезна, Ваша светлост, но предполагам, че едва ли представлявам интерес за вас.

Херцогинята се засмя.

– Ако с това искахте да ме поставите на мястото ми, нямате късмет, скъпа. Дебелокожа съм като крокодил.

Силвър примигна, чудейки се как да реагира на този прям отговор. Реши, че и тя трябва да отвърне по същия начин.

– Права сте, Ваша светлост. Но въпреки, че съм от провинцията, не се смятам за селска мишка. Брат ми и аз се чувстваме доста добре тук.

Аз съм независима жена и не виждам причина да усложнявам живота си с женитба.

– Превъзходно! – възкликна херцогинята. – Става все по-добре и по-добре. Красива жена, която отказва да приеме женитбата! Това е още по-голямо предизвикателство. Да видим, има един Огастъс Уорбъртън. Той е само баронет, но знам, че има доста имения.

– Ваша светлост, много грешите, ако си мислите, че аз...

– Не? Много добре. Напълно съм съгласна. Уорбъртън неприятно мига с очи, доколкото си спомням. Но какво ще кажете за граф Тауншенд? Той е много красив.

Херцогинята погледна внучката си, която едва съдържаше смеха си.

– Ти какво мислиш, Индия?

Червенокосата красавица поклати глава.

– Мисля, бабо, че прекаляваш. Притесняваш госпожица Сейнт Клеър с твоите странни предложения. Какво ще си помисли за нас?

Силвър наистина си мислеше, че старата дама си пъха носа там, където не ѝ е работата. Но разбираше, че прави това от най-добри намерения, и затова се въздържа от рязък отговор.

Херцогинята я изгледа внимателно.

– Вярно ли е, момичето ми? Мислиш ли, че съм нетърпимо откровена?

Силвър почувства, че ще се размее.

– Откровена ли? Може би – отвърна тя с усмивка и пленителна трапчинка се появи на бузата ѝ. – Но не ѝ нетърпимо.

Херцогинята триумфално тропна по пода.

– Ето! Видя ли, Индия? Момиче с дух и ум – точно както казах. Тя трябва да дойде с нас на чай. Тъкмо се бяхме отправили към чайната на Минтън, когато...

Изведнъж Силвър си спомни колко важна задача имаше. Огледа се смаяно, страхувайки се, че се е забавила твърде много.

Индия видя притеснението ѝ и сложи ръка на рамото ѝ.

– Вероятно госпожица Сейнт Клеър е вече ангажирана, бабо. Не трябва да я принуждаваме и да ѝ отнемеме времето, като ѝ се натрапваме.

– О, не е това! Вие сте толкова любезни, но ние трябва да бъдем на едно място в два часа.

Силвър видя, че брат ѝ задълбочено разговаряше с принца, който бе смаян от ботаническите познания на Брам.

– Боя се, че трябва да се оттеглим. Ваша светлост. Имаме среща и

не трябва да закъсняваме – каза Силвър. В същото време мраморният часовник на стената започна да бие. – О, не, не може ла е два часът. Трябва да тръгваме! Благодаря ви за поканата, но нека да е някой друг път! – Силвър се поклони и се втурна към Брам, който разпалено обясняваше на принца тънкостите в отглеждането на растенията.

– Хиляди извинения. Ваше величество. Брат ми се е посветил на ботаниката, както сте разбрали. Ако благоволите да ни извините, трябва да тръгваме.

Принцът беше пленен от невинността, която излъчваше тази пленителна млада жена, и се представи като любезен кавалер.

– Пепеляшка в полунощ. Е, дяволски съжалявам да ви видя, че си отивате. Брат ви тъкмо имаше много ценно предложение за подарък на моята... сестра.

Силвър усети, че бузите й пламват.

– Много сте любезен – отвърна тя и задърпа Брам към вратата. Два часът е! – изсъска в ухото му. – Трябва да бързаме!

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Брам бе въодушевен от високата оценка, която бе получил.

– Съжалявам, Сил, Дяволски трудно е да избягаш от онзи приятел.

– Не бих се учудила – разтревожено каза Силвър. – Онзи приятел е принцът регент.

– Майчице, да ме вземат мътните! – извика Брам и ококори очи. – Радвам се, че не знаех това, докато разговаряхме. Нямах да мога да продумам.

Изскочиха на улицата тъкмо когато големият часовник на площада отброи два удара. В същото време насреща им се зададе водачът на личните хлапета.

– Ето къде сте! – въздъхна с облекчение той. – Има промяна, мадам. Фургонът, който влезе в склада ще излезе всеки момент, натоварен с бурета за бира. Не се учудвайте, ако всеки момент видите вашия човек на улицата.

Силвър прехапа устни. Какво щеше да прави сега тук, в центъра на Лин, с цялата свита на принца регент само на няколко крачки? Тя внимателно измъкна пистолета от ботуша си и го постави в чантичката, за да ѝ бъде под ръка.

– Сигурен ли си, че идва насам? – Хлапакът кимна ентузиазирано.

– Няма съмнение. Пътят е само един, а и мостът води насам.

– Много добре – каза Силвър. – Огледа ли го внимателно? Видя ли сивия му плащ?

– Да, госпожице. Много беше смешен с пълните си джобове.

Силвър кимна замислено. Ако документите, които търсеше Люс, бяха толкова ценни, човекът сигурно ги носеше със себе си.

– Трябват ни нещата от палтото на този човек. Ти и приятелите ти ще ни помогнете ли? Ето още две гвинеи, ако се съгласите.

Тя подаде на момчето двете монети. Очите му блеснаха развълнувано.

– Ще се сблъскаме с този дяволски разбойник за две гвинеи, госпожице. Да, ние сме с вас и ще ви помогнем.

Силвър подаде ръка.

– Чудесно! Той ще излезе иззад ъгъла, както ми се струва. Трябва да му отвлечем вниманието.

– Оставете това на мен и другарите ми.

Силвър се усмихна закачливо.

– Ще стане страхотна работа.

– Няма съмнение – съгласи се момчето. – Принцът и придружителите му не са виждали такова нещо.

И така, дузина малки момчета се скупчиха на главна та улица на Лин тъкмо когато един натоварен фургон се зададе иззад ъгъла и се насочи към центъра на града. Водачът кимна и момчетата се втурнаха към целта си.

Силвър даде знак на Брам.

– Тръгвам! Пожелай ми късмет!

Той я стисна за ръката.

– Защо не аз, Сил? Много е опасно. Ами ако не спре?

Но Силвър вече беше на улицата. Не би допуснала Брам да се заеме с това.

Фургонът набираше скорост. Две от хлапетата вече висяха отзад. Силвър видя, че други две изтичаха и се хванаха отстрани.

Точно както беше по план, брат ѝ извика предупредително. После взе диво да ръкомаха на кочияша.

– Спри конете си, глупако! Не виждаш ли, че има жена!

Но конете продължиха, разпръсквайки прахоляк и камъчета наоколо.

С крайцеца на очите си Силвър видя, че херцогинята и внучката ѝ излизат от парфюмерията. До тях застана принцът, придружен от две млади дами.

Дори да умреше, поне щеше да го направи изискано, тревожно си помисли Силвър. Свидетели на смъртта ѝ щяха да станат принцът и половината лондонско висше общество.

Тя чу, че кочияшът ругае и крещи, но не спираше конете. Човекът от лодката седеше до него. Силвър не можа да види лицето му, защото беше скрито в сянката на ниско нахлупената шапка.

Сърцето на Силвър започна да бие силно. Конете все повече и повече се приближаваха и тя се молеше момчетата да не забравят задачата си.

Със силно изскърцване задната част на фургона се отвори и едно буре се стовари на земята. Бяха запомнили, помисли си Силвър. Останалото трябваше да свършат двамата с Брам.

Очите ѝ се спряха на единствения пътник във фургона. Тя видя как той нервно пъха ръка в джоба си. Да, там бяха документите.

След това всичко стана изведнъж. Силвър чу, че херцогинята

крещи. Бегло видя как Индия Деламиър вдигна предупредително ръка, а принцът сочеше препускащите коне. Силвър се обърна с лице към приближаващия фургон и драматично сложи ръце на гърдите си. Тя с ужас чу гласа на кочияша.

– Не мога да спра! Ще те прегазя, ако не се махнеш!

Проклетата да съм, ако го сторя, ядосано си помисли Силвър. Тя рязко отвори чантата си, измъкна пистолета и го насочи към гърдите на кочияша.

В този момент водачът на момчетата се хвърли на врата на пътника. Както беше договорено, той смъкна шапката му, после се зае с палтото. Ръмжейки, пътникът се вкопчи в ненадейния си нападател, но напразно. Момчето само се смееше и подскачаше около него, като сръчно сваляше палтото му.

Силвър наблюдаваше всичко като в транс. Фургонът бе само на тридесет фута и бързо приближаваше.

Кочияшът изруга, дърпайки юздите, за да избегне купчина камъни на улицата. Силвър направи крачка назад.

В това време хлапакът извади нещо от джоба на мъжа и го хвърли на Брам. Мъжът се бореше, свел лице към гърдите си, така че Силвър все още не успяваше да види лицето му.

После стана твърде късно.

Фургонът префуча край нея. Тя отскочи назад само секунди, преди да са я премазали колелата. Но рязкото движение ѝ костваше много, тъй като се препъна в някакви сандъци. Усети остра болка в гърдите и изохка, после улицата се залюля. Настъпи хаос.

Чуха се викове, писъци и шум от събарящи се бурета. Но Силвър почти не ги чуваше. Тя притисна с ръце гърдите си и тръгна към Брам.

На десет мили от Лин Люс Деламиър намръщено оглеждаше пясъчливата почва.

– Отправили са се на юг. Били са само двамата. Какво ли биха могли да правят в тази посока? По нататък е само пуста земя.

Зад гърба му Конър Маккинън прикри една усмивка.

– Много съжалявам, че се налага да те опровергая, приятелю, но те са се отправили на север. Следите, които разглеждаш, са поне от три дни. Ако Силвър и брат ѝ са тръгнали нататък, дирите трябва да са пресни, като тези.

Само след миг Люс се убеди, че приятелят му е съвсем прав.

– Е, може и така да е. Но недей много да си вириш носа.

– О, не бих и мечтал за такова нещо – спокойно каза Конър. – Не е твоя вината, че очите ти не виждат, влюбен глупако.

– Кой е влюбен и кой е глупак?

Люс заплашително изглежда приятеля си.

– Няма да чуеш нито дума от мене – каза Маккинън, обръщайки ко-
ня си на север. Не е моя работа, че ти си решил да се влюбиш. Изобщо
не ми е работа.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Светът около Силвър се завъртя.

Струваше й се, че в главата й бие барабан. Щом отвори очи, видя, че е подпряна на едно буре в края на улицата. Брам бе коленичил до нея и изглеждаше много разтревожен.

Силвър се опита да му се усмихне, но нямаше голям успех.

– Можеш ли да го видиш?

Брам се усмихна, но очите му останаха тъжни.

– Всеки детайл, Сил. Слабо лице, надменен нос и упорита уста.

Мисля, че имам талант на портретист.

Докато говореше, Брам й подаде бележника си. В скута на Силвър се изтърсиха две орлови пера, изсушено късче мъх и една миша опашка. И както бе обещал Брам, лицето на мъжа бе бързо, но много точно скицирано.

Силвър стисна ръката на Брам, доволна от успеха им, независимо, че главата й пулсираше.

– Страхотна работа! А момчетата справиха ли се?

Брам огледа насъбралата се тъпла и снижи глас.

– Доста добре. Сега стой спокойно и мълчи Сил. Много лошо си се ударила. Онова чудовище щеше да те прегazi. Принцът е направо побеснял.

Силвър се стараше да слуша, но гласът на Брам сякаш заглъхваше. Гърдите много я боляха.

– А... документите, Брам? Какво стана с тях?

– Тук са, в джоба ми – прошепна брат й. – Но сега не можем да говорим. Херцогинята се завръща. Боже, принцът е с нея. Изглеждат очаровани от момчетата.

Силвър се надигна с въздишка.

– Дай им по още една крона.

Очите й се затвориха и тя потъна в тъмнина.

Когато се събуди отново, Силвър се намери върху купчина възглавници. В ушите й звънтяха ударите на конски копита. Отвори очи и усети, че я докосват топли пръсти.

– Най-после се събудихте, скъпа моя.

Беше властният глас на херцогиня Кранфорд.

– Доста ни притеснихте там на улицата. Никога не съм виждала

принца така разтревожен. Но нямам намерение да ви бърборя. Нуждаете се от почивка.

– Но...

Силвър се опита да седне.

– Брам! Къде е брат ми?

– В безопасност е с Индия и Иън, брат й. Отвялякох и двама ви, както виждате. Тръгнаха сме към имението ни, където ще почивате, докато се уверя, че сте се възстановили.

Силвър се ядоса от своеволието на старата дама, нов същото време в очите й напиха сълзи от проявена та загриженост.

Тя се усмихна неуверено.

– Не съм ви молила за това, Ваша светлост, но не бих казала, че щеше да ми бъде приятно да лежа на улицата и да ме зяпат толкова хора.

Херцогинята присви очи.

– А тази работа, за която говорехте?

Силвър си помисли за документите в джоба си.

– Справихме се добре, но ние наистина не трябва...

– Тихо! Всичко е решено.

– Не мога да остана. Брат ми и аз трябва да се погрижим за толкова много неща. И Брам...

Херцогинята я бутна обратно върху меките възглавници.

– Той се чувства чудесно. Язди напред и в този момент сигурно запознава Индия и Иън с дивия живот в Норфък.

Силвър се засмя.

– Непослушно дете. Но е много образован ботаник.

– Той много ни забавлява. Най-вече Индия, за което съм много благодарна. Напоследък тя се е променила, откакто...

Херцогинята млъкна, а лицето й се натъжи.

– Но, скъпа, аз пак се разбърбих. Затворете си очите. След по-малко от час ще бъдем в Суолоу Хил.

Както и предполагаше херцогинята, в това време Брам яздеше една кротка кобила и разказваше на двамата си компаньони случката в Кингс Лин.

– Те бяха като истински бойци. Толкова млади, а се биеха по-добре от мен.

– Да благодарим на Бога за това – разтревожено каза Индия Деламиър. – Ако онова момче не бе успяло да отвлече вниманието на кочияша, сестра ти щеше да бъде прегазена. Ако не ме сметнеш за непрости-мо любопитна, бих искала да знам какво я накара да стои там. Тя

наистина е упорита и независима, но това не мога да го разбера.

Брам се изчерви от неудобство.

– Нямам право да кажа.

Ездачът отляво на Брам се засмя. Иън Деламиър, граф Данууд, току що се бе върнал от Испания, където служеше като един от адютантите на Уелингтън.

– Откажи се, Индия. Момчето ни предупреди да не засягаме тази тема и не е хубаво да любопитстваме повече.

– Нищо подобно! Колко съм груб след цялата ви любезност! – смутолеви Брам.

– Изобщо не е любезност – каза засмяно Иън. – Баба има страшен апетит към сватовничеството и сестра ти представлява ценен кандидат.

Индия също се засмя.

– Направо си ужасен, Иън. Какво ще си помисли за нас младият Брандън?

– Мисля, че съм късметлия, че се запознах с вас – промърмори смутено той, изчервил се до уши.

Виждайки притеснението му, Индия любезно погледна настрана, а Иън започна да разказва любопитна случка от военния живот.

Докато стигнаха до имението, тримата вече бяха приятели.

– Какво, за Бога, е ставало тук?

Люс стоеше наред Кинг Стрийт и се взираше в буретата, разпръснати около полупразния фургон. Следейки пресните следи от конски копита, двамата с Кор стигнаха до Кингс Лин.

Конър изглеждаше замислен.

– Чух всякакви невероятни истории – от приказки за нападение на французите до опит за похищение над принца регент. Нищо не разбирам. Най-правдоподобното обяснение беше, че едно селско момиче е стояло посред улицата с пистолет в ръка и е било нападнато.

При тези думи Люс изтръпна. Познаваше само една жена, за която можеше да се отнася това. Но сигурно е беше вярно. Щеше да я открие до някоя витрина или да пие чай в елегантния „Гилдхол“. Със сигурност не можеше да бъде уцелена от куршума нападателяте. Поне така се навяваше Люс.

Нещо безпокоеше Брам през целия следобед. Беше свързано с мъжа до него, широкоплещест, със силните и хладни сиви очи.

Братът на Индия обаче не изпускаше нищо.

– Изглеждаш притеснен, Брандън. Да не би да съм причина за това?
– Ни най-малко. Просто ми приличаш на някого, но не мога да кажа на кого, дори да ме обесят.

Иън Деламиър сви рамене. – Изглежда, лицето ми е такова. Често ме бъркат с някого в Испания и не винаги е приятно.

– О, Иън, не ми казвай, че са те сбъркали с някой конекрадец или предател! – каза Индия.

За момент в очите на брат й премина сянка, но тя изчезна бързо и Брам си помисли, че си е въобразил.

– Индия, ставаш досадна. Не бива да бъдеш толкова любопитна. Мъжете не харесват това.

– О, ти ме нарани до смърт! – извика Индия и драматично притисна ръце до гърдите си. – Нанесе ми такъв удар, че няма да мога да се свестя.

Брам, който яздеше между тях, продължи да се усмихва на закачките им.

Когато Силвър се събуди, бяха стигнали до великолепното имение Суолоу Хил.

– Е, момичето ми, пристигнахме. Сега първата ни работа е да ви настаним. После ще накарам да съобщят на сър Реджиналд да дойде да прегледа раната ви.

– О, не! – Силвър поклати глава. – Не искам дори да чувам за това.

– Глупости, момиче! Ако не се лъжа, имате рана от страни на гърдите. Може би ще ми разкажете за нея, може би не, но ще ви кажа едно: изобщо не сте във форма да препускате наоколо. Никъде няма да ходите нито днес, нито утре. Ако се безпокоите за семейството си, с удоволствие ще изпратя лакей да им предаде съобщение.

Силвър огледа лицето на херцогинята, усещайки едновременно раздразнение и топлина.

– Вие наистина сте много властната жена, Ваша светлост.

– Да, така са ми казвали – щастливо каза херцогинята, без изобщо да се обижда.

Силвър поклати глава и тихо се засмя.

Херцогинята я поведе към великолепна гостна, от чиито френски прозорци се виждаха безкрайни зелени морави. След като се увери, че Силвър е настанена удобно, дамата се извини и излезе.

Силвър веднага отметна завивките си.

– Брам, къде са документите?

– Всичко е на сигурно място, Сил. Прибрах ги, докато всички се

суетяха около тебе. Това е някакъв странен документ, не мога да разбера нищо от него. Има само някакви цифри.

Силвър се намръщи.

– Само цифри, така ли?

В това време вратата се отвори и в стаята влязоха Индия и Иън.

– Нали не ви пречим? Искахме да се уверим, че сте добре, докато баба ни я няма. Тя отиде да вдигне слугите. Трябваше да се върнем след два дни, затова всички почиват. Надявам се, че не ви е притеснила много – каза Индия

– О, не, ни най-малко. Тя е много добра.

– Значи сте и дипломат – отвърна Иън и кимна одобрително. – Трябваше да дойдете с нас в Испания. Уелингтън не го бива много за тези работи.

Минута по-късно вратата отново се отвори. Влезе херцогинята, правейки път на един иконом, понесъл сребърен поднос.

– Тази маса ще свърши чудесна работа, Джефърс. – Херцогинята посочи красива маса в стил „Чипъндейл“ до краката на Силвър. Скоро всички се настаняха около Индия, която наливаше чай и разпределяше парчетата орехов кейк с масло. Брам тъкмо си взимаш едно парче, когато вдигна поглед и видя, че Индия и Иън го гледат усмихнато.

Бузите му се зачервиха. Той бързо върна парчето кейк, сякаш то пареше.

– Моля те, изяж го! – каза Индия, протягайки ръка да го погали. – Беше ужасно от наша страна, но е истинско удоволствие да се види млад човек с толкова енергия.

Брам неуверено си взе от кейка и продължи да яде.

– Бих искала да се запознаете с родителите ми, но се боя, че пътуването им в Италия ще продължи доста. Оставили са тук баба да ме пази, докато се върнат. Непрекъснато й повтарям, че никои джентълмен няма да дойде да ни досажда.

– Не и когато открийт, че можеш да се боксираш, да стреляш и да въртиш шпагата по-добре от мъжете – каза брат й.

Херцогинята изсумтя.

– Иска ми се да престанеш да използваш този ужасен език, млада госпожице. Изобщо не ти прилича.

– Така ли? Значи трябва да престана да прекарвам толкова много време с братята си.

В стаята настъпи оглушителна тишина. Брам обаче, зает с кейка, не забеляза промяната.

– Братя ли? Имате ли друг брат освен Иън?

Индия изхлипа. Фината чашка падна от ръцете ѝ и се разби на малки късчета.

След моментно объркване Иън се зае да почиства роклята на сестра си от чая, а херцогинята я потупваше по ръката. Брам се наведе и започна да събира късчетата порцелан.

– Моля те, не прави това, Брандън – помоли го Индия. – Не е необходимо. – Тя нежно го докосна по рамото.

Брам погледна и видя, че очите ѝ са пълни със сълзи.

– Не е твоя вината – каза Индия и стана. Изглеждаше много уморена. Извини се и излезе от стаята. Херцогинята я последва.

– Вината е моя – каза момчето. – Казах нещо, което не трябваше, и тя излезе.

Иън се премести до Брам и сложи ръка на рамото му.

– Глупости. Мисля, че е по-добре да обясня. Наистина имаме друг брат. Поне имяхме такъв, седем години по-голям от Индия и пет от мен. Обичаха го всички, които го познаваха. – Той замълча. За момент изглеждаше, като че ли няма да може да продължи.

– Говорите в минало време. Случило ли се е нещо с него? – тихо попита Силвър.

Иън, изглежда, се освободи от горчивите спомени.

– Боя се, че е така. Изчезна преди няколко години. Родителите ни го търсиха навсякъде и с всички средства, но напразно. Мислим, че е станал жертва на банда престъпници и... Беше трудно за всички ни, но най-вече за Индия. Те бяха много близки. Като че ли съществуваше някаква особена връзка между тях.

Докато той говореше, Силвър усети как нещо я стяга в гърдите. Трудно ѝ беше да се концентрира. В ушите ѝ звучаха само думите на Иън.

Изчезна преди няколко години.

Не беше намерен... не беше намерен...

– Беше непостижимо от моя страна – каза Брам. Изглеждаше много нещастен. – Не трябваше да задавам подобен въпрос. – Той пхна юмруци в джобовете си и без да иска, събори на пода бележника си, който беше на канапето до него.

Иън се наведе да го вдигне. Беше изпаднала цялата флора и фауна, която момчето съхраняваше вътре. Докато той разглеждаше нещата, случайно попадна на скица на мъж, направена преди няколко дни.

Иън се вкамени, впил поглед в рисунката. По красивото му лице се

четеше объркване, недоумение и гняв.

– Мили Боже, възможно ли е да е жив и ти да си го виждал?

Главата на Силвър забуча. Гърлото ѝ се стегна. Опита се да се изправи на крака, но те не я държаха.

– Този мъж... е брат ви?

Иън мрачно кимна.

– Люс – прошепна тя, учудено, ядосано. – Защо не ми каза?

Иън стисна юмруци, като че ли се бореше със станалото чудо.

– Брат ми. Люсиен Рийд Тиберий Фицджералд Деламиър, херцог на Данууд и Хартингдейл. Не сме го виждали, откакто изчезна една вечер на път за клуба си – каза той и погледна сурово Брам и Силвър. – А сега вие двамата ще ми кажете какво, по дяволите, означава всичко това?

Силвър не чу повече. Стаята се завъртя около нея.

О, Люс! Глупако! Колко много неща си захвърлил заради честта си! И колко много те обичат те!

Ала сега всичко се променяше. Най-големият син на херцога на Девънхам бе недостижим за нея, независимо, че си играеше на разбойник.

Всичко приключи.

С тези страшни мисли в главата Силвър се олюля и се строполи на скъпия персийски килим.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато дойде на себе си в главата ѝ цареше хаос. Наоколо се носеха гласове, в коридора кънтяха стъпки.

Силвър стисна глава, борейки се с болката, причинена от нахлулия спомен. Люс...

Сега знаеше и останалата част от името му.

Люсиен Деламиър.

Маркиз на Данууд и Хартингдейл.

Та той беше наследникът на херцогство Девънхам!

Тя отвори очи и видя разтревоженото лице на Иън.

– Надявам се да ми простите, госпожице Сейнт Клеър. Казах ужасни неща. Единственото ми оправдание е, че бях смаян и не можех да повярвам. Всички се бяхме отказали да се надяваме да го видим отново, всички освен Индия.

Силвър преглътна сълзите си. Сега разбираше защо лицето на Иън ѝ изглеждаше толкова познато. Високи те скули, чувствено извитата долна устна.

– Няма нужда да обяснявате – тихо каза тя. – За вас това сигурно е било ужасен шок.

– Това не е извинение за отвратителната ми грубост. Надявам се, че вие и брат ви ще ми простите.

– Да, но не и аз.

Силвър вдигна поглед и видя херцогинята, застанала зад Иън. В очите ѝ блестяха сълзи.

– Маниерите ти са като на шимпанзе, Иън. А сега се махайте. И двамата. Искам да кажа няколко думи на госпожица Сейнт Клеър. Насаме.

– Много добре. Мисля, че младият господар Брандън с удоволствие би разгледал нашата оранжерия, прочута в областта. Е, ние тръгваме.

Иън и баба му си размениха многозначителни погледи, преди двамата с Брам да излязат.

Херцогинята седна до Силвър. Гърбът ѝ беше изправен, а ръцете ѝ се движеха неспокойно по облегалките на стола.

– Значи го обичаш, така ли?

Прямотата и интимността на въпроса оставиха Силвър без дъх. Бузите ѝ пламнаха. Толкова ли беше очевидно?

– Много е сложно, Ваша светлост.

– Любовта винаги е сложна, скъпа моя – нежно каза старата дама. – А възмутителният ми внук, той обича ли те?

Лека усмивка заигра на устните на Силвър.

– Той стигна много далече, за да ме увери, че е така, Ваша светлост.

– Тогава това е първият път, когато момчето е показало здрав разум – каза херцогинята и стисна ръката на Силвър. – От момента, в който видях тебе и брат ти, знаех, че нещо особено ще се случи, че Люс с някъде наблизю.

Тя изтри очите си и се прокашля.

– Значи наистина е жив. Как изглежда? Говори ли за нас? Защо никога не се опита да ни се обади? Къде е той, дяволите да го вземат?

– Боя се, че не мога да ви кажа нищо повече. Мисля, че Люс си има причини, за да не се свързва с вас... Той сам ще ви разкаже преживелиците си.

Херцогинята сви ядно устни. После въздъхна.

– Упорито същество! Но сега ми става съвсем ясно защо той те обича, скъпа моя. Ти си също толкова упорита и горда, колкото е и той. Да, мисля, че двамата сте чудесна двойка. Не се и съмнявам, че ще накараш внука ми доста да потича след тебе, ако вече не си го сторила.

Херцогинята докосна лицето на Силвър. Там видя любов и копнеж, но и тревога.

– Значи той е в опасност, така ли?

Силвър кимна.

– Само да знаехме! Но аз няма да разпитвам повече. Само ми кажи с какво мога да помогна. Готови сме да направим всичко за вас.

– Трябва да се върна в Кингсдън Крос. Брам и аз имаме съобщение за Люс и той трябва да го получи колкото е възможно по-скоро. Бих се възползвала от бърза карета, която да ме заведе там.

– Ще изпратя нареждания до конюшните. Но ти трябва да се подкрепиш добре. И ще се нахраниш хубаво, преди да ти позволя да тръгнеш.

Силвър сви устни.

– Каква ужасна загриженост! Всички сте толкова любезни!

– Глупости – каза херцогинята. – Денят е просто чудесен! И всичко е заради тебе и брат ти. Ние трябва да ви благодарим, защото наистина не си спомням от кога не съм се вълнувала толкова.

– Какво е направила?

Люс стоеше в сянката на дърветата на главната улица на Кингс Лин. От очите му струеше гняв. Той бе вперил поглед в Конър и малкото момче до него.

– Момчето току-що ти каза, Люс.

– Да, направи го, шефе. Тя беше страхотна. Стоеше насред улицата. Не помръдна нито инч и насочи пистолета си към онзи, дето пренебрегнаше насреща ѝ. Майчице, едвам не я прегази! Но не можа, защото му висях на врата – гордо каза момчето.

– Но какво я е накарало да извърши подобна лудост?

– Каза, че човекът във фургона е предател и носи информация, която ѝ трябва.

Очите на Люс заблестяха.

– Не е изчакала. Тръгнала е сама след него, дяволи те да го вземат.

– След кого? – попита Конър.

– Няма значение – отвърна Люс и огледа хлапето. – И онези благородници са я качили в каретата си, така ли? И са я отвели на място, наречено Суолоу Хил?

– Аха. И даже принцът се навърташе там. Казаха, че е на по-малко от час на изток оттук. Съжалявам, че тя си отиде. Беше дяволски точна женска.

Люс потупа момчето по рамото.

– Ти си добро момче. Не се съмнявам, че си спасил живота ѝ.

Момчето се зачерви от похвалата. Очите му се разтвориха широко, когато Люс пусна в ръката му три златни монети. Малкият приятел не беше виждал такова богатство през целия си десетгодишен живот.

– Ако мога да направя нещо друго за тебе, шефе, само ми кажи.

– Да, можеш да направиш нещо. Искам докато ме няма, ти и приятелите ти да продължавате да наблюдавате онзи склад. Скоро ще изпратя някого там, но искам да знам какво се върши през това време и най-вече какво пренасят.

– Смятай, че е направено, шефе.

Момчето си отиде, а Люс продължи да стои замислено на улицата.

– Какво ще правим? – попита Конър.

– Изглежда, Силвър и Брам са се заели с моята работа. Трябва да отида в Суолоу Хил. Чудя се как ще ги погледна след всичко, което съм преживял, за да оцелея. Но повече не трябва да причинявам страдание на семейството си.

Независимо от протестите на херцогинята, Индия и Иън, Силвър не се отказа от заминаването си за Кингсдън Крос. Бързаше да предаде новините за срещата със семейството на Люс, както и документите, които той търсеше. Мислеше да остави Брам в Суолоу Хил, но той реши въпроса, като я набута в каретата и скочи след нея.

На пътеката стоеше херцогинята, стиснала здраво бастуна си.

– Върнете се при нас – каза тя с прегракнал глас. – И, моля ви, доведете Люс със себе си.

Силвър кимна, усетила сълзите в очите си.

Брам извика на кочияша, конете потеглиха и Силвър беше на път за вкъщи.

Докато край тях се нижеха зелените хълмове, Силвър се замисли за последните страници от дневника на баща си, написани в деня преди смъртта му. Болка стисна гърлото ѝ, като си припомни набързо надрасканите думи, нещо много необичайно за елегантния почерк на баща ѝ.

Беше бързал. Беше се страхувал за живота си.

Няма повече време.

Те най-накрая прозряха триковете ми. Последния товар току що пристигна и ги забавих, колкото можах, но сега настояват да го прегледат сами.

Помни ме, скъпа моя Сузана. Помни добрите неща.

Те скоро ще бъдат тук и аз повече не мога да играя тази опасна игра. Уморих се до смърт. Тази нощ ми се стори, че отново виждам скъпата си Сара. Стоеше до орловите нокти и ме викаше, усмихвайки се, както винаги.

Тогава разбрах, че времето ми е дошло.

Така че няма да се съпротивлявам, когато те дойдат. Вие с Брам сте в безопасност с Арчибалд и добрия честен Тинкър. Моля се, те да ви запазят, за да откриете тези думи.

Шум.

Идват.

Няма повече време.

Скъпо мое момиче, целуни Брам от мене. Винаги пом ни, че ви обичам...

Силвър се взираше в пейзажа и бършеше очите си. Брам я наблюдаваше разтревожено.

– Какво има, Сил? Нещо с Люс ли?

– Нищо, миличък. Скоро ще си бъдем у дома, после всичко ще бъде наред... Ще ги намеря, татко! Ще разбера защо са го направили! Ще се погрижа този път да не спечелят! Но първо трябва да спася някого, когото обичам!

Иън Деламиър гледаше в далечината с присвити очи.

– Какво има, Иън? Изглеждаш като куче, нахапано от бълхи – подхвърли Индия.

– Не желая внучката ми да говори така, чу ли моми че? А ти, Иън, най-добре ни обясни какво кроиш.

Младият мъж подритна с върха на лъснатия си ботуш едно камъче.

– Успяхте ли да видите другата скица в бележника на Брандън?

Херцогинята намръщено поклати глава.

– Е, аз успях. Навсякъде бих разпознал това дълго лице и тази аргантна уста. Беше Деймиън Ренуик и искам да знам как Люс се е забъркал с такъв негодник. Той е много опасен и мисля, че ако нещата стоят така, както подозирам, Люс ще има нужда от помощ.

– О, чудесно! Отивам да си облека нещо по-удобно – заяви Индия.

– Да не съм те видяла повече с бричове на брат ти! – извика херцогинята, но нямаше кой да я чуе. – Знаеш ли нещо повече за този, Ренуик, Иън?

– Има много неща около този човек, но досега не могат да го обвинят в нито едно от тях, поради липса на доказателства. Отивам да изпратя съобщение до Лондон, но щеше да е по-добре, ако Силвър Сейнт Клеър ни бе казала къде се намира Люс. Да я последвам ли, бабо?

Херцогинята въздъхна.

– Не, тя беше непреклонна. За нея е въпрос на чест, както и за него. Но ако Люс смята, че не може да се довери на собственото си семейство, тогава каква надежда ни остава? Все пак да изчакаме ден-два. Уверена съм, че мис Сейнт Клеър ще дойде с новини или ще изпрати самия Люс.

Ако му е възможно да дойде, мрачно си помисли Иън, чудейки се в каква каша се е забъркал този път брат му.

Тъкмо бяха седнали за ранна вечеря, когато вниманието им бе привлечено от невероятен шум в коридора. Херцогинята смаяно вдигна поглед и след секунди в столовата нахлу преbledнелият иконом.

– Той е – изкрещя Джефърс. – Там, навън! Тъкмо сега – сега!

Бедният човек, изглежда, не можеше да свърже думи те в изречение.

– Джефърс, да не си пил? – хладно попита херцогинята.

– Със сигурност не съм, Ваша светлост, но скоро ще го направя. О, да, всички ще го направим!

Икономът решително се обърна и отвори с трясък вратата на столовата.

До вратата стоеше висок мъж, загърнат с плащ. Никой не можеше да сбърка тези високи скули и чувствената извивка на пълните устни.

Индия първа се окопоти. Тя се изправи, поклащайки се, притиснала ръка до гърдите си, с широко отворени очи.

– Ти дойде! – извика тя. – О, Люс, най-после се върна при нас!

Скрит зад разклонените върби, той наблюдаваше препускащата карета. Час по-късно видя самотния ездач, галопиращ към огромната къща в долината.

Дълго гледа след ездача, стиснал юмруци и с пламнали очи. Спомни си безкрайните унижения, които трябваше да понесе след бягството на чуждоземния му пленник. Спомни си обидите и подигравките.

– Скоро ще бъдеш мой, чужденецо. Тогава ще бъда щастлив. Честта ми отново ще бъде неопетнена и именията ще ми бъдат върнати. Но за тебе, враг мой, няма да има щастие.

Златното кръгче потрепна на ухото му.

– Смей се сега, англичанино. Защото, когато отново бъдеш в ръцете ми, ще изпиеш горчивата чаша докрай. И няма да има спасение от ада, в който ще те заведеа.

Да, капанът беше заложен.

Скоро капитанът на елитната лична гвардия на пашата щеше да познае сладкия вкус на отмъщението.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Той стоеше на прага и оглеждаше стаята. Видя призрака на отминалото щастие и чу отдавна звучалия смях. Нищо не се беше променило. Суолоу Хил. Това беше наследството му и той го беше отхвърлил. Това беше семейството му и той му бе обърнал гръб.

И сега се беше върнал, въпреки всички клетви. Знаеше, че завръщането му носеше опасност, но сега не мислеше за това. Мислеше само за болката, изписана по лицето на сестра си и за недоумението в очите на брат си.

– Индия – нежно каза той. – Станала си ослепителна красавица.

Сестра му прекоси стаята и се хвърли в силните му ръце. Той я притисна до сърцето си. Тя вдигна глава.

– Знаех, че си жив, но че си в опасност, в огромна опасност. Казвах ми да не се надявам, да не чакам, но аз знаех, че грешат.

Люс се наведе и нежно целуна косите ѝ.

– Права си била, скъпа, но е било по-добре да се от кажеш като всички останали.

– Никога! – заяви тя, стискайки ръката му.

И тогава Иън застана до тях, щастлив и объркан.

– Къде беше цели пет години, скитнико? Дори и за комарджия като тебе играта на карти продължи прекалено дълго.

Люс потупа Иън по рамото.

– Историята е дълга, Иън, и съм уморен от пътуването. Но, за Бога, ти си пораснал. Я виж раменете си. Да не си на Полуострова?

Иън кимна.

– Откога?

– Вече две години.

– Тогава съм сигурен, че има за какво да си поговорим, малки братко – каза Люс. В гласа му имаше ирония, тъй като Иън беше само инч по-нисък.

– Ами аз? – Херцогиня Кранфорд се беше приближила до тях. – Нищо ли няма да кажеш на баба си.

Люс пристъпи към крехката стара дама.

– Изглеждаш възхитително, бабо. Изобщо не си остаряла, откакто те видях за последен път. Роклята ти е великолепа. Виждам, че не си изгубила безупречния си вкус.

– Ласкател! – каза баба му през сълзи. – Но този път няма да говориш както си знаеш. Ще задавам въпроси и искам отговори. Какво имаше предвид, като из чезна и ни остави да се измъчваме до смърт?

Иън пристъпи напред, поставяйки ръка на рамото на Люс.

– Сигурен съм, че той ще ни каже, когато му дойде времето, бабо.

Люс най-сетне седна и разпита за пътешествието на херцога и херцогинята до Италия. Но баба му продължаваше да го измъчва с въпроси.

– Винаги си била безмилостна, бабо. Спомням си, когато ме залови, покачен на големия дъб. Бях докопал пистолета на баща си и се канех да убия триста бандити. Още нося белезите от пердаха ти по задните си части.

– Това си заслужил, момче.

Люс щастливо притисна до себе си старата жена. Помисли си, че петте години бяха променили всички. Беше доволен, че ги вижда, и засега това беше достатъчно, въпреки че не знаеше дали ще остане, или не.

– И така, къде е тя? – попита Люс, мислейки си за жената, която бе откраднала сърцето му.

В очите на херцогинята блесна закачливо пламъче.

– Тя ли?

– Не си играй с мене, бабо. Искам да знам къде е Силвър Сейнт Клеър.

– Сейнт Клеър?

Херцогинята се втренчи в Иън и Индия.

– Спомняте ли си това име, скъпи мои?

Двамата бяха достатъчно мъдри, за да не се противопоставят на баба си.

– Бабо!

В гласа на Люс имаше явна заплаха.

– О, да, сега си спомних името. Очарователно момиче, малко твърдоглаво, но малко упорство никога не е излишно. Беше тук с гениалния си брат. Напомня ми за баща ти на неговите години. Беше луд по антики.

– Бабо!

– Я не ми ръмжи, звяр такъв! Изобщо не ме плашиш. Красивата млада жена не е тук. Случи се така, че си тръгна.

– Какво е направила?

Широко усмихната, Индия прегърна брат си.

– Наистина е много красива, Люс, но ми кажи сънува ли онзи сън?

Люс се изчерви.

– Какъв сън? Не знам за какво говориш, Индия.

– Разбира се, че знаеш, лъжецо. Сънят, който сънуват всички от семейство Деламиър в нощта, след като срещнат истинската си любов. Мама ни разказа, че първият Деламиър бил измамен в любовта и бил много нещастен. Не си ли спомняш? Заради своето нещастие духът му винаги се появява в сънищата, за да предупреди наследниците си, че са срещнали любовта на живота си. По този начин те няма да повторят грешката му.

Люс се беше изчервил още повече.

– Не знам нищо за подобни глупости.

– Разбира се, че знаеш. Изчервяваш се като ученик. Виждаш ли, Иън?

– Не, нищо не виждам, палавнице. Само си въобразяваш.

– О, проклетите мъже! Лепнали са се един за друг! Бабо, ти нали видя?

– Може би.

– Дявол да го вземе, бабо, къде отиде тя?

– Госпожица Сейнт Клеър се върна в Кингсдън Крос.

– Какво е направила?

– Наистина, любов моя, започваш да се повтаряш. Госпожица Сейнт Клеър настоя да си тръгне възможно най-бързо. Каза ми, че трябва да ти предаде важна информация.

– Кога тръгна?

– Преди два часа.

– Неразумна, малка глупачка! – извика Люс и свъси вежди. – Трябва веднага да тръгна.

Херцогинята започна да протестира, но Иън леко я докосна по рамото.

– Люс знае какво трябва да направи, бабо. Мисля, че не е лошо да помолиш готвача да опакова храна за из път.

Херцогинята заплашително изгледа Люс.

– Надявам се, че няма да изчезнеш още пет години, нехранимайко такъв!

– Дори не бих си мечтал за подобно нещо.

Люс не се усмихна. Мислите му вече бяха на пътя за Кингсдън Крос.

– Има още нещо, което трябва да знаеш – снижи глас Иън. – Братът на госпожица Сейнт Клеър има бележник. Наред с другите неща, там

има твой портрет. Ето как разбрахме, че сте свързани. Но в скицника имаше още една рисунка. На Деймиън Ренуик.

Люс изруга.

– Подозирам, че има нещо общо с инцидента в Лин, когато той едва не ги прегازی с фургона.

– Доста необичайно за Ренуик да кара фургон.

– Боя се, че не мога да ти кажа повече. Той беше избягал, когато отидохме при нея. Можеше да узнае повече подробности, но всичко стана прекалено бързо, след като намерих бележника. Но съм сигурен, че имаш причини да вършиш всичко това. Само че следващия път не подценявай семейството си, глупчо.

– Няма да има следващ път, нали, Люс? – попита нежно Индия.

– Искрено се надявам, скъпа моя.

Люс беше мрачен, въпреки че се опитваше да не го покаже.

– Но трябва да ви предупредя, че още първия път, когато видях госпожица Сейнт Клеър, вече не бях същият.

Люс обмисляше тези думи отново и отново по дългия пращен път от Суолоу Хил на юг към Кингсдън Крос. Силвър бе преобърнала така живота и сърцето му, че по някога му се струваше, че губи контрол.

Но не би дал това чувство дори за целия свят, реши Люс. И щеше да направи всичко, за да предпази тази вироглава жена от нови опасности.

Независимо дали ѝ харесва, или не.

Три часа по-късно, с потънало в прах лице и кални ботуши, Люс се изкачи по хълма на Лавендър Клоуз. Скочи от седлото и се отправи към оранжерията. Когато пристъпи прага, усети как нещо хладно пълзи по гърба му.

Етажерките бяха съборени, масите – преобърнати, а растенията бяха пръснати навсякъде. Ужас сви сърцето му.

– Силвър?

Изад засадения в саксия бор се чу стон. Тинкър!

Люс се отправи натам и видя Брам да седи, пхнал ръка под главата на стария човек, от която течеше кръв.

– Мили Боже, можеш ли да говориш? Можеш ли да ми кажеш какво се случи, Тинкър?

– Бяха трима. Дойдоха изотзад, докато почиствах проклетата вана за дестилиране. Търсеха нещо, което не беше цвете. Събориха ме, след като преобърнаха всичко тук. Нищо друго не помня. Господарят Брам ме намери преди малко.

– Но къде е Силвър?

Гласът на Люс беше груб от нетърпение.

Брам посочи писалището на Силвър.

– Когато влязохме, там имаше бележка. Тя я прочете и хукна навън.
Не можах да я спра.

– Не се тревожи – успокой го Люс. – Никой не може да спре Силвър. Но нека хвърля един поглед на бележката.

Той взе смачканото късче хартия и го прочете.

Скъпа моя Сузана, нуждая се от помощта ти. Открих нещо невероятно, свързано с тайнствената смърт на баща ти.

Ела при мен в старата мелница преди залез.

Люс

Пръстите му се свиха.

Името му, но не и почеркът. Но откъде би могла да знае тя?

Усети как страхът нахлува в душата му. Когато след миг излезе от стаята, лицето му беше твърдо като гранит.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Плискаха вълни.

Някъде в далечината се чуваше писък на морски птици.

Поклащане, докато греблата потъваха и излизаха на повърхността.

Силвър отвори очи в тъмнината. Бяха я заловили в хрусталака пред мелницата. Прокле се за глупостта си само миг, след като ги видя. Люс никога не би я призовал на такова опасно място. Защо не беше помислила, преди да хукне?

Но сега бе твърде късно, помисли си Силвър, усещайки вкуса на кръвта в устата си. Беше завързана и захвърлена в някаква лодка. Чу приглушени гласове. После я грабнаха груби ръце и я натикаха в мелничарски чувал.

Повдигаше ѝ се. Люлееше се напред-назад, увиснала на рамото на похитителя. Чу се проскърцване на врата. После я захвърлиха върху студения под. Острие преряза грубия чувал.

В следващия момент Силвър се взираше в пламъка на свещ.

– О, добре дошла, скъпа моя.

Премигвайки, тя скочи на крака и се втренчи в мъжа пред себе си. На едното му ухо висеше обича и очите на мургавото му лице бяха сурови.

– Кой, по дяволите, сте вие? – попита гневно Силвър, макар че едва се държеше на краката си.

Мъжът се изсмя.

– Какво, никакъв страх? Отлично! Намирам това за доста забавно у една жена.

– Със сигурност това няма да ви се понрави – изсъска Силвър и се опита да ритне мъжа. Не улучи и само миг по-късно ръцете ѝ бяха завързани с дебело въже.

– Така е по-добре – изръмжа той. – Това ще охлади войнственото ти настроение.

– Не разчитай на това – троснато каза тя. – Кой си ти?

– Позволи ми да се представя. Аз съм Хамид бин Салим, капитанът на гвардията на алжирския паша. И понеже бях толкова откровен с тебе, мисля, че е време да отговориш на въпросите ми.

– Как ли пък не!

– Тигрица, а? – тихо каза похитителят ѝ. – Но се чудя дали ще

бъдеш толкова бясна след няколко минути.

Сърцето на Силвър заби силно. Възможно бе да са хванали Брам. Краката ѝ изтръпнаха при мисълта, че брат ѝ можеше да попадне в ръцете на този звяр. Но тя реши да покаже на престъпника, че не се страхува.

– Съмнявам се – кисело каза тя.

– Колко неприятни сте вие, англичанките. Нашите жени са далече но сговорчиви – благодарение на Аллах.

– Благодарение на камшици и грубияни като тебе.

Похитителят се усмихна.

– Какво искаш от мене? – попита тя.

– Много е просто. Първо искам записките на баща ти и дневника му. После искам товара със злато, който скрих в сандъчетата с лавандулови насаждения, изпратени от Средиземноморието в деня преди смъртта му.

Силвър стисна юмруци. Изведнъж още част от мозайката дойде на мястото си. Значи той беше един от онези, които са искали да замесят баща ѝ в някакъв пъклен план.

Но тя се постара да прикрие вълнението си.

– Не знам нищо за никакъв товар. Много внимателно прегледах нещата на баща си и не намерих никакво злато, уверявам те. Сигурно вече знаеш това, тъй като си претърсил работилниците.

– О, да, но само глупак не би скрил добре такова богатство, а ти скъпа далеч не си такава.

Хамид извади украсена със скъпоценни камъни кама от пояса си. Насочи извитото ѝ острие към гърлото на Силвър и каза:

– Мисля, че е време да ми отговориш, невернице, къде е скрито златото?

– Няма никакво злато. Да не мислиш, че не бих го използвала?

Хамид сви рамене.

– Ако си толкова умна, колкото си мисля, няма да го използваш. Лавендър Клоуз отдавна е под наблюдение. Трябва да си забелязала.

Силвър го изгледа заплашително.

– Пусни ме! Нямам нищо твое!

Хамид се засмя хладно.

– О, имаш, Госпожице Сейнт Клеър. Почти хиляда лири в злато!

– Лъжеш!

– Ни най-малко! Но ти си упорита като баща си. Какво нещастие, че хората, които изпратих при него, се оказаха глупаци.

– Какво имаш предвид?

– Когато баща ти вече не ни беше от полза, бяха изпратени хора да го отвлекат. Той не можеше да си позволи да откаже предложението ни, понеже неговите растения бяха идеално прикритие.

– Но той отказа да върши мърсотиите ви!

– О, скъпа, само няколко седмици мъчения и той щеше да се съгласи на всичко. Просто онези глупаци отвлякоха друг вместо него. Бяха се объркали в проклетата мъгла. Доведоха човек с червен карамфил на ревера, а не с червена роза.

– Люс – каза Силвър, най-после разгадала мистерията.

– Да, вместо баща ти, отвлякоха възхитителния маркиз Данууд. Докато открихме грешката, вече беше твърде късно. Пленникът бе държан изолиран повече от година по нареждане на приятелите ни в Лондон. Знаеше прекалено много и не можехме да допуснем да се върне. А с баща ти приключих много бързо.

– Убил си го! – изсъска Силвър.

– Разбира се, скъпа. Това е наказанието за всички, които изменят на пашата.

– И защо избрахте баща ми?

– Защото разполагаше с идеално средство за пренасяне на златото ни в Англия. Можехме да го крием сред пръстта на неговите насаждения, без никой да обърне внимание.

– И кой измисли това? – изсъска тя.

– Лорд Ренуик, разбира се. Човекът, когото ти и брат ти едва не заловихте в Кингс Лин. Да, ти беше много находчива, Госпожице Сейнт Клеър. Не се уплаши дори когато изпратихме хора да те прогонят от земята ти. Направо ме изкушаваш да те отведе със себе си. Ще бъде истинско предизвикателство да те опитомя.

– Първо ще трябва да ме убиеш и тогава ще ме на караш да ти се подчиня, куче!

– Това е последната възможност. Но мисля, че ще се разберем. Даваш ми дневника на баща си и аз ще ти подаря живота.

– Много добре, но има малък проблем. Нямам представа къде е скрито това злато и дали изобщо има такова.

– Мислиш, че не говоря сериозно, но може би това ще те убеди.

Хамид се обърна и плесна с ръце.

Появиха се двама мъже, които влачеха някакъв човек. Силвър изтръпна. Човекът беше в безсъзнание.

– Не! – извика тя ужасена. – Не и Люс!

– Но разбира се, скъпа. Когато твоят англичанин избяга, трябваше скъпо да платя. Настъпи моментът да си отмъстя.

Силвър се извърна с блеснали очи.

– Змия! Ти си този, който го е бил жестоко с камшик!

Тя диво изпъна въжето на китките си.

– Съвсем вярно и мисля да го направя отново. Веднага!

Той кимна. Един от мъжете заля Люс с вода. Замаян, той се изправи и се опита да се освободи от хватката.

– Вържете го! – изрева Хамид. – Абдул, можеш да започваш.

Люс се извърна.

– Какво искаш, Хамид?

– Искам да гледам как страдаш, невернико! Искам страданията ти да накарат езика на тази жена да се раз върже. А сега да започваме!

Той кимна на Абдул.

Камшикът изсвистя и се заби в плътта на Люс. Силвър извика и се хвърли върху Хамид. Без дори да я погледне, той я повали със светкавичен удар.

Камшикът изплющя втори път. Силвър отчаяно се огледа и съзря на пода чантата на Люс. Пропълзя до нея и я отвори, старасейки се да не слуша плющенето.

С ножа, който намери вътре, тя срязва въжето около китките си.

Две издължени телца се измъкнаха навън.

– Вървете – тихо нареди Силвър. Животинките спряха за миг, после тръгнаха, душейки въздуха.

Камшикът продължаваше да плющи. Хамид седеше пред Люс, осветен от единствената свещ, и усмихнато го наблюдаваше.

Поровете скоро щяха да стигнат целта си. Силвър имаше само няколко мига за действие.

Тя се придвижи тихо, стиснала въжето. В момента, в който любимците на Люс стигнаха до пазачите, тя застана зад Хамид и метна въжето на шията му.

Ала той бързо се извърна и вкопчи ръце около врата ѝ.

Очите ѝ се замъглиха. Ушите ѝ забучаха, но преди да падне, тя успя да събори свещта от масата. Стаята потъна в мрак.

Силвър успя някак си да се задържи на крака, като се извиваше и нанасяше ритници. Зад гърба ѝ се разнесоха крясъци и тя разбра, че поровете са си свършили работата.

Изведнъж пръстите около шията ѝ се отпуснаха. В тъмнината прокътят гласът на Хамид.

– Няма надежда да избягаш, англичанино! По-добре да се предадеш. Тогава може би ще се смиля и ще умреш бързо.

Стиснала зъби, Силвър се движеше опипом, докато усети стена зад гърба си. После зачака напрегнато. След миг усети тежестта на малко телце върху рамото си. Тя потупа победителя и зачака знак от Люс.

Тогава усети познатия аромат на лимон и бренди. Топли устни докоснаха ухото ѝ.

– Не мърдай! – прошепна той. – Не издавай нито звук!

В същия момент се чу изстрел и край тях изсвистя куршум. Люс я дръпна на пода, секунда преди втория изстрел.

Люс изруга. Разнесе се трети изстрел.

– Стой наблизко! Излизаме!

Но преди да успеят да помръднат, изщрака огниво и стаята се озари от светлина.

Силвър бе съборена и сграбчена от груби ръце.

– Загуби, англичанино! Не можеш да ме победиш! А сега ще отведе твоята жена на кораба ся и ти ще чу ваш виковете ѝ, когато я възнаградя за това предателство.

Силвър се дърпаше и извиваше, но напразно. Беше завлечена по стълбите и захвърлена в чакащата лодка. Този път нямаше надежда за бягство. Двама от моряците на Хамид нагло ѝ се хилеха.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

– Мисля, че това ще свърши добра работа.

Иън Деламиър кръстоса ръце и погледна моряка, проснат на палубата на шхуната. Заловените бяха двадесет.

Иън се усмихна на лунната светлина, оглеждайки пъстрата си армия. Джонас се оглеждаше триумфално наоколо, а Конър Маккинън тръгна да търси въже. Брам и Тинкър идваха с още двама пленници.

Бяха превзели чуждоземната шхуна, хвърлила котва в един завои на реката, а екипажът бе пленен.

Иън не беше много изненадан, когато само час след заминаването на Люс един конник пристигна в Суолоу Хил. Джонас Фъргюсън бе чакал завръщането на Люс и след като това не беше станало, бе извикал Маккинъни двамата бяха тръгнали да търсят Деламиър.

Конър бе открил следите на Люс недалече от Уолдън Хол. Те водеха на север, където Ууз се вливаше в Северно море.

Бяха открили закотвения кораб. Конър бе отишъл в Суолоу Хил за помощ. Дори Индия и херцогинята бяха настояли да участват в спасителната акция.

Херцогинята бе чакала в една карета на брега с два заредени пистолета, в случай че някой се измъкне.

– Какво ще правим сега? – нетърпеливо попита Брам. – Те ще се появят всеки момент.

Иън се обърна и огледа разрушения склад. Очите му се присвиха, когато забеляза двама мъже да вървят към чакащата лодка.

– Това е Силвър! – рязко каза Брам. Иън се намръщи.

– Мисля, че идват насам.

Изведнъж на стъпалата се появи друг мъж. Чу се изстрел и мъжът падна.

Иън изруга, като видя брат си да пада.

Но нямаше време. Лодката се приближаваше.

Индия стисна пушката.

– Мисля, че мога да уцеля мъжа отгук, Иън – каза тя.

– Не бива да рискуваме, макар да си отличен стрелец. Освен това онзи държи под прицел госпожица Сейнт Клеър.

– Ами Люс?

– Ще се погрижим за него, след като госпожица Сейнт Клеър бъде

в безопасност.

– Но не можем просто да си седим тук и да оставим този човек да избяга.

– Права си скъпа. Ще му сервираме малка изненада, когато се качи на кораба.

Иън бързо се обърна.

– Помогнете ми да смъкнем тези хора долу – каза той. – После ще ви кажа какво ще направим.

Силвър се взираше в похитителя си. Очите ѝ блестяха яростно.

– Все някога ще те накарам да платиш за това, което направи на Люс, червей такъв!

– Престани с празните си заплахи, англичанко – изръмжа Хамид и жестоко дръпна косата на Силвър. – Вече не ме забавляваш. Щом стигнем до каютата ми, ще те науча как да се отнасяш с мъж.

Тя се опита да не мисли за изстрела и за звука от падащото тяло на Люс. Сега трябваше да се опита да надхитри този кучи син. Нужно ѝ беше време.

– Какво ще стане, ако съм си припомнила къде е златото?

– Много несполучливо се опитваш да ме мамиш, госпожице. Скоро ще си кажеш всичко.

Лодката се удари леко в кораба. Хамид избута Силвър пред себе си, после се качи и той.

На палубата беше тихо. Тя бързо се огледа.

Никакъв екипаж. Макар да я озадачи, това я зарадва много.

Хамид извика, но никой не му отговори. С крайцеца на очите си Силвър забеляза кичур руса коса.

Сърцето ѝ подскочи. Обзе я дива надежда.

Тя отново долови леко движение и този път беше сигурна, че вижда Индия, която се скри зад куп дървени сандъци.

Силвър се чудеше как да провокира похитителя си, когато друга лодка се приближи до кораба. След малко се появи Чарлз Милбанк, нетърпелив и запъхтян.

– Дойдох за парите и момичето, Хамид, както обеща, след като получи разбойника.

Силвър побесня. Хамид само се изсмя.

– Наистина ли си мислиш, че ще е толкова лесно англичанино? Колко си наивен! Няма да видиш пари от мене днес. Отплаваме след час с отлива.

Милбанк прокле.

– Но ти ми обеща!

– Няма значение. Ти беше само за прикритие. Ако нещо се случеше, щеше да бъде приписано на тебе. Сега имам момичето и Данууд.

– Данууд ли? Че какво общо има той? Разбрах, че е изчезнал преди пет години.

– И се е върнал, за да се превърне в легендарния Блакууд.

– Невъзможно! Не го вярвам!

– Не е задължително, глупако.

– Момичето е мое, проклетнико, както и парите!

– Той е прав, Хамид.

На палубата се появи друг мъж. Носеше инкрустирана със сребро пушка, а на ръката му проблясваше пръстен във формата на фантастично животно.

– Златото в Лавендър Клоуз е мое и можеш да правиш каквото си искаш с момичето, след като ми каже къде е скрито.

Хамид се усмихна.

– Грешаш. Станал си много алчен, а това не се харесва на пашата от известно време. Мисля, че трябва да се освободим от услугите ти.

– Дрънкай каквото си искаш, но вие се нуждаете от услугите ми и ще плащате за тях. Да не мислиш, че беше лесно да се справя с Уилям Сейнт Клеър? Дори не подозираш колко ми струваше да сплеща дъщеря му!

Значи това беше човекът, който стоеше зад нападенията в Лавендър Клоуз, помисли си Силвър. В това време Милбанк пристъпи напред.

– Тя е само моя. Няма да я загубя този път.

– Много интересно – изсъска новодошлият. – Милбанк иска да продава тялото на жената, Хамид я иска в харема си, а аз просто искам няколко отговора. Задача, достойна за самия Соломон. Но мисля, че имам решението, нека просто си я поделим. Аз ще взема главата на госпожица Сейнт Клеър, Милбанк тялото ѝ. За нещастие, Хамид, нищо не остава за тебе. Очите на Хамид заблестяха от ярост.

– Много бързо взимаш решения, Ренуик. Трябваше да умреш преди пет години, когато отвлече маркиз Данууд вместо Уилям Сейнт Клеър.

Ренуик! Силвър най-после разбра кой е мъжът, който Брам бе нарисувал в скицника си. Иън го бе нарекъл лорд Деймиън Ренуик, но за нея щеше да си остане убиецът на родителите ѝ.

Дива ярост обзе Силвър. Тя заби лакът в стомаха на Хамид, отскубна се от него, сграбчи висящия наблизо фенер и го захвърли по Ренуик.

От счупения фенер избухнаха пламъци. Индия изскочи от

прикритието си и събори Милбанк на палубата. Иън и Конър се хвърлиха към Ренуик, който вече се бранеше от ноктите на Силвър.

Но от това се възползва Хамид, който сграбчи Силвър и я затътри към лодките. Изведнъж тя долови слаб аромат на цитрус, тютюн и бренди. Тогава го видя. Очите му решително блестяха, докато се изкачваше по-корабното въже. Лицето му беше опасно красиво.

Силвър преглътна, опитвайки се да прикрие дивата си радост. Сега единствената ѝ цел беше да отвлече вниманието на Хамид.

– Мислиш ли, че ще се предам лесно? Никога няма да узнаеш тайните на баща ми, които завинаги ще си останат погребани в Лавендър Клауз. Освен ако не разкопаеш всяка педя земя.

В това време Люс вече бе на палубата.

– Дори не разбирам защо записките на баща ми са толкова важни за тебе – продължи Силвър.

– Глупава жена! Баща ти имаше списък с имената на приятелите ни в Лондон, които ни даваха информация за корабите и пасажерите им, за хора като Ренуик, които изпълняват всичко, което поискаме. Този списък не трябва да става достояние на никого.

– Но ти току що ми каза за него.

– Казах ти, защото ще умреш.

Една сянка се спусна към Хамид и Силвър. Иън и Индия искаха да помогнат на брат си, но той нямаше нужда от помощ. Отмъщението беше много сладко след толкова години мъчение. Люс изпита истинско удоволствие, когато чу как челюстта на Хамид изхрущя от удара.

Две леви крошета и удар в стомаха и Хамид се просна на палубата.

– Стреляй, невернико! – изсъска през зъби той. – Направи ми тази чест и знай, че скоро ще се срещнем вада.

Люс бавно отпусна пистолета.

Всичко приключи. Омразата го бе напуснала. По-рано би убил Хамид, но сега...

– Не бързай, Хамид. Преди да потеглиш за ада те очаква английският затвор.

Люс избърса една кървава струйка от лицето си, после се усмихна. Иън сложи ръка на рамото му.

– Благодаря ти, братко. Както винаги, си много изобретателен. И ти, Индия, добре се справяш с тази пушка.

Тя се усмихна.

– Научих се от братята си. Но мисля, че сега имаме работа. Да свалим този негодник при останалите.

Силвър не чуваше нищо. Само гледаше Люс, лицето му, струйката кръв по него. Гледаше мъжа, когото обичаше повече от живота си. От гърлото ѝ се изтръгна стон.

– Ти си спасен!

– Да, Слънчев лъч, но нямаше да бъда без твоята любов, без ума и смелостта ти. Омъжи се за мен, Силвър. Сподели дните ми. Нощите ми. Искам да гледам как очите ти стават сребърни от страст. Искам да гледам как раждаш децата ни.

Болка разкъса сърцето на Силвър. Това беше всичко, за което бе мечтала, но никога нямаше да се сбъдне. Между тях лежеше дълбока пропаст. Той бе благородник, а тя дъщеря на обикновен търговец на парфюми. Тя се отдръпна назад.

– Аз... не мога.

Люс присви очи.

– Така ли? И защо? – попита тихо той. Силвър наведе глава.

– Защото ме излъга. Остави ме да мисля, че си обикновен разбойник – отчаяно каза тя.

– Можех да ти кажа повече, ако не беше опитвала да ме спасяваш всеки пет минути. Освен това сме квит, за щото ти не ми каза за Уолдън Хол.

Очите му станаха сурови. Той бавно се приближи до нея.

– Не ме докосвай! Върви си! Няма да се омъжа за те бе, чуваш ли?

– Е, тогава нямам друг избор.

Само с едно движение Люс обгърна раменете ѝ и я притегли към себе си. Устните му жадно поеха нейни те. Тя се дърпаше и протестираше. Люс объркано я погледна.

– Заради титлата ми е, нали? Мислиш, че не си за мене?

Силвър сви рамене.

– Различни сме, това е всичко. Не бихме могли да живеем заедно.

– Наистина ли?

Люс се усмихна и очите му заблестяха.

– Тогава ще си остана разбойник и ще скитам по пътищата.

– Не, не можеш да го направиш!

Без да отговори, той впи устни в нейните. От другия край на палубата се разнесоха викове. Поровеите записукаха. Кромуел се разляя.

– Добре дошли в семейството, госпожице Сейнт Клеър.

Иън Деламнър целуна Силвър по пламналото лице. Когато от тъмнината изникна Конър Маккинън, погледът на Люс стана суров.

– Никога не си помисляй за това, Маккинън – предупреди той.

Конър се разсмя и разтърси ръката на Силвър.

Херцогиня Кранфорд гледаше отстрани, очевидно доволна от ситуацията. Да, всичко при Люс се бе уредило както се надяваше.

А сега оставаше да се заеме с бъдещето на тази не послушница Индия!

ЕПИЛОГ

– Е, какво мислиш?

Маркизата на Данууд и Хартингдейл гледаше навъсено акварела върху статива на верандата. Венеция се простираше пред нея като блестящо бижу в лазурно и златисто.

Силвър наклони глава.

– Какво мислиш?

Люс се усмихна. Стана и отиде да погледне недовършения акварел, наслаждавайки се на топлината, която вече обхващаше тялото му.

– Хм.

Това щеше да я ядоса. Беше сигурен.

– Само това ли можеш да кажеш? – попита Силвър и прехапа устни.

Люс я погледна, обзет от копнеж.

– Не мога да работя. Как бих могла, когато родителите ти организират парти по случай женитбата ни?

– Не се притеснявай, сладка моя. Ще присъства само семейството ми и шестстотин от най-добрите им приятели.

– Не мога, Люс! – отчаяно каза Силвър. – Не знам как да се държа, какво да облека.

– Сложи си това – каза той и с блеснали очи извади малка кутийка от джоба си. В нея блестеше великолепен смарагд.

Дъхът ѝ спря.

– О, Люс! Как бих могла?

– Трябва, скъпа. Нали ще бъдеш моя съпруга? – Силвър се усмихна при мисълта за флакончето „Милфлорс“, което стоеше на тоалетната ѝ масичка. Скоро щеше да има още благодарение на скъпоценните лавандулови семена, които Люс ѝ бе върнал в онази нощ в Лавендър Клоуз.

– Разбира се – каза тя.

– И когато партито свърши, донеси само „Милфлорс“.

Сърцето ѝ заби лудо, както винаги, когато той показваше любовта си толкова явно. Знаеше, че беше благословена и се закле да го направи щастлив.

– Но, Люс, не знам какво да говоря.

– Говори им за парфюма. Омайвай ги по същия на чин, както направи с принца. Той също ще присъства.

– Ще се справя. А сега ми кажи харесва ли ти акварела.

– Мисля, че цветовете са доста ярки.

– Глупчо, снощи каза...

Той не я слушаше. Само я гледаше и ѝ се наслаждаваше.

– Какво стана с Милбанк? Все още не си ми казал.

– Да, така е – мрачно се засмя Люс.

Сър Чарлз си стягаше багажа за Индия, където щеше да прекара останалата част от живота си. Хамид щеше да гние до края на дните си в затвора. Лорд Ренуик бе отведен в Алжир като пленник на пашата, за да остане завинаги там, където бе изпратил Люс.

Лорд Блакууд бе изчезнал безследно.

– Още не си ми казала какво ти подари баба ми.

Тя се изчерви.

– Мисля, че е нещо... лично. Нещо, с което да спя.

Люс усети как тялото му се напряга. Господи, как я обичаше. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Тя се обърна към него и го прегърна.

– Колко е хубаво тук, Люс.

Силвър положи глава на гърдите му, загледана в една гондола.

– Не забравяй, че утре имаме среща с човека за лавандуловите семена.

Люс измърмори поднос.

– Не те чух, любов моя.

– Казах, че се надявам да нямаме проблеми както с последната пратка.

– Едва ли. Какво са няколко мишки?

– Няколко ли? Най-малко двеста. Кромуюел едва не умря, когато се разбягаха от сандъците.

– Е, не можеш да им се сърдиш. Благодарение на тях разбрах посланието на баща си и намерих златото и формулата за „Милфльорс“. Ако Кромуюел не се беше втурнал след мишките, никога нямаше да огледам храстите и да забележа оставения знак.

– Беше гениално – точно под дванадесетия храст на петата леха, като датите на рождения ти ден.

Силвър се притисна до Люс с блеснали очи.

– Ще закъснеем ли?

– Не трябва да го правим сега – каза тя, но обви ръце около врата му. – Родителите ти ще ме помислят за голяма безсрамница.

– Ще помислят, че си направила сина им много щастлив.

Люс изстена, когато тя свали ризата му.

– Докосвай ме, Слънчев лъч. Никога не спирай...

– Така и ще направя, разбойнико.

Тя се притискаше до него, нежна и ухаеща. Люс я на кара да се смее, да въздиша и стене.

И докато го правеше, знаеше, че най-после сърцето му бе излекувано.

Слънцето залязваше. Сребристият здрач бавно се спускаше над Венеция. Настъпваше прекрасна нощ за любов.

КРАЙ

© Кристина Скай

Christina Skye

Сканиране: ???

Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11226>]